

Walt Disney

Al servei de l'imperi nord-americà

A FONS PÀGINES 1 a 3

Alfons López

"La paraula 'ninotaire', la trobo desfasada"

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N203

3 de novembre de 2010

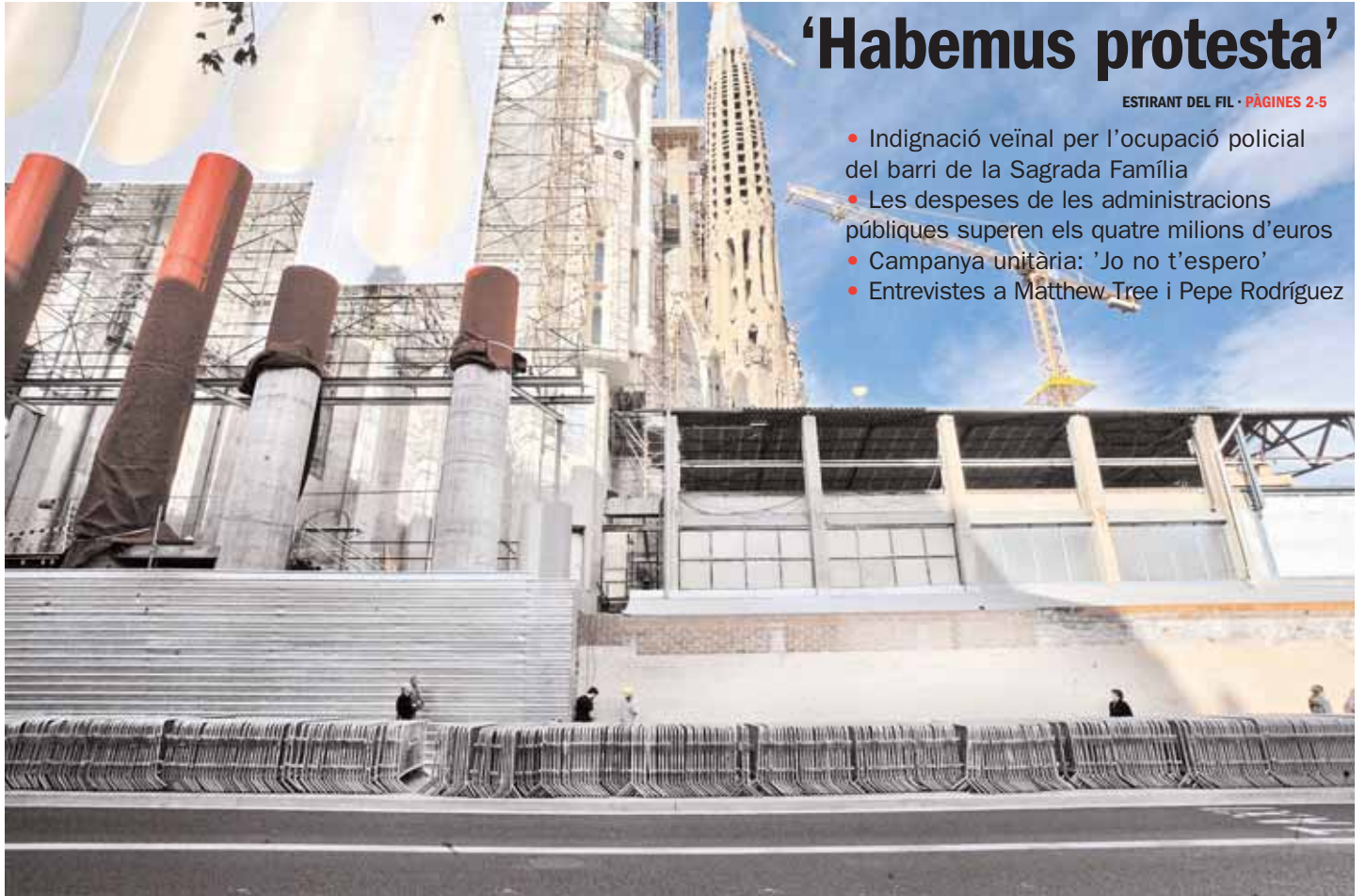
www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

ALBERT GARCIA

'Habemus protesta'

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2-5

- Indignació veïnal per l'ocupació policial del barri de la Sagrada Família
- Les despeses de les administracions públiques superen els quatre milions d'euros
- Campanya unitària: 'Jo no t'espero'
- Entrevistes a Matthew Tree i Pepe Rodríguez

Cenars de tanques apilades a les rodalies de la Sagrada Família que s'utilitzaran per bloquejar tots els carrers propers al punt on es farà la missa i la consagració de la basílica

DIRECTA TERRES DE PONENT

Prop de 200 persones protesten al centre de la capital de Ponent el 29 d'octubre

Els Mossos oculten la mort d'un home a Lleida

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

La Plataforma d'Afectades per les Hipoteques fa una crida a resistir els desnonaments

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

La primera presidenta brasilera enfrontarà un congrés conservador

RODA EL MÓN · PÀGINA 16

Dilma Rousseff també haurà de donar respostes a les demandes (com la reforma agrària) dels moviments socials del país.

El centenari de la CNT ha motivat un 'boom' de llibres sobre l'anarquisme

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

Les publicacions sobre la història del moviment llibertari s'han anat fent més i més habituals durant els darrers anys.

, estirant del fil

BARCELONA • ESPAI AERI BLOQUEJAT, MÉS DE 3.500 AGENTS DELS MOSSOS, UNA CÀMERA DE 800.000 EUROS I RESTRICCIONS DE MOBILITAT

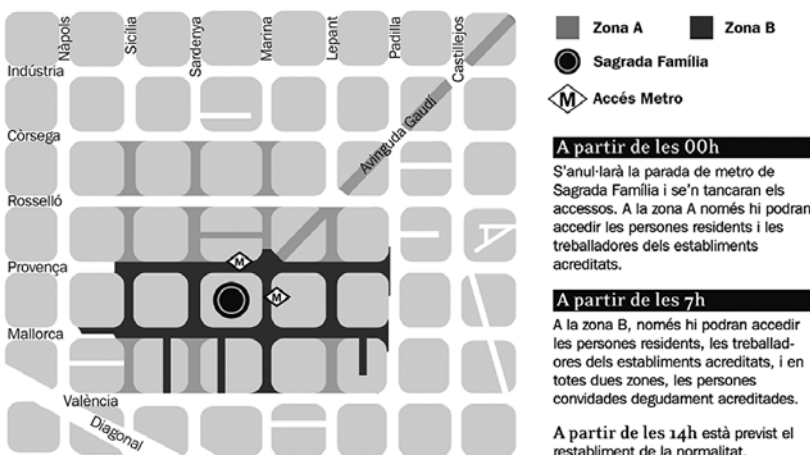
L'ocupació policial de Barcelona dispara la despesa pública fins als 4 milions d'euros

David Fernández i Jesús Rodríguez
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

El dispositiu de seguretat per la visita del papa Benet XVI a Barcelona serà el més nombrós i car de la història de la ciutat. Per una estada de només vint hores, es mobilitzaran 3.500 agents dels Mossos d'Esquadra, milers de la Guàrdia Urbana i centenars de policies espanyols i guàrdies civils. Excepcionalment, desembarcaran a la ciutat equips policials especialitzats provinents dels Estats Units, Europa (Europol) i, com no podia ser d'altra manera, bona part dels 150 agents de la Gendarmeria Vaticana, el cos militar d'elit que protegeix personalment el pontífex. Per evitar qualsevol risc, el Departament d'Interior ha decidit tancar l'estació de metro de la Sagrada Família durant tota la jornada i impedir l'accés a qualsevol persona que no pugui acreditar que viu a qualsevol dels edificis inclosos dins l'àmpli perímetre de seguretat. Els botiguers i

■ La visita papal

Restriccions d'accés i circulació a l'entorn de la Sagrada Família el 7 de novembre

Una càmera de 800.000 euros

No hi ha cap xifra oficial que reculli la suma d'hores extres policials de tots els cossos, però amb un càlcul aproximatiu només pel que fa a agents de la policia autonòmica, podem concloure que les 3.500 agents que treballaran prop de vint hores pel cap baix i rebran vint euros per cada hora suposaran una despesa conjunta d'1,4 milions d'euros. Una altra petita frivolidat del dispositiu farà encarir considerablement les despeses. Es tracta d'una càmera d'altíssima resolució que s'ubicarà a un dels helicòpters policials que sobrevolaran la ciutat i que, tècnicament, deixa obsoleta la Wescam habitual dels helicòpters dels Mossos. L'enginyer, subministrat per l'exèrcit dels Estats Units, costa 800.000 euros i és capaç de detectar objectes minúsculs a quilòmetres de distància. A tot això, cal sumar-hi els costos que suposaran la implicació de la resta de cossos policials i els serveis d'emergència. Segons les estimacions oficials a què ha tingut accés Europa Press, l'Ajuntament de Barcelona es gastarà 700.000 euros. D'aquests, la meitat serveixen per condicionar l'espai públic i l'altra meitat, per sufragar hores extres a la Guàrdia Urbana i els serveis de neteja i manteniment. Per la seva part, Televisió de Catalunya (TVC) assumeix la retrans-

L'exèrcit dels EUA subministra tecnologia als Mossos per valor de 800.000 euros

botiguers de la zona i les 36.000 assistents a la missa de l'Àngelus que es farà a la façana del Naixement de la basílica hauran d'haver cursat una acreditació 40 hores abans de l'esdeveniment per assegurar-se que podran creuar els ferris cordons policials ubicats a dues, tres o quatre illes de distància. Les restriccions de trànsit per vianants començaran l'1 de novembre a la plaça Gaudí i s'aniran ampliant dia rere dia

als carrers que envolten el temple. El divendres 5 de novembre, el carrer Mallorca ja quedarà tallat a la circulació de vehicles i, durant les deu hores prèvies, no es podrà circular entre l'àrea compresa pels carrers Còrsega, València, Nàpols i Padilla, així com la totalitat de l'avinguda Gaudí. A tot l'interior del perímetre, que estarà completament tancat, s'hi instal·laran 67 pantalles gegants per seguir les paraules de Ratzinger.

Joan Delort i Ferran López

La coordinació i el control de tot l'operatiu estarà sota el comandament del secretari de Seguretat Pública Joan Delort i el comissari Ferran López, que donaran les seves ordres des del CECOT (centre de coordinació), ubicat a la comissaria de la Guàrdia Urbana del carrer Lleida, on també hi ha el cen-

tre de control de càmeres de l'Ajuntament de Barcelona. El 18 d'octubre, el mateix Delort va signar un decret del Departament d'Interior que ordenava que tots els agents dels Mossos d'Esquadra que treballassin els dies 5, 6 i 7 de novembre a l'operatiu papal fossin retribuïts en la seva totalitat a preu d'hores extra. Cada hora d'un policia de la Generalitat, per tant, serà recompençada a més de vint euros de mitjana, en funció de l'escala jeràrquica a la qual pertanyin. La pràctica totalitat de les unitats seran mobilitzades: Brigada Mòbil, TEDAX, unitats canines i de subòl, grups de muntanya, Grup Especial d'Intervenció (GEI), Divisió d'Informació, ARRO Metropolitana Nord i ARRO Metropolitana Sud i fins tot agents que treballen a les presons, que seran destinats, excepcionalment, a la seguretat de la visita. El complement a aquest desplegament enorme serà la presència de 800 persones aspirants a Mossos que actualment estan estudiant a l'Escola de Policia de Catalunya, a les quals s'ha informat que la seva implicació ajudarà a "completar l'expedient de pràctiques". La seva funció serà ubicar-se cada vuit o deu metres al llarg de tot el recorregut entre l'avinguda de la Catedral i la Sagrada Família; no portaran pistola, però sí que se'ls assignarà una porra. Antoni Castejón, portaveu sindical de CCOO a la policia catalana, ha manifestat que "aquestes persones no estan preparades" i que "no haurien d'assumir tasques policials que no els pertocuen". Les aspirants a policia han estat la solució d'última hora a conseqüència del poc voluntariat que ha respost a la crida efectuada pel cardenal arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. L'Església catalana ha distribuït 15.000 cartells, 100.000 fulletons i

130.000 punts de llibre propagandístics amb aquest propòsit. A una setmana de l'arribada del pontífex, la llista de fidels que volien treballar gratuïtament per la cita no arribava al miler de persones i moltes d'elles eren menors d'edat. Entre el públic, també s'infiltraran centenars d'agents de país, que controlaran fins el més mínim detall els moviments dels centenars de fidels o de possibles grups crítics amb la desfildada papal.

Escortats pels F-18

L'exèrcit espanyol també tindrà el seu paper destacat a l'esdeveniment. Dos avions F-18 de les forces de l'aire acompanyaran l'avió papal en tot el seu trajecte per l'espai aeri de l'Estat espanyol. Fins a Santiago de Compostel·la i després fins a l'aeroport del Prat. En aquest sentit, cal destacar que Iberia ha anunciat que sufragarà gratuïtament les despeses de tota la comitiva que viatgi de tornada al Vaticà. El cel de la ciutat comtal restarà tancat a la circulació d'avions durant les hores del trajecte amb el papamòbil, la missa i el posterior trajecte de tornada fins a l'aeroport. Finalment, s'ha descartat la instal·lació de les bateries antiaèries Patriot, tal com es va fer durant la cimera de caps d'Estat de l'any 2002. D'altra banda, la consellera Marina Geli serà l'encarregada de coordinar les 350 persones integrants de l'equip sanitari d'emergències que s'instal·larà en un hospital de campanya al carrer Mallorca. A les teulades dels més de 40 edificis d'habitatges que hi ha al llarg de tot el recorregut, es col·locaran desenes i desenes de francitadors del Grup d'Operacions Especials (GOE) de la policia espanyola i del Grup Especial d'Intervenció (GEI) dels Mossos d'Esquadra.

L'Arquebisbat rep el suport de poques persones voluntàries i això obliga Interior a mobilitzar 800 aspirants a Mossos de l'Escola de Policia

missió de la visita papal i les estimacions situen el seu cost en els 800.000 euros. La Diputació de Barcelona i la Generalitat destinaran 350.000 euros per habilitar, a les Drassanes, un centre internacional de premsa per als periodistes de tot el món que s'han acreditat per cobrir l'esdeveniment a Santiago de Compostel·la i Barcelona: la Diputació de Barcelona assumeix 100.000 euros i els altres 250.000 van a càrrec de la Generalitat. Tot plegat, ja dispara els costos directes de la visita, com a mínim, per sobre dels quatre milions d'euros, molt allunyats dels 700.000 anunciats inicialment durant l'estratègia d'opacitat amb què les administracions públiques han volgut envoltar el finançament públic d'una missa privada, desenvolupada en un Estat pretesament aconfessional i laic.

> Galícia, també sota control exhaustiu

La visita de Benet XVI a Santiago de Compostel·la, prèvia a la de Barcelona, també s'ha caracteritzat per l'augment del control policial al casc antic de la ciutat i per la censura i els atacs a la llibertat d'expressió. L'empresa gestiona la publicitat als autobusos municipals ha vetat la promoció del llibre *Adiós a Dios* i la impremta -adjuunt que professa la fe catòlica- ha segrestat la revista *Retranca* i es nega a lliurar-la. La portada ironitzava sobre el cost de la visita papal, amb l'argument que Benet XVI no repartia peixos i pans, sinó bitllets. En el moment de tancar l'edició de la DIRECTA, *Retranca* va fer públic que finalment havia trobat una impremta de Saragossa disposada a fer les còpies de la revista. Respecte al dispositiu de seguretat bastit al casc antic compostel·là, amb identificacions permanents del veïnat i visites a cases particulars per ordenar que es retirin banderoles contràries a la visita, cal destacar que l'Observatori gallec per la defensa dels drets i les llibertats, Esculca, ha interposat una querrela als jutjats contra la restricció de llibertats fonamentals que impliquen les mesures de l'operatiu policial. Diversos col·lectius gallecs impulsen la campanya *Eu nom t'espero* i també promouen nombroses mobilitzacions en defensa de la laïcitat i contra un viatge que implica una despesa pública, pel cap baix, de tres milions d'euros.

> L'arribada de Joseph Ratzinger la nit del 6 de novembre a Barcelona i la seva estada durant vint hores a la ciutat, per fer un recorregut total de set quilòmetres en menys d'una hora i participar d'una missa que a penes en durarà dues, ja té xifra de record. Rècord policial i econòmic. Un desplegament d'excepció que suposarà la mobilització de prop de 20.000 agents i un cost encara indefinit que -sense comptar la despesa opaca i elevada en seguretat- ja puja als 2'5 milions d'euros reconeguts oficialment, 1'8 dels quals provenen de les arques públiques. Així doncs, la factura s'apropa als 200.000 euros per hora.

, estirant del fil

BARCELONA • EL VEÏNAT, LES COMERCIANTS I LES ENTITATS ES MOSTREN INDIGNADES AMB EL DISPOSITIU DE SEGURETAT

Estat d'excepció a la Sagrada Família

Nora Miralles
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Viure al voltant d'un monument tan visitat com la Sagrada Família és una autèntica creu pel veïnat del barri. Generalment, ho és per l'allau de turistes i el caos circulatori que suposen els 250 autobusos que, durant el cap de setmana, s'aturen als carrers Marina i Sardanya. Aquest diumenge, s'hi sumarà el desplegament preparat per rebre Joseph Ratzinger. Un desplegament que ha indignat tant les associacions, com les propietàries de bars, la gent resident, les entitats i les associacions; no tant pel currículum de l'il·lustre visitant com pel fet que l'Ajuntament sotmeti el barri -durant uns dies- a un estat d'excepció.

Només deixaran entrar les persones que puguin acreditar que resideixen en determinats carrers

I és que, tot i que el Papa no arriba fins el 7 de novembre, els talls dels carrers adjacents al monument començaran el dimecres 3 i continuaran -a raó d'un per dia- fins el diumenge 7. Durant les restriccions, només podran accedir als trams tallats dels carrers Provença, Sicília, Sardanya i Marina els vehicles que siguin propietat de gent resident a

Tasques de muntatge d'una pantalla gegant davant la Sagrada Família

la zona. Aquesta ha estat la primera mesura que ha indignat les comerciants del barri, per les molèsties que suposaran els talls a l'hora de rebre visites de les proveïdores de productes. És el cas dels bars Prasoia i La Pedreta (situats als carrers Sardanya i Marina, respectivament), que també es veuran obligats a treure les taules i cadires de la terrassa, ja que el carrer ha d'estar totalment buit de mobiliari.

Però, sens dubte, la mesura que preocupa més els veïns i les veïnes és el dispositiu de seguretat desproporcionadíssim previst pel diumenge 7 de novembre, que només deixarà entrar a les zones marcades en color groc o blau les persones que puguin acreditar -amb el DNI o el padró- que resideixen en aquells carrers o les treballadores dels comerços. "De què van? És una mesura absurda, que ens portarà un

munt de molèsties. El meu company, per exemple, no podrà arribar a casa meua, perquè no està empadronat aquí", comenta l'Anna -indignada-, que viu al carrer Mallorca, molt a prop de la Sagrada Família.

Segons els cartells que l'Ajuntament ha penjat als portals i els comerços, també hi podran accedir les persones convidades si van degudament acreditades. "A sobre, se'ns omplirà el

barri d'ultracatòlics i famílies de l'Opus", afegeix l'Anna.

Precisament, els cartells institucionals han estat un altre motiu de polèmica, especialment entre la gent gran del barri, ja que la lletra és minúscula i, al mapa de la zona afectada, no hi han inclòs el nom dels carrers. "Això sí, el logotip de l'Ajuntament hi apareix ben gran", comenta una dona d'uns 70 anys que seu en un banc de l'avinguda Gaudí.

La clientela dels diferents bars de la zona també es mostra indignada amb la mesura i, per exemple, les persones habituals del Bar Rosselló fins i tot han convocat una trobada político-festiva la nit abans de l'esdeveniment, sota el lema *Barcelona posa't papa*.

D'altra banda, les entitats socials i veïnals es mostren preocupades pel dispositiu policial (un agent cada metre i mig) que convertirà el barri en zona gairebé militaritzada i per les amenaces de la regidoria municipal de Seguretat, Assumpta Escarp, que recentment ha declarat que "vigilarà de prop els antisistema de la Sagrada Família". L'escrit que ha penjat el nou regidor del Districte de l'Eixample, Gerard Ardanuy, al seu bloc *Cartes des de l'Eixample* també ha generat moltes crítiques per part de les associacions. Segons Ardanuy, el dia 7 de novembre "serà un dia de festa, en el qual el districte serà notícia al món" i emplaça els veïns i les veïnes a "estar a l'altura de l'esdeveniment" i a estalviar-se pancartes i accions reivindicatives, tot apel·lant al "tarannà hospitalari" del veïnat.

ITÀLIA • LA INFLUÈNCIA I ELS PRIVILEGIS DE QUÈ GAUDEIX EL PONTÍFEX A L'ESTAT ITALIÀ

Amb el papa dins de casa

Nadia Fortuna
Mila

Il boccone del prete (la mossegada dels capellans), és una expressió popular molt comuna a Itàlia per assenyalar el plat més bo que hi ha sobre una taula. Els seus orígens es perden en el temps, però el significat és més actual que mai. L'Estat de la Ciutat del Vaticà se sustenta a partir de tres pressupostos: el de la Santa Seu, el del Estat del Vaticà i el de les ofrenes de Sant Pere (les donacions que arriben a l'Església des de tot el món). Així, es podria dir que el Vaticà és una monarquia absoluta amb un cap, el papa, que rep el suport de tot el món. Però, dissortadament, es troba quasi dins d'Itàlia i quasi la totalitat dels seus assumptes es mouen en territori italià. La influència de l'Església sobre Itàlia no és simplement una qüestió religiosa, sinó un entramat d'interessos econòmics que mouen milions d'euros cada any. De fet, l'activitat comercial de l'Església gaudeix d'un tractament particular per

part de l'Estat italià. En poques paraules, gaudeix del privilegi de l'exempció fiscal. Si es declara que un immoble (i l'Església en posseeix moltíssims a Roma, però també a la resta del país) té un ús relacionat amb la religió, la propietària està exempta de l'impost sobre la propietat. Però, a més, només cal que un hotel faci una missa al mes per evitar el pagament de l'impost. D'altra banda, tota la població italiana -fins i tot sense saber-ho- pot estar subvencionant el Vaticà. Com a l'Estat espanyol, la declaració de la renda italiana compta amb una casella que et permet escollir si destines el 8 per 1.000 -en el cas italià- a l'Església o a entitats socials, però, si no marques cap casella o assenyaless l'Església, el tant per cent va directament al Vaticà. A la pràctica, el 60% de la ciutadania italiana deixa en blanc la casella del 8 per 1.000 per desinformació i aquests diners acaben engraiant les arques del Vaticà, que en total s'embutxaca el 90% d'aquest fons. L'anomenat 8 per 1.000 va ser introduït el 1990 i, aquell any, l'Església va guan-

Agents de la Gendarmeria Vaticana acompanyen el papamòbil a la plaça de Sant Pere

yar 210 milions d'euros; l'any 2009, en va recaptar 1.009 milions. Aquests diners es destinen a la caritat (20%), al manteniment del clergat (35%) i a les "exigències del culte" (45%). L'Església també posseeix un banc, l'IOR, que no està instituit formalment com a *off-*

shore -característica dels paradisos fiscals-, però que tampoc no ha d'observar les lleis internacionals contra el blanqueig de diners.

Com si tot això no fos suficient, l'Estat italià ha canviat les funcions de la protecció civil (el servei nacio-

nal públic que hauria d'ajudar i protegir les persones i el medi ambient danyat a conseqüència dels desastres naturals) perquè s'ocupi, també, dels "grans esdeveniments". Dins d'aquesta llista, hi ha els terratrèmols, les inundacions, els esclavissaments, però també el G8, la beatificació dels sants i santes o les visites del pontífex. I la particularitat de la intervenció de la protecció civil és que, quan aquesta s'ocupa d'un esdeveniment, es considera un estat d'emergència i es crea un buit legal. Quan actua la protecció civil, també hi poden intervenir les forces militars i, per motius de seguretat, es pot justificar gairebé tot.

Els afers de l'Església entren -encara més- sota el paraigua protector de l'Estat italià, que es defineix com a laïc i que, de fet, no és que sigui religiós, sinó que comparteix interessos amb els afers religiosos. En temps de crisi, qualsevol ocasió és bona per fer girar l'economia, això sí, sempre des del sector públic cap al privat.

, estirant del fil

CIUTAT DEL VATICÀ • EL DARRER ESCÀNDOL DE LA BANCA VATICANA ESTÀ RELACIONAT AMB EL DESFALC I L'EMBLANQUIMENT DE DINERS

Vaticà SA: de Marcinkus i el Banc Ambrosià al 'Panzerkardenal' de Benet XVI

Higinia Roig
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

El darrer escàndol de les finances catòliques és ben recent. Data del mes de setembre, quan es va fer públic que la fiscalia italiana investigava l'Institut per a les Obres Religioses (IOR) -la banca vaticana presidida per Ettore Gotti Tedeschi- per un cas de desfalc i emblanquiment de diners que podria superar els 23 milions d'euros. Tedeschi, molt proper a l'Opus Dei i expresident del Santander Consumer Bank (filial italiana del BSCH d'Emilio Botin), va ser nomenat cap de la banca religiosa el setembre de 2009, després d'un cicle d'investigacions -entre 2006 i 2008- sobre les transferències no justificades de més de 180 milions d'euros, segons *La Repubblica*. Paradoxalment, Tedeschi va ser nomenat cap econòmic de l'Església amb l'argument que era un expert en "l'ètica de les finances".

És el cas més recent d'una llista permanent d'opacitats, tupinades i negocis de llarg abast, doble moral i triple economia: l'oficial, la real i la fosca. El juny passat, el cardenal de Nàpols Crescenzo Sepe va ser acusat de corrupció immobiliària per un frau de 70 milions d'euros dut a terme en connexió amb un ministre de Berlusconi. I és que, l'Estat més petit del món és tota una potència en l'àmbit del poder financer i l'espionatge i s'ha vist esquitxat per nombrosos casos de frau, corrupcions i estafes.

La fallida del Banc Ambrosià

A l'hemeroteca, hi sura que l'escàndol més sonat va ser la fallida, l'any 1981, del Banc Ambrosià -el banc privat més important d'Itàlia- per les maniobres tèrboles i d'alt risc de Paul Casimir Marzinkus, aleshores cap de l'IOR i conegut amb el sobrenom del *banquer de Déu*. La fallida financera es va veure envoltada per la mort sobtada i mai esclarida del poderós banquer Roberto Calvi -implicat directament a la trama i la seva secretària personal Graziela Teresa Corrocher. Tots dos van aparèixer formalment suicidats. I tots dos sabien massa, com assenyalava l'editorial del diari *Il Manifesto* de l'època, que situava Calvi a cinc llocs de poder estratègics: la tot poderosa lògia maçònica P2, el Vaticà, els partits polítics, el

sistema bancari i el diari *Corriere della Sera*.

Del poder financer acumulat per la Santa, també en donava fe la publicació, l'any passat, del llibre *Vaticà SA*, del periodista Gianluigi Nuzzi, on -a través del testimoni d'un antic alt dirigent de l'IOR- certifica que el Vaticà emblanquia diners de la màfia i obria comptes secrets a favor de banquers i polítics, com ara Giulio Andreotti, cap històric de la democràcia cristiana italiana. El llibre documenta, precisament, l'era post Marcinkus de Joan Pau II, bastida sobre un "articulat sistema de comptes ocults i paral·lels per moure els pitjors diners italians, fins i tot de la criminalitat organitzada", a través de fundacions fantasma i transferències sense cap control. Nuzzi constata transferències fosques per valor de 275 milions d'euros entre 1989 i 1993. Més recent en el temps, una investigació del *London Telegraph* del 2002 situava el Vaticà com una mena de paradís fiscal que constava entre les deu destinacions preferides per les operacions de blanqueig de diners.

El llibre 'Vaticà SA' certifica que el Vaticà ha enblanquit diners de la màfia i ha obert comptes secrets a favor de banquers i polítics

En qualsevol dels casos, la banca vaticana manega més de 40.000 comptes arreu del món, té inversions milionàries concentrades a Wall Street, concentra el segon tresor d'or més gran del món i és el major terratinent europeu, amb un patrimoni immobiliari no calculat. Només a Roma, un terç dels edificis són de propietat vaticana. Segons dades oficials, el patrimoni immobiliari de la Santa Seu reporta anualment, només en lloguers, 70 milions de dòlars. A l'Estat espanyol, l'Església és tota una potència immobiliària, propietària de 100.000 immobles i del 20% del sòl agrari. Només a Toledo, per e-

Seu central del Banco del Espíritu Santo, a Miami

xemple, controla el 70% del sòl habitable.

De les finances vaticanes, cal destacar que el cardenal i exarquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, va ser nomenat membre de la Prefectura per Afers Econòmics del Vaticà. El 1996, Carles va ser involucrat per la fiscalia italiana en una suposada trama de blanqueig i tràfic d'armes, que finalment no va prosperar. I és que l'Església espanyola, a través de Umasges, la societat mercantil creada per la cúria eclesiàstica hispànica, inverteix en borsa i és accionista d'empreses com Inditex, Endesa, el Banc Popular o Telefónica. Mentre el Vaticà és propietari d'accions d'IBM, Disney o General Motors i té incomptables participa-

cions en tots els sectors econòmics estratègics. Del valor real del patrimoni de Déu a la terra, no n'hi ha dades fefaents transparents, tot i que el periodista John Allen, de la revista *National Catholic Report*, va situar el pressupost anual de l'Opus Dei en 3.000 milions de dòlars.

La xarxa de l'espionatge vaticà

L'altre eix opac del poder vaticà és l'espionatge, amb una de les xarxes d'informació més engreixades i amb una incidència clau més alta en la política internacional. Serveis d'intel·ligència disseminats pel món i estructurats en tres nivells: *L'Entità*, encarregada de l'espionatge exterior; *Sodalitium Pianum*, encarregada del control intern i el

contraespionatge en el si de l'Església, i el *Comitè de Seguretat*, que vetlla per la seguretat del papa. Segons Eric Frattini, autor de *La Santa Aliança. Cinc segles d'espionatge i de secrets vaticans* (2003), el cap de l'espionatge tot-poderós del Vaticà podria ser l'espanyol Pedro López Quintana. El llibre de l'investigador italià s'endinsa en la història i documenta l'ajuda a la fugida de caps nazis per l'estret de Gibraltar (*Operació Convent*) o el suport a la dictadura militar argentina -amb venda de míssils inclosa. En aquest àmbit, un altre llibre, en aquest cas titulat *Sa Santetad* i escrit per Carl Bernstein (un dels periodistes que va destapar el cas *Watergate*), relata a bastament les intenses relacions entre la CIA, Wotjila i el Vaticà per donar suport al sindicat polonès Solidarnosc i fer caure el règim comunista a Polònia, preludi de l'esfondrament del bloc soviètic. Entre l'anecdota de les missions reeixides de l'espionatge vaticà, resta el segrest dels negatius de les fotografies de Joan Pau II en banyador a la piscina que s'havia fet construir al Vaticà, captades per un fotoperiodista que les volia vendre al millor postor periodístic.

Aquesta esfera del serveis secrets no està exempta de secretisme i operacions encobertes: el 1998, es va produir un altre *suïcidi*, en aquest cas, el d'Alois Esterman, comandant de la rígida Guàrdia Suïssa. Esterman va aparèixer mort al costat de la seva dona i el presumpte autor, el caporal Cedric Tornay. Es va suicidar o el van suicidar posteriorment sense que mai s'aclarís la trama, esquitxada per una altra trama de sexe i zels professionals. El 2007, un altre suïcidi estrany, el del gendarme Alessandro Benedetti, va apuntar de nou a la Santa Seu: l'arma reglamentària mai no va aparèixer. La Guàrdia Suïssa és l'exèrcit personal del papa, integrat per 150 agents, que estan obligats a viure en col·lectivitat, amb sous baixos i sota l'estricta llei del silenci. Amb la Gendarmeria Vaticana, formada per 200 agents provinents de les forces armades italianes, componen la *guàrdia de Korps* del papa.

L'empori comandat per Ratzinger

Tot aquest negoci, que converteix la Santa Seu en un Estat multinacional, avui és comandat per Joseph Ratzinger, batejat fa molts anys a la seva Ale-

Des de dins, les altres veus

La federació de cristians i cristianes de base Xarxes Cristianes ha titllat "l'opulència del viatge papal d'escandalosa" i ha criticat "la teatralitat" del "model inaugurat per Joan Pau II que omple estadis i buida esglésies". "Ens escandalitza que el papa necessiti avions, carrers tallats i tanta seguretat", ha assegurat Jaume Botey.

Pregària alternativa de base

28 grups de persones cristianes de base, crítiques amb l'actual model piramidal, han convocat una oració col·lectiva a l'església de Santa Maria del Pi, el 5 de novembre a les 7 de la tarda, per reflexionar sobre el model papal actual, demanar que les dones puguin accedir al sacerdoci i exigir que es deixi de criminalitzar les persones homosexuals.

FAGC: 'Deixem-nos d'hòsties'

El Front d'Alliberament Gai de Catalunya ha impulsat la campanya titulada *Deixem-nos d'hòsties, jo no t'espero* per denunciar que "després de més de 30 anys de la transició del nacionalcatolicisme imposat pel règim franquista", l'Església catòlica viu en un règim farcit de privilegis en un Estat autoproclamat aconfessional.

La vaga de busos, il·legal

Assumpta Escarp, regidora de Mobilitat de Barcelona i presidenta de TMB, s'ha abocat a fons per impedir la "vaga política" convocada per la CGT al servei d'autobusos de TMB el 7 de novembre per protestar pel finançament públic, en plena crisi, de la visita papal. La secció sindical ha reconvertit l'aturada en una crida a participar a la manifestació del 7 de novembre.

Negoci hotelier, transport militar

L'Ajuntament de Barcelona ha informat que l'impacte econòmic de la visita del pontífex suposarà uns ingressos de 30 milions d'euros, 25 dels quals seran recapitats pel sector privat turístic, que acollirà 45.000 pernотacions. D'altra banda, el papamòbil blindat de Benet XVI va arribar el 29 d'octubre, transportat -a cost zero- dins un avió de l'exèrcit espanyol.

manya natal com el Panzerkardenal. El seu pas per les Joventuts Hitlerianes el 1941 i per l'exèrcit nazi -protegit fabriques de la BMW- està reconegut a la pròpia biografia. Però, més enllà del seu passat juvenil, Ratzinger és l'exmàxim responsable de la Congregació per a la Doctrina de la Fe (l'antiga Inquisició), ben proper a l'Opus Dei -va ser investit doctor *honoris causa* per l'opusdeista Universitat de Navarra l'any 1998-, el fuetejador més implacable de la Teologia de l'Alliberament, l'actual gestor de l'encobriment còmplice del silenci sobre la pederàstia o el martell d'heretges de l'homosexualitat -que qualifica com a "mal moral intrínsec"-; la representació, avui, de l'aposta ortodoxa i retrògrada del catolicisme més ranci.

Els serveis secrets del Vaticà han col·laborat en la fugida de nazis i han donat suport a la dictadura argentina

A més, és clar, de ser el màxim responsable dels negocis financers, mobiliaris i immobiliaris de la Santa Seu, sempre arrecerats a l'ombra d'una impunitat deificada. Són membres observadors de l'ONU, però no els afecten pas les seves resolucions. Una situació semblant a la que es dona a la Gendarmeria Vaticana, que va ingressar a la Interpol el 2008: els convenis d'extradició signats no afecten pas la cúria vaticana quan, segons la BBC, "el papa encobreix a Ciutat del Vaticà un mínim de set capellans acusats d'abusos sexuals i fugits de la justícia nord-americana". De tota la tupinada vaticana, que aquests dies es concentra a Barcelona i que ha aconseguit finançament públic per celebrar un negoci privat molt lucratiu, en dona compte l'autor Fernando Montaña quan afirma que el papa "és l'artista més ben pagat del planeta; al seu *caché*, no hi arriben ni Springsteen ni els Rolling Stones".

Fet i fet, de tots els escàndols silenciat i tots els negocis opacs, n'explica la síntesi exacta un expert vaticanista consultat per la DIRECTA: "La política del Vaticà davant de qualsevol denúncia sempre és la mateixa: callar i no dir mai res". *Omertà* mafiosa. Apostòlica, catòlica i romana, en un silenci acumulat a tones. *In secula seculorum. Amén.*

Cost real: 3.300 euros per minut

El cost provisional de la visita de 20 hores a Barcelona del papa tindrà un cost mínim, per hora, de 200.000 euros; és a dir, 3.300 euros per minut, pagats amb recursos públics. A Galícia, la visita que no arribarà a les 8 hores, el cost s'ha disparat fins als 6.451 euros per minut. Tot plegat, per finançar un Déu que, segons les darreres declaracions d'Stephen Hawking, "no existeix".

BARCELONA · PARLEM AMB MATTHEW TREE, ESCRIPTOR

"El Vaticà és l'únic Estat europeu amb una monarquia absolutista"

Fran Richard
redaccio@setmanaridirecta.info

Com valoren la situació actual de l'Església i la visita papal a Barcelona?

Gairebé a tota Europa, l'Església té un interès minoritari; actualment, podríem parlar d'una Europa post cristiana. Les xifres diuen que, a Catalunya, només el 10% de la població va a missa amb regularitat i, si comptem la gent jove, estem parlant d'un 1,7%. A més, l'Església catòlica, a banda de perdre creients, està perdent credibilitat i, poc a poc, està desapareixent, amb actes com el que viurem a Barcelona, que és bàsicament un acte publicitari. A Barcelona, s'estan justificant les despeses i el merder que hi ha i es diu als no creients que es tracta de la vista d'un cap d'Estat, però, tot i així, no es qüestiona que sigui el cap de l'únic Estat europeu amb una monarquia absolutista. El papa és un monarca absolut i no sé per què l'hem d'acollir.

Penses col·laborar amb el Jo no t'espero?

No hi penso anar. La meua actitud vers l'Església és passar olímpicament; no vull protestar en contra perquè, senzillament, passo. El que és cert és que se'n mostra la idea

que l'Església és important i majoritària, que els catòlics són tots practicants... i la importància del papa. En això, hi creu molta gent. A través dels mitjans, ens fan creure que la majoria de la població és catòlica i, en realitat, no ho és.

"A través dels mitjans de comunicació, ens fan creure que la majoria de la població és catòlica i, en realitat, no ho és"

Creus que la visita serà gaire diferent de les altres que ha fet?

El que trobo estrany és que no hi hagi hagut la transparència pel que fa als casos de pederàstia que involucren capellans i l'Església catòlica que hi va haver als EUA, Anglaterra, Irlanda o l'Amèrica llatina. Aquests casos han sortit publicats constantment

ARXIU

als diaris i mitjans i, evidentment, quan el papa va venir a Anglaterra, la visita no va ser tan tranquil·la perquè hi havia informació solvent al respecte. M'estranya que aquesta transparència no hagi arribat aquí. Si fos així, si tinguéssim les dades dels casos de pederàstia i violacions a l'Estat espanyol, aquesta visita seria diferent. No es dona gaire importància a aquests casos i s'anuncien com a casos extraordinaris.

Quan presentava el llibre *La vida després de Déu*, hi havia lectors que m'explicaven casos d'abusos de capellans i són molts més del que sembla; en realitat, no hi ha cap organització que es concentri en aquest tema. En el fons, trobo estrany que hi hagi tanta expectativa davant la visita d'un monarca que creu coses altament improbables... ho trobo molt estrany, sembla que s'hagin equivocat de planeta.

BARCELONA · CONVERSEM AMB PEPE RODRÍGUEZ, PERIODISTA D'INVESTIGACIÓ

"Els mitjans espanyols són molt covards davant l'Església"

F. R.
redaccio@setmanaridirecta.info

Per què no s'han denunciat o no s'ha informat més sobre els casos d'abusos comesos dins l'Església?

Aquí també hi ha hagut molts problemes de pederàstia relacionats amb l'Església. A la majoria de països no s'han donat, la premsa n'ha infor-

"Aquí també hi ha hagut molts problemes de pederàstia relacionats amb l'Església, però no ha interessat la realitat"

mat. En canvi, a l'Estat espanyol, la premsa ha estat covarda i de manera molt destacada. No ha interessat la realitat. Conec desenes de víctimes que han tingut judicis o han negociat amb l'Església. Però les víctimes

ARXIU

no s'han fet públics i els capellans han estat enviats a l'estranger. El problema s'ha tapat i qui ho hauria de quantificar és la responsable, l'Església. De fet, Ratzinger va obligar tots els bisbes a encobrir els delictes sexuals. Ell ho sabia i va obligar -pel dret canònic- que tots els casos es tractessin en secret i que una còpia de cada cas s'enviés al Vaticà. Dir que el pontífex no ho sap és absurd, perquè ha tingut informació de tots els casos de pederàstia al món i no ha fet res... Només netejar la seva imatge. A més, amagar aquesta corrupció i protegir-la del codi del dret penal els ha costat milers de milions de dòlars a tot el món.

Quins interessos econòmics amaga la visita?

Tota visita d'un personatge així permet fer negoci a molta gent. Per exemple, els venedors de tots els records de la imatge del papa... és un negoci que no farà l'Ajuntament. El negoci el fan les empreses de marxandatge del papa -que són catòliques i, sobretot vinculades a l'Opus Dei-, que són qui manega la pasta realment. De tot això, la resta de contribuents que paguen no en veuran ni un ingrés. A més, com que és venda ambulants, no pagaran impostos i no hi haurà control.

tenen por perquè el sistema jurídic no defensa la víctima. Hi ha tota una colla d'elements que fan que les persones que viuen aquests drames no siguin capaces de denunciar.

Ens pots parlar de xifres d'aquests casos?

És impossible oferir xifres i els casos

no són representatius de la globalitat. Es pot dir, en general, com a xifra general, que prop del 6% del clergat catòlic del món ha comès abusos sexuals importants. No crec que Catalunya sigui diferent d'Irlanda. Els capellans estan protegits per instàncies polítiques, la majoria dels casos

, impressions

Xavier Diez · Historiador
opinio@setmanaridirecta.info

Ha fracassat la multiculturalitat?

AQUÍARA

Mentre que Europa contempla com els parlaments s'omplen de grups que tenen la xenofòbia com a referent comú, les "esquerres" havien oblidat la seva funció primigènia (el combat contra les desigualtats, la desautorització moral de la riquesa, la pressió desestabilitzadora contra el capitalisme) que anaven substituint per un discurs relativista (cultural i moral) on s'enaltia la diferència. La multiculturalitat esdevingué una de les seves formulacions. Així, alguns intel·lectuals i partits de passat comunista articulaven un discurs segons el qual qualsevol característica inherent a les cultures de procedència dels nous explotats eren "bones", en si mateixes, tot derivant vers una mena de folklorisme polític en el qual s'incorporava la dansa del ventre, la festa del xai o la passió per la verge de Guadalupe com

"altres", sinó de "nosaltres". El missatge sublimar de la interculturalitat es podria traduir com "sigueu diferents, que així nosaltres continuem manant", aplicat amb èxit en l'àmbit anglosaxó. Les organitzacions polítiques i sindicals de l'esquerra, potser haurien d'haver acollit els nousvinguts... amb classes d'ateisme!, car determinades opcions religioses monoteistes no representen altres coses que cobertura espiritual per a l'opressió patriarcal. Les esquerres haurien d'haver estat les primeres impulsors, no ja del combat contra les diverses penyores distintives d'inferioritat de gènere (allò anomenat "vel", burka, niqab,...) sinó haurien d'haver promogut la llibertat sexual en totes les seves dimensions. Com es pot defensar alhora una sexualitat lliure per als blancs, i una defensa de la "singularitat" patriarcal per als altres? Com és que no s'ha fet una denúncia activa a l'alcoholisme tradicional de les celebracions de determinats col·lectius? Per què no s'ha explicat que per gaudir de la llibertat, cal deslliurar-se d'explicacions mítiques -com succeeix a l'Alcorà- que defensen la desigualtat?

Merkel té raó. La multiculturalitat ha fracassat. I ho ha fet per la mirada estúpida d'una esquerra acomplexada

una expressió autèntica i acrítica defensable del *background* del nousvingut. En altres termes, el "mite del bon salvatge", incontinent de la "perversió" de la tradició occidental.

L'esquerra, ha actuat com la "ximpleta útil" del sistema. A diferència, per exemple, d'una CNT dels anys trenta, capaç d'incorporar qualsevol nousvingut a un projecte revolucionari i transformador vers una societat justa i igualitària, el respecte acrític a la cultura de procedència de la immigració ha condemnat el principi integrador, no només dels

La cancellera alemanya Angela Merkel no en té cap dubte. Aquest octubre confessà la frustració de no haver aconseguit una integració òptima de bona part de la immigració al país que dirigeix. L'autoengany és fruit de les il·lusions. La il·lusió que els *gastarbeiter*, els treballadors convidats que l'empresa-riat contractava com a mà d'obra barata, tornaria algun dia. La il·lusió que els immigrants de les perifèries del capitalisme s'assimilarien a les formes europees. La il·lusió que el cantó lleig de l'explotació laboral esdevindria fàcilment invisible.

El colonialisme ha estat històricament un procés aparentment contradictori. D'una banda, les intencions són clares; l'apropiació a

gran escala de recursos naturals, l'explotació en massa dels indígenes i l'assoliment d'un mercat captiu d'una banda, i el discurs benintencionat de portar la civilització, el progrés, o qualsevol altra mena de religió i pensament màgic que pogués redimir els infortunats que tasten l'amargant regust del capitalisme, de l'altra. Dic "aparentment contradictori", perquè ambdues accions anaven interconnectades dins el mateix paquet; la ferida de l'explotació i la bena de la caritat.

En una altra també aparentment contradictòria, els treballadors "convidats" en indígenes condicions i en àmbits productius mal considerats, van comptar amb la comprensió dels segments més compromesos. Una

simplificació que ofendria qualsevol intel·ligència, podria inferir que, mentre les "dretes" inserien anònimament els immigrants al capitalisme, les "esquerres" s'oferien a alleujar la seva pena tot aplicant benes damunt les ferides amb paraules de consol. Així, en comptes d'oposar-se a l'explotació com a fet genèric (que en el cas dels treballadors sense papers adquireixen dimensions dikensianes), assumien el paper reservat en el passat a les dames de la caritat o als predicadors en l'enaltiment de la resignació cristiana. "Reseu molt, continueu igual, balleu la dansa del ventre i féu pastissets, que algun dia les coses milloraran", podríem deduir de l'actuació de molts.

Eulàlia Puigdevall · Participant de l'Assemblea de Joves de Les Corts
opinio@setmanaridirecta.info

Els dos observadors

Una persona sotmesa, malferida, esgotada, després del perdiment més inapel·lable, després del fracàs de les seves intencions i del fiasco en les possibles aspiracions. Gemega en veu baixa, de dolor i d'impotència, mentre se li barregen les llàgrimes amb la sang en la paorosa cara desfigurada. Resta de genolls a terra, amb les mans lligades a l'esquena, on amb prou feines es sosté, enmig de quatre individus armats i forts, que panteixen de fatiga d'estovar-lo de valent. Tot sentint-se satisfets per la tasca de contenir i amansir encomanada, finalment posen dempeus al manyoc de carn bruta que queda de persona, per

portar-lo vés a saber on. Però passa alguna cosa que amb paraules poc es pot explicar. La persona sotmesa percep una sensació que li recorre tot el cos com una flassada càlida. És com una esgarripança tranquil·litzadora, que la fa sentir curiosa i estranyament plàcida i serena tenint en compte el seu estat absolutament deplorable. Alça el cap, llambrega com pot al que té al davant, i li intenta escopir a la cara tot pegant una puntada de peu. L'escopinada li queda penjant de la boca, i la puntada no encerta enlloc. Els quatre individus reediten incansables el gec d'hòsties i deixen la persona inconscient al terra, rebotada en la seva pròpia sang.

El segon observador pensa en la covardia dels quatre energumens en sotmetre algú molt més feble i emmanillat

Un tàndem d'espectadors, aliens, observen de reüll la idèntica situació i se senten alterats pel succés, però el viuen de forma molt distinta.

El primer pensa en l'estupidesa del sotmès per la contraproduent acció de revelar-se sense cap tipus d'opció de sortir-ne ben parat. En la millor de les possibilitats sent pena, doncs és només un dement que no valora les conseqüències dels seus actes. En la pitjor, sent indiferència cap a un desgraciat que no ha après la lliçó de ser el feble i submis, i que és normal que l'escarmentin fins que entengui i assumeixi la realitat en la que es troba. El segon observador pensa

en la covardia dels quatre energumens en sotmetre algú molt més feble i emmanillat. En la millor de les possibilitats sent ràbia per la iniquitat i l'esvaeix carregant contra els quatre individus. En la pitjor sent una infame vergonya i impotència, pel fet de ser un mer espectador i no ser capaç de fer com ell. En tots els casos sent orgull, pel coratge d'una persona que fins al darrer sospir, i sabent de segur el que li caurà, decideix no baixar el cap fins i tot en l'evidència d'una obvia derrota. Potser sostenint el valor per una lluita que el sobrepassa com a individu, potser només per la pròpia dignitat.

Quim Gibert · Psicòleg i coautor de 'Removent consciències'

opinio@setmanaridirecta.info

Amb casta de castor

Frontenac és un parc natural d'Ontario, ubicat a una hora al nord de Kingston. Com en tants d'altres parcs d'Amèrica del Nord, els llacs, els boscos, la fauna, les zones humides... converteixen l'entorn en una contrada seductora.

De tant en tant, però, els estiuejants de Frontenac van de bòlit. Passa quan noten com el nivell del riu que travessa el parc puja més del compte, amb la qual cosa hi ha el risc de desperfectes en les parcel·les del veïnat. Aleshores els més afectats es desplacen en canoa fins a localitzar el dic causant d'aquest excés d'aigua. I, armats amb pics i pales, obren tantes bretxes com poden a fi i

Els castors i altres espècies autòctones han alimentat poderosament l'imaginari salvatge canadenc

efecte de fer córrer l'aigua. Esberlar el dic és més laboriós del que sembla. Es tracta de dics aixecats a base de pilons de troncs i branques (a voltes de mides considerables) i molt de fang que la població de castors de l'indret construeix per guanyar profunditat i disposar d'un llogarret d'aigües tranquil·les. Necessiten aquesta quietud fluvial per poder fer tot seguit la cabana semiaquàtica que els servirà de cau. És a dir, un recer sota l'aigua per prote-

gir-se dels depredadors (llops, coiots, óssos, linxs...). Augmentar el nivell d'aigua també els és d'utilitat per negar topants boscosos. I és que poder rosegat arbres estovats sempre és més agradable. Justament perquè els castors són uns llenyataires molt actius, vora els estanys i aiguamolls canadencs hi ha un filferro al voltant del tronc d'aquells arbres que gaudeixen de protecció amb l'objecte d'evitar els seus incisius esmolats.

Haver participat en l'esbotzament d'un dic m'ha permès

adonar-me de l'ingent tasca d'aquests herbívors de cua ampla (quan la baten s'avisen d'un perill). Això i la dificultat de contemplar un castor en acció (treballen inadvertidament cap al tard o de nit) fa que un aire misteriós i solitari embolcalli les seves construccions. La incursió veïnal no ha estat en va: qui més qui menys ha recuperat ben bé un metro de platja. Amb tot, ningú dubta que aquests rosegadors són uns enginyers hidràulics sorprenents: "és probable que en pocs dies reconstrueixin el dic". En

altres casos, però, les preses dels castors són beneficioses per a la natura. Aquests canvis en el curs dels rius, arran de les obstruccions dels dics, faciliten la presència d'agròns, llúdrigues i altres inquilins de pantà. L'eficàcia amb què molts animals fan els caus i altres refugis és una pauta fixa d'acció forjada durant la formació o gènesi de l'espècie.

A l'illa de Vancouver i altres punts de l'oest del Canadà diuen que els castors són gegants. Però els veritables castors gegants es van extingir en el plistocè. Els actuals castors també van quedar a mercè de l'extinció a finals del segle XVIII, quan el tràfic de pells va promoure la seva caça indiscriminada. Allò que per sort va aturar de debò els furtius fou la davallada en el segle XIX d'aquest mercat, gestionat generalment per anglesos. I, de retruc, el Canadà també va perdre l'interès colonial que fins aleshores havia suscitat a Londres. El trist panorama comercial i els constants intents nord-americans per envair el Canadà (Kingston deixarà de ser la capital de Canadà en favor d'Ottawa per la proximitat amb Estats Units) contribuïran, entre d'altres raons, a fer emergir el 1864 l'embrió d'un nou estat independent amb la creació d'una confederació de províncies (Quebec, Ontario, Nova Escòcia i Nou Brunswick), que la casa reial britànica acceptarà compensant el nou ordre amb la Commonwealth.

Els castors i altres espècies autòctones (óssos rentadors, mofetes, visons...) han alimentat poderosament l'imaginari salvatge canadenc. No oblidem que junt amb l'auró, la fulla del qual figura a la bandera, l'altre símbol nacional és el castor.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Carrils bici metropolitans

Pol Ansó, en representació de la PDG i els Amics de la Bicicleta.

El 2 d'octubre, un grup de 20 usuaris de la bicicleta de Barcelona ens vam desplaçar fins a Palau-solità i Plegamans per reconèixer, de primera mà, el carril bici que s'hi acabava d'estrenar. Malgrat ser un cas particular, crec que per pedagogia, l'haig de fer extensible a la resta de poblacions. Primer de tot, dir que celebrem que alguns municipis de l'àrea metropolitana comencin a despertar pel que fa a polítiques de promoció del millor i més sostenible vehicle per a les distàncies curtes. Coneixem els problemes d'incomprensió que aquest pas pot portar als consistoris en poblacions on l'estupidesa en el ús del vehicle a motor arriba a extrems del tot absurts. Contemplar que països més desenvolupats, com Holanda o Dinamarca, també ens distancien més en aquest camp, ens provoca una gran enveja i incredulitat. En el cas concret de Palau, malgrat donar un aprovat general a la via, vam recriminar als regidors que la consulta no se'n hagués fet amb anterioritat, en fase de projecte, com sí es va fer a un tècnic proposat per la Diputació i conegut de tots nosaltres per quina és la seva nul·la pràctica ciclista. D'aquest error habitual de les administracions, de consultar a persones poc coneixedores de la realitat quotidiana, se'n desprenen errors puntuals de disseny, que de bon gust, explicarem com reparar en un treball desinteressat per a l'ajuntament, si ens ho demana. El segon i més crític problema per part dels veïns no té res a veure amb el recorregut ciclista, que també n'és una víctima, perquè és de caure purament urbanístic. Com a arquitecte, m'agradaria remarcar la singularitat que presenta el municipi pel què fa a la proximitat de les escoles i, encara més, dels seus accessos. El nou POUM, que encara la seva recta final, és l'instrument perfecte per a solucionar aquesta anomalia estructural, canviant entrades i dotant-les de petits aparcaments que permetin pacificar-les. Aquest procés acompanyat d'un canvi de mentalitat dels pares més intolerants és, sens dubte, la solució al problema. Llavors, podrem portar a terme el nostre somni nòrdic de què els nens arribin a l'escola en bicicleta. No voldria desapropiar l'oportunitat per demanar més imaginació i valentia als ajuntaments per connectar els seus carrils bici i crear una xarxa tant evident com necessària.

Generalitzem la paraula!

Tomàs Palacín.

Gran experiència. Increïble desenvolupament de l'Assemblea de Barcelona i impressionant les "sinergies" formades després de la vaga. Només cal observar com cadascú no acut únicament amb un punt de vista o una noció; sinó amb desitjos, adhesions, capacitats, forces, tristeses i una certa disponibilitat. He après que la voluntat humana d'ajuntar-se és tan constant que és poc freqüent la necessitat de decidir. Reunir-se respon a un impuls de sentir una força comú. Decidir ha estat crucial -i hauria de ser crucial- només en situacions d'emergència o reacció, en que exercir el vot és, en qualsevol cas, compromís. Espero que siguem així i no caiguem en l'error de sotmetre l'Assemblea al simple objecte del vot, de la decisió a la que s'ha d'arribar. És el malson que hi hagi una possibilitat que es converteixi en un teatre on s'enfrontin totes les pretensions al poder. L'assemblea no està feta per a la decisió hegemònica, sinó per al debat, per la paraula lliure exercint-la sense límits. Hem aconseguit desbaratar la renaixent tendència a la hegemonia i estem trencant amb el fantasma de l'assemblea general en benefici d'una assemblea de presències; si deixem de considerar la decisió en el vot com a finalitat, reservant-lo per concretar dates, compromisos i reaccions comunes urgents; cap la possibilitat que es produeixi una d'aquelles preses en massa, un d'aquells fenòmens de cristallització col·lectiva en què una decisió pren als individus en la seva totalitat o únicament en part i no al revés.

. EL CIGALÓ

"L'Aplec del Puig supera en molt els militants o simpatitzants del PSAN"

L'Aplec del Puig reuneix l'esquerra independentista valenciana el darrer diumenge d'octubre des de fa 51 anys a la Muntanyeta del Patà. Alfons Dastís ja hi anava quan tenia setze anys i avui hi continua acudint acompanyat del seu fill.

Joan Canela Barrull

Com era l'Aplec del Puig a inicis dels anys 90? Per nosaltres era la continuació de la Festa per la Independència que els Maulets feien pels carrers del barri del Carme. Jo encara anava a l'institut i militava a l'Assemblea d'Estudiants Nacionalistes, que llavors era molt activa, així que el dissabte anàvem a la festa i el diumenge al matí veníem al Puig, a vegades d'empalmada i tot. Era un moment de gran efervescència

política a València, pujàvem colles senceres de nanos.

I ara hi continues anant.

Sí, però ara és més aviat un punt de trobada de tota aquella gent, molta de la qual ja només veus ací, que venim amb els fills.

Creus que s'ha envellit el Puig?

No. Sempre han vingut pares i mares amb nanos, però el que sí crec és que els darrers anys hi torna a venir més gent dels que veníem de molt joves, que van deixar de venir i ara ens tornem a trobar. Gent que ja no milita.

. EDITORIAL

Benet XVI, enemic de la humanitat

“Enemic de la humanitat”. Amb aquesta contundència es va adreçar el científic Richard Dawkins a les més de 15.000 manifestants que protestaven contra la despesa pública de la visita del papa al Hyde Park de Londres el 18 de setembre. Dawkins feia servir el raonament i l'evidència social -tan oposada a la fe cega de qualsevol religió- per advertir de què representava el Vaticà al món actualment. Aclaria que, en allò referent als abusos sexuals i la pederàstia, el papa estava més aïnat per la reputació de l'Església que no pas per l'esclarament, la depuració de responsabilitats i la reparació de les víctimes. Recordava que era qui més esperonava la intolerància contra gais i lesbianes i qui alenava els discursos de discriminació de les dones. El científic ateu sostenia, també, que era enemic de moltes veritats, ja que propagava mentides descarades sobre la inutilitat dels preservatius en la lluita contra la sida. El titllava d'enemic de la gent pobre del

món i ho contrastava amb les riqueses obscenes del Vaticà. Com a investigador, certificava l'oberta enemistat amb la investigació científica. I per cloure, el definia com a enemic, fins i tot, del propi missatge de l'Església catòlica. Sobretot, però, el definia com a enemic de l'educació, després de dècades d'ensinistrament en la culpa i la por de milions de persones. A casa nostra, 40 anys de dictadura nacional catòlica després d'un cop d'estat beneït com a *croada nacional* en donen fe. I el fet que el visitant Ratzinger hagi estat el responsable de l'actual Inquisició no deixa de ser tota una paradoxa. Aquella croada nacional, però, encara resta inconclusa. Ho demostra el fet que, avui, ara i aquí, entre totes, els pagarem a mossos que aporta Saura. Parlem de la genuflexió que el poder polític ret a la màfia del Vaticà, reconvertida en secta multinacional global.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

El circ espanyol no arriba al Sàhara

Ana Paola van Dalen
directa@setmanaridirecta.info

Arran dels incidents i les mobilitzacions que s'estan donant al Sàhara i que fan que aquests dies el conflicte silenciï torni a ocupar les pàgines i els minuts dels mitjans de comunicació, us vull parlar d'en Mohamed. En Mohamed no viu a un camp de refugiats i el dia que ens vam conèixer va refusar parlar de qualsevol tema que considerés que tenia tints polítics. La nostra conversa, més aviat, va girar al voltant d'un espectacle, un xou espanyol. El vaig conèixer a Casablanca, la capital econòmica del Marroc. Asseguda a una cafeteria de la ciutat, d'aquelles on només hi van els homes i alguna estrangera impertinent que se salta les normes, en Mohamed va baixar d'una furgoneta i va triar la cadira del meu costat. Ell també s'estava saltant les normes, perquè fumava

un cigarro rere l'altre a mig matí durant el mes de ramadà. En Mohamed té 21 anys i va néixer a Al-Aaiun, la ciutat del Sàhara que aquests dies està sent el focus de la protesta i on arriben els periodistes internacionals. Quan tenia quinze anys, va

guda del Paral·lel, uns nois el van atracar i es van emportar l'única maleta que tenia. Reia molt mentre evocava aquesta anècdota, una situació ja ben llunyana per ell, tant en el temps com en la distància, però que -d'alguna manera- era el seu vincle amb la meua ciutat. Quan ja va tenir la majoria d'edat, el van deportar. Va tornar a casa, fins que un circ espanyol, la companyia Gran Circo Royal -que fa un xou d'aquells amb pallassos, domadors i acrobates- va iniciar una gira per diverses ciutats. En Mohamed hi treballa d'acomodador i està content amb la seva vida nòmada, tot i que el circ encara no l'ha portat fins al Sàhara (evidentment no per raons polítiques, sinó per qüestions purament comercials). Per cert: em va convidar a veure l'espectacle i, en veure'm a mi, allà, asseguda dins una carpa d'un circ espanyol a Casablanca, vaig pensar -igual que en Mohamed- que la vida és tragicòmica.

Barcelona li recordava com n'és de tragicòmica, la vida

marxar de casa, va creuar l'Atlàntic i va arribar a Fuerteventura, l'illa canària. Allà, hi va viure durant un temps, fins que va arribar a la península, on va moure's per diverses ciutats. A ell, li feia molta gràcia que jo fos de Barcelona, perquè li recordava com n'és de tragicòmica, la vida. Aquí, concretament a l'avini-

. COM S'HA FET

Aquesta setmana hem canviat una mica la paginació i hem dedicat quatre pàgines a la visita papal perquè creiem que és un esdeveniment prou escandalós per dedicar-li algunes línies més. El que hem fet és ampliar la secció *Estirant del fil* i reduir les pàgines d'*Així està el pati*.

D'altra banda, ens agradaria donar la benvinguda a la Jordina, de les terres de Ponent, que ha estat fora durant molt de temps... ja la tornem a tenir aquí. Quan vulguis, ja vindràs a veure'n al nou local!

També volem saludar el Juanjo, de Cardedeu, que ha començat a ajudar-nos en la distribució de les directes en aquest municipi vallesà. Benvingut, ànims amb la feina i moltes gràcies per la teva col·laboració.

I ja que hi som, aprofitarem per comentar que, si algú altre vol fer com el Juanjo i ajudar-nos en la distribució al seu barri o poble, doncs, serà molt ben benvingut. Les directes no arriben a molts llocs perquè no hi tenim ningú que ens les distribueixi. Així doncs, si voleu tenir la DIRECTA al poble, ens hi podeu ajudar. Recordeu que el setmanari és un projecte sense ànim de lucre i participatiu. Això vol dir que no només pretenem que sigueu lectors del setmanari, sinó que també col·laboreu activament en qualsevol de les seves facetes, que en sigueu protagonistes en primera persona. Fins la setmana que ve. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Radas núm. 27, 08004 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

CC BY-NC-SA LICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera específica per l'autor o el licenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

• Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
• El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - ediciodirecta@gmail.com
fotografia@setmanaridirecta.info - il·lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manu Simarro Expressions | Roger Palà i Estel Barbé Serra Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Albert García IL·LUSTRACIÓ: Xavier Blasco i Jordi Borràs COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal CORRECCIÓ I EDICIÓ: Col·lectiu l'asterisc i el gitano PUBLICITAT: Tània Miró DISTRIBUCIÓ: R.C.P. SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond DIFUSIÓ: Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONES NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONES: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespontent@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 2

, així està el pati

Caixa Sabadell expulsa una família de casa seva | PÀG. 10

Els espais laics de Barcelona demanen locals | PÀG. 11

La Colònia Castells es troba en perill | PÀG. 12

Nova okupació al polígon La Llaneta de Rubí | PÀG. 12

PERE TUBERT JUHÉ

BARCELONA · EL 12 DE GENER, SUAU ENCARARÀ UN JUDICI PER ATEMPTAT CONTRA L'AUTORITAT I ALTERCATS PÚBLICS

Els Mossos agredeixen i detenen un noi que pateix una lesió crònica a les cames

Nicolás Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

Pau Suau Rodríguez té 30 anys i és il·licenciat en periodisme per la Universitat Autònoma de Barcelona. El 29 de setembre, dia de la vaga general, va baixar a la plaça Catalunya a mitja tarda perquè, com diu ell, "em va picar el *gusanillo* de periodista". Però no s'esperava que passaria dues nits a la comissaria detingut i que, posteriorment, seria acusat d'atemptat contra l'autoritat. Pau Suau porta croses des dels vint anys. Des de llavors, una lesió crònica a ambdues cames l'obliga a desplaçar-se amb aquest suport extern. El 29-S, cap a les sis de la tarda, es va dirigir a la confluència entre el

carrer Casp i el Passeig de Gràcia. Allà, un grup de periodistes estava reunint observant els esdeveniments d'aquella llarguíssima jornada. En un dels moments

Es va trobar a terra rodejat d'agents i va ser identificat i colpejat dins el furgó

moments de tensió que es van viure aquell dia, un mossos antidisturbis el va empenyar, però Suau va aconseguir mantenir l'equilibri. "Em vaig encarrar al policia i li vaig dir que no ho tornés

ALBERT GARCIA

Moment de la detenció de Pau Suau

a fer", explica. "Durant els deu anys que fa que porto croses, mai ningú no m'havia empès", afegeix, sense cap tipus de rancúnia. Quinze segons més tard, es va trobar a terra rodejat de mossos i, poc després, dins una furgoneta policial, on va ser identificat i colpejat.

En Pau mai no s'havia implicat en cap moviment social. Ara, diu: "Estic empenyat, no penso continuar sabent les coses de segona mà". El proper 12 de gener encara el judici i confia que en sortirà absolt. "Sé que s'excusaran en el fet que els vaig colpejar amb les croses, però em defensaré per tots els mitjans", mentre ja pensa a trobar una nova feina quan acabi el seu contracte actual, que finalitza el mes de desembre.

ENTREVISTA · PARLEM AMB PAU SUAÚ, PERIODISTA DE 30 ANYS COLPEJAT ENTRE EL CARRER CASP I EL PASSEIG DE GRÀCIA

“Durant els deu anys que fa que porto croses, mai no m’havien empès i jo sóc l’acusat”

N. L. S.
redaccio@setmanaridirecta.info

Primera de tot, ens podries dir de què t'acusen?

Em demanen un any per atemptat contra l'autoritat, nou mesos per altercats públics, una multa de 1.000 euros i una compensació de deu euros al dia durant dos mesos pel mossos lesionat al dit cor de la mà dreta. També volen inhabilitar-me per exercir la funció pública i, justament, estava estudiant per unes oposicions a auxiliar. No vaig poder estudiar més durant aquest temps i em vaig quedar a mig punt d'entrar. Actualment, tinc dos testimonis: un company meu, també periodista, i un professor. He trobat un parell de persones més que han dit que van presenciar els fets.

Que va succeir?

Una de les errades que vaig cometre va ser la de no planificar res. Estava

ANNA MURILLO

amb aquest amic periodista que feia fotos. Em va explicar què havia passat al matí, que havien cremat un cotxe de la Guàrdia Urbana i que la tensió era molt alta. Vaig cometre un

altre error: passar molt a prop dels antidisturbis. Un em va donar una empenta i jo vaig recriminar-lo i li vaig dir que no ho tornés a fer. Va ser quan em van començar a donar em-

penyes. El vídeo mostra la seqüència completa: un noi m'agafa perquè no caigui i, llavors, és quan, enmig de la confusió, em trobo dins el cordó policial i, seguidament, a terra.

Al vídeo es veu com et fiquen dins la furgoneta: què va passar a partir d'aquell moment?

Un policia jove, baixet i amb ulls blaus, va començar a donar-me cops al cap i a l'estómac i em deia que calés. Jo només li demanava que tragués el seu genoll del meu pit. Al cap d'una estona, em van traslladar a la comissaria de la Zona Franca, on vaig passar dues nits, abans d'anar al jutjat a declarar. És a dir, no vaig tornar a casa fins el divendres 1 d'octubre a la nit.

Què esperes del judici?

Confio que en sortiré absolt. Sé que s'excusaran en el fet que els vaig colpejar amb les croses. Quan vaig caure, instintivament, les vaig mou-

re per no fer-me mal. La veritat és que mai no m'havia trobat en una situació així. Mai no m'havien empès des que tinc la lesió a les cames. Ara ho penso i trobe inversemblant el que em va succeir. A partir d'ara, no m'aproparé mai més a un mossos antidisturbis: amb ells, no es pot parlar, només surten quan han de fotre hosties.

Dius que no estaves molt implicat en cap causa. Tornaràs a anar a alguna manifestació?

Quan calgui, hi aniré; ara tinc més mala llet. Crec que és important mobilitzar-se i aquests fets m'han fet venir ganes de conèixer les coses de manera directa. A més, no pot ser que ens manifestem i no influeixi en res. Mira França: després de setmanes de mobilitzacions, Sarkozy va aprovar la reforma de les pensions sense miraments. No sé si a curt termini, però això ha d'explotar en algun moment.

, així està el pati

PONENT · ELS MOSSOS VAN TROBAR EL COS D'ALIU DJOB, PERÒ EN CAP MOMENT NO VAN COMUNICAR LA SEVA MORT A LA FAMÍLIA

Prop de 200 persones es manifesten per denunciar la mort d'un guineà a Lleida

Directa Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

Prop de 200 persones novinguades es van reunir, el divendres 29 d'octubre, per denunciar la mort en circumstàncies estranyes d'Aliu Djob, un ciutadà de Guinea Bissau que, la matinada del 5 al 6 de setembre, va ser trobat mort pels Mossos d'Esquadra a Lleida. Djob tenia els papers en regla i s'havia desplaçat a la ciutat de Lleida per buscar feina perquè era on residia actualment la seva família. A la manifestació, que va transcórrer per diversos espais de la ciutat, s'hi van poder escoltar consignes com "Prou racisme institucional i policial", "Policia assassina", "Àngel Ros, Montserrat Tura, Joan Saura doneu la cara!" i "Volem justícia", entre d'altres.

El cas de l'Aliu Djob no és el primer que es registra a Lleida

Iunussa Djob, germà gran de la víctima i president de la Federació Panafricanista de Lleida i de l'Associació de Guinea Bissau, ha explicat a aquest setmanari que, "quan feia sis dies que Aliu no es posava en contacte amb la família, em vaig dirigir a la comissaria dels Mossos d'Esquadra per interposar una denúncia per desaparició". Va ser allà, on els Mossos li van comunicar que Aliu Djob feia una setmana que era mort. Segons la versió policial, Djob va aparèixer mort a altes hores de la matinada a l'avinguda Madrid de la ciutat a conseqüència d'un atac de cor. Iunussa ha declara-

Manifestació celebrada el 29 d'octubre a la ciutat de Lleida per demanar que s'esclareixi la mort d'Aliu Djob

rat: "Ni jo ni la meua família no ens expliquem com pot ser que, tot i que l'Aliu portava el seu DNI, dos telèfons mòbils i una agenda telefònica amb contactes de familiars i amics, en cap moment es possessin en contacte amb nosaltres per comunicar-nos la seva mort". La família també ha denunciat altres irregularitats com el fet que es fes l'autòpsia del cadàver sense la seva autorització o que els hagi estat impossible recuperar la roba que portava la víctima; el fet que el cos d'Aliu Djob presentés cops tant al pit com a la cara i, sobretot, les contradiccions de les versions policials pel que fa al

lloc on es va trobar la víctima. Segons Iunussa, "el sergent i cap de la Unitat Regional de Proximitat i Atenció al Ciutadà dels Mossos d'Esquadra, Àlex Ordóñez, va contradir la versió policial fins a tres vegades pel que fa al lloc on suposadament es va localitzar el cos d'Aliu". A més, l'Associació de Guinea-Bissau ha declarat a aquest setmanari que, "quan es va destapar el cas d'Aliu, Àlex Ordóñez es va reunir amb les diferents associacions subsaharianes de la ciutat per demanar-nos calma" i que "no difonguessim el cas ni organitzéssim manifestacions de denúncia".

L'únic error que ha reconegut el cos de Mossos d'Esquadra ha estat el de no haver comunicat a temps la mort de Djob a la família. Tant les familiars com altres membres de l'Associació de Guinea Bissau de Lleida han estat especialment crítiques amb la jutgessa del jutjat d'instrucció 3 que porta el cas, Maria Àngels Andrés. Iunussa Djob ha manifestat que "la jutgessa ens ha dit que la policia li havia notificat que l'Aliu no tenia família". Segons les declaracions de Iunussa: "La jutgessa responsabilitza la policia de no informar-la adequadament i la policia diu que no ens va vi-

sar perquè la jutgessa no ho va autoritzar... es passen la responsabilitat els uns als altres!". El germà de la víctima afegeix: "El meu germà ha estat assassinat pels Mossos d'Esquadra i la jutgessa es contradiu amb les seves declaracions i, per tant, està encobrint un assassinat". Francesc Marin, l'advocat que porta el cas, no ha interposat cap denúncia fins ara i s'ha limitat a presentar tres escrits per sol·licitar informació sobre els fets, uns textos que ha remès al Departament d'Interior, al batlle de Lleida, Àngel Ros, i, finalment, a la jutgessa que instrueix el cas. Tant el consistori municipal com els jutjats són els únics que han respost a la demanda i, simplement, han donat el condol a la família i han animat a l'inici de la investigació del cas.

Hi ha un cúmul de contradiccions en la versió policial

El cas d'Aliu Djob no és el primer que succeeix a Lleida, diferents membres de l'Associació de Guinea-Bissau recorden el cas d'Ensa, un immigrant gambià que va morir l'any 2003 a conseqüència d'una pallissa brutal que va rebre. "No volem que casos com aquests quedin en l'oblit", afirmen: "Pensem emprendre més accions de denúncia i difusió del cas fins que es faci justícia". Per aquest motiu, la Federació Panafricanista d'Espanya ja està organitzant una nova jornada de denúncia el dia 19 de novembre a Barcelona, que fan extensiva a tota la societat civil que vulgui donar-los suport.

PONENT · EL PROCÉS JUDICIAL HA ESTAT IMPULSAT PER CAIXA SABADELL

Desnonen una família a Lleida per tres mesos d'impagament hipotecari

Laura Lascorz
redaccio@setmanaridirecta.info

Maria Lluís, Xavier i els seus dos fills van ser desnonats el 28 d'octubre a Lleida per a la Caixa Sabadell. No hi va haver resistència, ja que la família va decidir que els seus fills no havien de passar per una situació tan dura: "Ens hem hagut de desarrelar i això és el que ens ha fet més mal". És per això que van deixar l'habitatge una hora abans que arribés l'empresa encarregada de precintar el pis.

Tot va començar l'any 2008, quan va esclatar la crisi. La parella va haver de tancar la immobiliària que tenia a Lleida i començar a buscar feina. És

en aquesta situació que el director de l'entitat Caixa Sabadell els va aconsellar unificar els deutes hipotecaris del pis amb els del negoci per allargar el pagament i reduir despeses. Caixa Sabadell els va assegurar que era la millor opció i que no tindrien cap problema.

Un any després, encara sense feina, Maria Lluís i Xavier van rebre una notificació judicial on se'ls informava que els havien interposat una demanda per tres mesos d'impagament hipotecari. En rebre-la, la parella es va dirigir a la caixa, on els van assegurar que era "un procediment rutinari" i que no calia "preocupar-se". Però, finalment, la resolució judicial va ser favorable a Caixa Sabadell,

"Demano a les altres famílies que es troben en el mateix cas que no es deixin trepitjar per unes persones que et consideren un número"

que es va quedar amb la propietat del pis pel 50% de la taxació inicial. D'altra banda, la família continua dient

l'altre 50%, els costos del judici i els interessos de demora. Tot això suma prop de 150.000 euros, que és el que els quedava per pagar de la hipoteca, però, ara, sense el dret de la propietat.

La Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, de la qual formen part aquesta i tantes altres famílies desnonades, va fer difusió del cas a tots els mitjans de comunicació. Gràcies a la pressió que van exercir, Caixa Sabadell va oferir un contracte de lloguer de 400 euros durant cinc anys al pis on residien Maria Lluís i Xavier. Un any després de signar, es van donar que el contracte tenia una clàusula que feia augmentar el lloguer a 1.000 euros mensuals a partir del segon any.

El 22 de setembre, es va celebrar un altre judici on es va dictaminar que la família tenia quinze dies per desocupar l'habitatge. Malgrat tot, l'advocat va aconseguir el període de gràcia perquè tinguessin el mes que els pertoca legalment per deixar el pis. Maria Lluís ha declarat a aquest setmanari: "Hem arribat a la convicció que no ens han tocat un pèl les ganes de lluitar i que hem consolidat la unitat familiar. No els donarem la satisfacció d'enfonsar-nos. Demano a les altres famílies que es troben en la mateixa situació que no es deixin trepitjar per unes persones que et consideren un número, darrere el qual hi diu *Insolvente*".

, així està el pati

BARCELONA · “LA MAJORIA D'ESPLAIS, EN ELS ÚLTIMS ANYS, HAN HAGUT DE SUBSISTIR SENSE LOCAL”

Es manifesten “en pilotes” per exigir espais estables pels esplais laics a l'Ajuntament

Manifestació pels carrers del centre de Barcelona organitzada pels esplais de la ciutat el 29 d'octubre

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Els Esplais del Sector Barcelona d'Espai, entitats d'associacionisme educatiu d'infants i joves (apleguen un total de 96 centres, 6.500 infants i joves i 1.600 monitors i monitores), denuncien que estan “en perill d'extinció”, ja que la manca d'equipaments dignes on poder organitzar i preparar les seves activitats els està “condemnant a mort”. Per protestar contra això, el 29 d'octubre, van organitzar una manifestació molt peculiar. Els monitors i monitores van protestar despallades a la plaça de Sant Jaume de Barcelona, rere una pancarta on es podia llegir: *Ens heu deixat en pilotes*. L'objectiu era mostrar a la societat la importància d'aquestes entitats i la feina que desenvolupen a la nostra societat. Van

explicar amb exemples concrets que els equips de monitors i monitores necessiten reunir-se, organitzar i poder preparar les activitats sense restriccions horàries, ja que -com que són voluntàries- també han de treballar i/o estudiar. A més, han de poder desar els materials en equipaments adequats i poder entrevistar-se amb les famílies. Per tant, tenir locals és imprescindible. A través d'un comunicat, manifesten que els locals “són punts de trobada i de convivència, facilitadors de la cohesió social i de la creació de projectes socioeducatius”.

El coordinador del Sector Barcelona d'aquesta xarxa d'esplais, Pau Fuentes, denuncia que, “al llarg dels últims anys, la majoria d'esplais laics de Barcelona s'han vist obligats a subsistir directament sense local” i “a pagar lloguers desorbitats per espais molt reduïts (fet que ha suposat un

augment substancial de les quotes que paguen les famílies), o bé a fer ús d'equipaments públics”. Però aquests equipaments, sovint, no responen a les necessitats més essencials d'aquestes entitats, ja sigui perquè són instal·lacions saturades o perquè les condicions en les quals es troben “limiten a l'absurd” el fet de fer-hi esplai.

Pel que fa a les institucions públiques, asseguren que “l'Ajuntament de Barcelona ha menyspreat aquestes necessitats durant anys” i “ha vulnerat alguns dels drets dels infants, com el de l'educació en el lleure i el de la participació”. Creuen que el consistori ha de fer un pas endavant i “reconèixer la tasca socioeducativa de l'esplai mitjançant la subvenció d'equipaments per les entitats”. Han creat una web: localitzat.org, on es pot trobar molta més informació.

> Els esplais amb més problemes

ESPLAI XANGÓ: Feien esplai al Casal de Font de'n Fargues fins que el van enderrocar al 2009 per construir-ne un altre al seu lloc. Les obres van per llarg, s'espera tenir-lo acabat cap a l'any 2011. L'esplai participa de la comissió de seguiment del projecte. Durant un temps, van fer esplai al CEIP Font de'n Fargues (fins que s'hi van iniciar obres) i al CEIP Torrent de Can Carabassa i es reunien al Consell de Joventut d'Horta, juntament amb quatre entitats més del barri. Allà, disposen d'una sala de monitors i hi poden fer reunions.

ESPLAI MOVI: Fan esplai a la Casa Orlandai, al carrer Jaume Piquet i tenen un petit espai extern on poden deixar el material de camps. La Casa Orlandai, que en el seu moment va ser una escola, s'ha adaptat per donar cabuda a les diferents associacions del barri com a hotel d'entitats. Disposen d'un espai com a sala de monitors i d'altres per fer-hi esplai.

ESPLAI KASPERLE: Fa quatre anys, l'esplai feia les seves activitats a l'Escola Pia Calassanç. Un bon dia, la direcció de l'escola els va dir que s'havien de convertir (passar d'esplai laic a esplai confessional) o abandonar l'escola; van optar per la segona opció. El Districte de Sant Martí els va cedir el CEIP Antoni Balmanya (públic), on poden fer ús del pati principal, els lavabos i el gimnàs i on també fan les reunions de monitors. A més, en un costat del gimnàs, tenen un armari on poden desar material (la resta, el més voluminós, el tenen a la Farinera del Clot).

BELLATERRA · REPRESSIÓ

La UAB continua apostant per la via dels expedients sancionadors a l'estudiantat

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

Onze estudiants de la UAB van rebre als seus domicilis una carta remesa des del rectorat de la mateixa universitat, la setmana passada, on se'ls comunicava que se'ls obre un expedient acadèmic sancionador amb motiu de la seva participació als incidents viscuts a la facultat de Ciències Polítiques i Sociologia arran de la visita de Rosa Díez, líder del partit Unió Progreso y Democracia (UpyD) i diputada al Parlament espanyol. Els fets es remunten al 5 de març, quan la política espanyolista es disposava a oferir una conferència titulada *Una alternativa para Cataluña* i un gran nombre d'estudiants va assistir-hi per boicotejar el que -segons elles- suposava un acte propagandístic d'un partit que “utilitza l'odi contra la nació i la llengua catalanes com a instrument electoral a canvi d'enfrontar i crispar la ciutadania”. Després que es visquessin moments de tensió a la sala d'actes de la facultat entre la seguretat privada i la policia de país i l'estudiantat, la conferència es va suspendre i, inesperadament, es va acabar fent dues hores després en una aula ordinària de la mateixa facultat.

La UAB torna a emprar un reglament franquista aprovat el 1951 per perseguir les estudiants més actives en diferents lluites

Dos anys després que el gabinet jurídic de la UAB rescatés de la normativa interna de la universitat un reglament franquista aprovat l'any 1951 per perseguir i sancionar les estudiants més actives en la lluita contra el procés de Bolonya, aquesta institució torna a emprar el mateix mecanisme per castigar el seu estudiantat, tot i que aquesta vegada atura la tramitació de l'expedient fins que es resolgui el cas a nivell judicial. A la notificació d'obertura d'expedient, s'informa les afectades que la pròpia UAB -cedint a les pressions d'UPyD- va fer arribar a la fiscalia una llista d'estudiants per tal que fossin investigades en relació a aquests fets. Fruit d'aquestes investigacions, a finals del curs passat, quatre estudiants van ser citades a declarar al jutjat de primera instància i instrucció de Cerdanyola del Vallès i, a hores d'ara, romanen a l'espera del judici, imputades per delictes de vexacions, coaccions i desordres públics.

Una quinzena d'antimilitaristes tornen a entrar a la base de Bétera

Per vuitè any consecutiu, un grup d'antimilitaristes han aconseguit travessar les tanques de la base de Bétera (País Valencià). El 30 d'octubre, prop de 60 activistes van participar de la cercavila convocada per Alternativa Antimilitarista-MOC i una quinzena d'elles van entrar al recinte militar i van introduir joguines, patinets i bicicletes. Agents de la guàrdia civil les van interceptar, identificar i posteriorment deixar en llibertat. Durant l'acció, van denunciar que “bases com la de Bétera serveixen per subministrar els equipaments necessaris per fer guerres com la de l'Iraq i l'Afganistan”.

REDACCIÓ DIRECTA

X. BARRANCO

, així està el pati

PRIORAT · LLUITA

Un acte contra el cementiri nuclear serveix per escalfar motors de cara a la marxa del dia 7

Andreu curto Baiges
terresebre@setmanaridirecta.info

Marçà, un petit poble del Priorat, va ser l'escenari de la festa que van organitzar diversos col·lectius antinuclears i de defensa del territori de la comarca, juntament amb la Coordinadora Anticementeri Nuclear de Catalunya (CANC) el 30 d'octubre.

L'acte reivindicatiu va començar a primera hora de la tarda i va comptar amb la participació de grups com Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries, Jota a la Plaça del Casal Popular Panxampla, el grup d'ska rural Xeic i la formació de reggae Natural Band.

El concert, que es va allargar fins a altes hores de la matinada, va servir per escalfar motors de cara a la manifestació que s'ha convocat el 7 de novembre a Ascó. Aquesta mobilització es fa "en un moment crucial de la lluita contra el cementiri nuclear", tal com afirma la mateixa CANC, que considera que "s'està esperant el pas de les eleccions al Parlament de Catalunya" per finalitzar el procés engegat pel govern espanyol per trobar una ubicació al Magatzem Temporal Centralitzat de residus nuclears.

CiU i PSC han declinat fer cap tipus de pronunciament respecte el cementiri nuclear

A tot això, cal afegir-hi el silenci intencionat de CiU i el PSC, que han declinat fer cap tipus de pronunciament respecte el cementiri nuclear, tot i que diversos grups d'antinuclears han assistit a molts actes preelectorals d'aquests dos partits per reclamar-los un posicionament clar.

Durant les darreres setmanes, s'han filtrat molts rumors a la premsa sobre la possible decisió de l'executiu espanyol d'instal·lar el magatzem de residus a Zarra (País Valencià), coincidint amb la sortida de María Teresa Fernández de la Vega del govern (diputada per València). Els col·lectius antinuclears creuen que això "forma part d'una estratègia per desmobilitzar la resposta social". El complex nuclear d'Ascó, per la seva banda, vol assegurar la continuïtat de les seves dues centrals, que el 2011 arribaran al límit d'acumulació de combustible gastat. És per això que construiran un Magatzem Temporal Individualitzat dins les seves instal·lacions, ja que -recorrem- el motiu principal pel qual el govern Espanyola ha impulsat la creació del cementiri nuclear és poder renovar les llicències de les nuclears durant vint anys més.

BARCELONA · L'ORDRE DE DESALLOTJAMENT DEL CASAL POPULAR S'HA FIXAT PEL 9 DE NOVEMBRE

L'Ajuntament vol enderrocar la Colònia Castells per deixar-hi un solar abandonat

ALBERT GARCIA

Vista aèria de la Colònia Castells

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

L'antiga Colònia Castells del barri de les Corts de Barcelona ja ha començat a ser enderrocada. Les pales de les excavadores de l'empresa Urcotex estan destrossant les cases de principis del segle XX. Després del pas de la màquina, no sembla que hi hagi massa novetats durant uns quants anys, ja que, a dia d'avui, les arquitectes municipals no tenen fons per construir els pisos nous i ni per fer efectives les indemnitzacions destinades a les famílies afectades per la segona fase del projecte. La previsió és que els terrenys on s'ubiquen les cases del passatge Castells i del passatge Barnola (primera fase) passin a ser un solar de sorra i runa o un pàrquing a l'aire lliure. Des que el consistori va

aconseguir que l'associació veïnal canviés sobtadament de criteri i deixés de reivindicar les cases com a patrimoni històric i urbanístic de la ciutat, tot el procés s'ha accelerat. Cal

L'AVV de la colònia ha estat inculpada per suposats delictes de danys i agressions

recordar, però, que el nou posicionament de l'entitat veïnal -on només militen cinc o sis persones- va fer que altres veïns i veïnes passessin a defensar la preservació de les finques des de l'assemblea Salvem la Colònia,

entitat que ha editat cartells i ha organitzat diversos actes reivindicatius en aquest sentit. Durant les últimes setmanes, la tensió entre ambdues postures ha pujat de to i la presidenta i el vicepresident de l'AVV de la Colònia Castells han estat denunciats judicialment per suposats delictes de danys, amenaces i agressions.

Quatre anys de casal

A banda d'una quinzena d'habitages, una de les finques que ha estat condicionada i rehabilitada durant els últims anys ha estat la que ara ocupa el Casal Popular de les Corts, una petita construcció de planta baixa amb jardí situada al carrer Entença 237. Ara, després de quatre anys de xerrades, passis de vídeos, festes majors reivindicatives i dinamització juvenil al barri, han rebut una notificació judicial que les

emplaça a abandonar l'edifici abans de les 9 del matí del dimarts 9 de novembre. L'assemblea del casal ja ha emès un comunicat on adverteix que no abandonaran l'espai i a través del qual han convocat tothom a una concentració de protesta a les portes de la finca el dia i l'hora assenyalada pel jutjat. El 30 d'abril de l'any passat, ja van intentar desallotjar l'edifici, però diverses persones encadenades i concentrades a les portes van aconseguir que finalment l'actuació policial s'apacés, tot i que els agents van intervenir per tallar un cable d'acer que creuava el carrer Entença i des d'on s'havia penjat en senyal de protesta un jove activista. D'altra banda, el 5 de novembre a les 19h, al local de RAI, carrer Carders 12, es presentarà un documental que mostra el dia a dia dels últims mesos a la Colònia Castells.

RUBÍ · UN GRUP DE PERSONES OKUPA UNA NAU ABANDONADA DEL POLÍGON LA LLANA

Arriba la resposta al desnonament de La Fàbri-K

Directa Sabadell
sabadell@setmanaridirecta.info

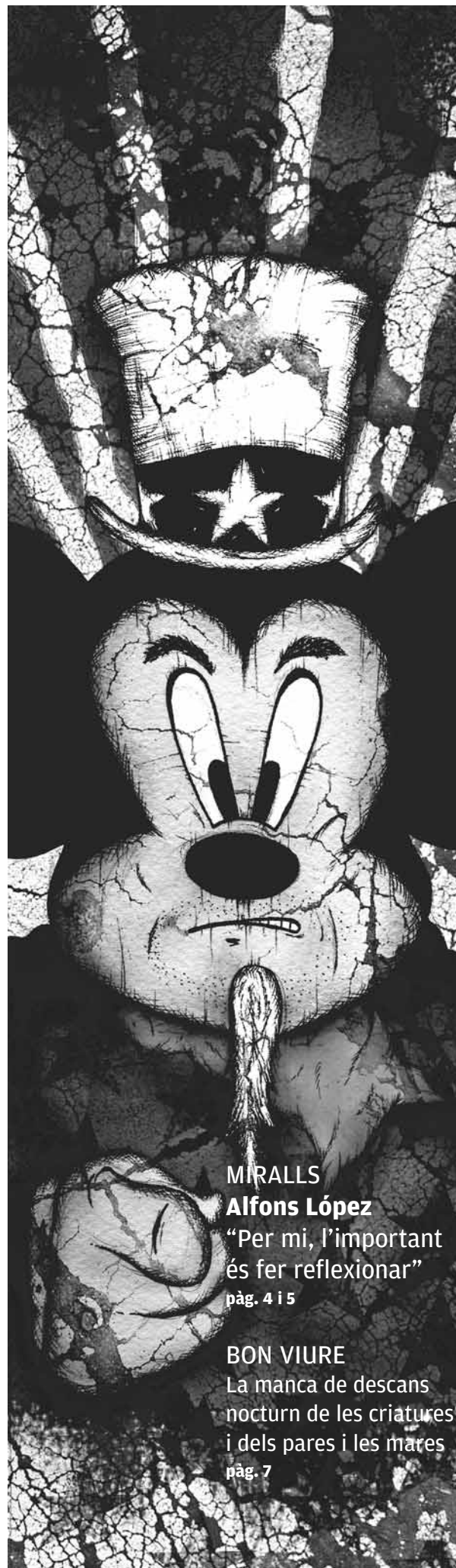
Un grup de persones, algunes d'elles exmembres de l'assemblea del CSO La Fàbri-K de Rubí -que va ser desnonada el 26 d'octubre pels Mossos d'Esquadra i enderrocada la mateixa tarda-, van tornar a okupar, el 28 d'octubre, una nau del polígon industrial La Llana, abandonada i en un "estat lamentable de conservació", segons fonts del col·lectiu. Segons han explicat les activistes a través

d'un comunicat fet públic el 29 d'octubre, es tracta del CSO La Fàbri-K 2, format per persones que "volien seguir amb la intenció, les ganes, la lluita i el projecte anterior". Les noves okupants reclamen que "s'utilitzin espais destrossats i robats que no tenen cap ús" i demanen que "es respecti el procés legal i no s'intentin jugades brutes", en referència al desnonament de l'anterior centre social, situat a l'antiga nau de Can Rosés. La nau està situada al passeig de La Llana, molt a prop de la Fàbrica Electrotècnica BJC i

-segons les noves ocupants- "caldrà un temps per condicionar aquesta nova instal·lació i preparar noves activitats".

El 26 d'octubre, efectius dels Mossos d'Esquadra es van presentar a l'antiga nau de Can Rosés -que ha estat okupada durant vint mesos i convertida en el CSO La Fàbri-K- per tal de fer efectiva l'ordre de desnonament decretada pel jutge, que anava acompanyada d'un permís d'enderroc concedit per l'Ajuntament. La mateixa tarda del dimarts 26, una màquina va iniciar

l'enderroc de les naus, mentre es produïa una manifestació de protesta contra el desnonament pel centre de la ciutat. Per la seva banda, la Confederació Nacional del Treball de Barcelona també ha volgut condemnar el desallotjament mitjançant un comunicat on es mostren "convençuts que una societat sana necessita una joventut activa que contribueixi a construir pobles i barris cohesionats mitjançant espais de reunió i convivència on poder desenvolupar iniciatives de cooperació i solidaritat".

MIRALLS

Alfons López**“Per mi, l'important
és fer reflexionar”**

pàg. 4 i 5

BON VIURE

**La manca de descans
nocturn de les criatures
i dels pares i les mares**

pàg. 7

DIRECTA 203

3 de novembre de 2010

IL·LUSTRACIÓ:
Neruuu

‘The Walt Disney way of life’

La gran majoria de persones han vist alguna de les pel·lícules de dibuixos animats que fabrica Walt Disney. El pensament generalitzat al voltant d'aquests productes és que són films que expliquen històries innocents plenes de màgia i fantasia, però, si ens hi fixem a fons, veurem que aquesta creença no és del tot correcta. Totes les cintes dirigides a la mainada (i també al públic adult) tendeixen a amagar i difondre models i valors de la societat i la cultura nord-americanes. Es tracta d'històries que s'han convertit en un potent transmissor dels usos i costums dels EUA, que arriben als nens i les nenes (amb menys recursos defensius i crítics davant l'adocriament) a través d'un discurs fàcil i entenedor, gràcies a les cançons, els colors i els arguments senzills. Hem analitzat dinou pel·lícules d'animació de Walt Disney.

Xavi Martí
afons@setmanaridirecta.info

Walt Disney Company va néixer el 1923 a Burbank (Califòrnia) de la mà de Roy i Walt Disney i s'ha convertit en una de les empreses de mitjans de comunicació i d'entreteniment més grans del món. El 2009, Disney tenia una plantilla de 135.580 persones. L'empresa va obtenir uns ingressos de 36.100 milions de dòlars, un benefici d'exploració de 5.078 milions i els seus actius es van situar en els 63.100 milions. La companyia assoleix aquest volum de negoci perquè s'ha convertit en un dels estudis de Hollywood (Walt Disney Studio Entertainment), perquè és l'operadora i llicenciataria de parcs temàtics (Disney Parks and Resorts) i de diversos canals de televisió (Disney-ABC Television Group) i perquè fabrica i comercialitza productes de marxandatge i joguines (Disney Consumer Products). Disney té presència al cinema, a la ràdio i a la televisió, als transports, als parcs d'atraccions, als videojocs i al món de la música. L'empresa té prou poder comunicatiu per arribar a milers de milions de persones arreu del món i modelar o influenciar les seves consciències i les seves actituds vitals.

La primera gran pel·lícula d'animació de Disney va ser *Blancanieves y los siete enanitos* (1937), que ja recull un seguit d'elements fixos i inalterables que guien la trama de totes les històries que la companyia ha tret al carrer fins el 2010, amb films com *Up* o *Toy Story 3*. El filòsof Hugo Landolfi sosté que totes les seves cintes mostren “un plantejament maniqueu entre el bé i el mal, on els personatges es divideixen en dos bàndols ben diferenciats: els bons i els dolents”. Landolfi diu que el grup de la gent bona “es relaciona entre si a través d'un sentimentalisme superficial de caràcter materialista” i que “el progrés personal de tots els personatges gira sempre al voltant d'aquest tipus de moral”.

Disney sempre parteix d'un plantejament simple, on es presenten les protagonistes com a portadores úniques de la bon-

dat i l'honestat. En el desenvolupament del conflicte, els personatges dolents, guiats per un afany de benefici personal, intenten evitar que les protagonistes aconseguixin casar-se amb el príncep, formar una família, guanyar un campionat esportiu, salvar el prestigi d'una fabrica o impedir que el mal (presentat sempre com quelcom que té relació amb el diable) destrossi una societat idíl·lica on tothom viu feliç gràcies a un ordre inalterable (basat en la monarquia o el lideratge d'una sola persona i vehiculat a través dels valors cristians). Finalment, arriba el final feliç del conte, quan el grup de la gent bona derrota la dolenta i aconsegueix els seus objectius materialistes.

**Les protagonistes
femenines tenen un únic
objectiu vital, trobar un
marit (o ‘príncep blau’)
amb qui casar-se, formar
una família i tenir molts
fills i filles**

A aquesta trama, cal sumar-hi un seguit de plantejaments de caràcter ideològic que apareixen a través dels diàlegs, els comportaments dels personatges, els escenaris on se situa l'acció, les icones visuals o les músiques. Hem pogut constatar que les dinou cintes presenten una intencionalitat de transmissió ideològica que gira al voltant d'uns eixos que es repeteixen constantment.

Racisme i imperialisme

A *Dumbo* (1941), la gent que munta el circ són persones negres (que no tenen rostre). Mentre fan feina, canten una cançó: “Treballem de dia i de nit sense descansar, ja que no vam voler estudiar. Els peons treballen més. Mai no podem estalviar, ja que

‘101 Dálmatas’ es podria entendre com la promoció de la família nombrosa, la qual es veu amenaçada pels lladres que apareixen a la finestra

gastem tot el que guanyem. La feina és dura, però també una gran satisfacció. Treballar per menjar i per un llit de serradures. S'ha de muntar el circ, hem de servir el patró". A *Pinocho* (1940), es criminalitza l'ètnia gitana, representada per Stromboli, un nòmada que regenta un circ, que compra i esclavitzava el ninot de fusta i que es presenta com una persona malcarada, avariciosa, alcohòlica, golafre, sense escrúpols i violenta. A *Pinocho*, també es criminalitzen les persones d'origen llatí, ja que la guineu que segresta el ninot es diu Juan, caracteritzat com un lladre professional a qui no agrada treballar. A *La dama i el vagabundo* (1955), apareix un gos chihuahua que parla amb accent mexicà i al qual titllen de babau. A *El rei león* (1994), el feli dolent és més fosc que els bons, rep el nom d'Ascar (que en àrab vol dir *soldat*) i, quan entra en acció, apareix la mitja lluna de l'Islam. A *Aladdin* (1992), les persones àrabs són venedores de tot allò imaginable, mentideres i brutes.

A *Pocahontas* (1995), els colonitzadors britànics canten una cançó referida al poble indi: "Lladres i assassins; només són salvatges, la seva raça sencera és una maledicció, horror de pell roja; ni morts no estan bé. Són bèsties o potser pitjor: són bàrbars, éssers inhumans. No són com tu i jo, són tots molt perversos. Avui haurem de lluitar, diables traïdors". El film és un al·legat clarament imperialista i, només començar la pel·lícula, es pot escoltar una cançó que lloa l'imperialisme britànic sobre Amèrica: "El 1607 creuarem aquest mar, la glòria i la riquesa ens envien a buscar, el nou món ofereix prosperitat i llibertat i espera els valents que el sàpiguen conquerir". Després de la cançó, els diàlegs dels personatges ens deixen aquestes frases: "Res, ni

1.000 salvatges sanguinaris, no posarà traves al nostre camí" o "Em faré una gran casa... i, si qualsevol indi vol impedir-m'ho, el mataré". La conclusió és que la societat índia és salvatge i endarrerida i que necessita de la intervenció de l'home blanc per prosperar; el personatge John Smith, ferit de bala, ha de marxar a Anglaterra per rebre cures i no morir. També ho posen de manifest algunes frases del guió: "Ensenyarem a la teva gent a mirar aquesta terra com Déu mana".

Sexisme i estereotips home-dona

Les protagonistes femenines tenen un únic objectiu vital, que és trobar un marit (o príncep blau) amb qui casar-se, formar una família i tenir molts fills i filles. Al mateix temps, només es destaquen certs atributs dels personatges femenins joves, com la bellesa, la delicadesa, els cabells rossos, la innocència, el caràcter comprensiu o el fet de tenir una veu bonica. Aquestes tendències, les trobem a *La bella durmiente* (1959), *La bella y la bestia* (1991) i *La Cenicienta* (1950). Al primer d'aquests films, la princesa canta aquesta cançó: "Espero trobar algun dia l'home que espero, ets tu la dolça il·lusió que he somiat". A més, quan neix la princesa, les tres fades només li concedeixen virtuts com la bellesa i una veu melodiosa. A *La Cenicienta*, les dones competeixen entre elles per veure qui és la més bonica i per casar-se amb el príncep i la protagonista només pensa en trobar l'amor que li farà tenir una vida plena. A *La bella y la bestia* trobem un gran nombre d'estereotips relacionats amb els rols i l'estatus dels homes i les dones. Totes les noies del poble són exuberants, presumides, ruques o poc intel·ligents i sempre busquen marit. Les dones del poble que ja tenen més edat són

grasses, porten davantal i sempre estan comprant. A més, es fa referència a les dones amb expressions com *dona de, madame, filla de* o en relació a la feina que fa el seu marit. Els estereotips lligats a les dones tendeixen a dir que les noies guapes són ruques, que només es dediquen a la casa i a la mainada, que poden expressar els seus sentiments i que no han de llegir. Els estereotips masculins sostenen que els homes són els que treballen i lluiten i els que protegeixen les dones i no ploren mai. Als homes, se'ls anomena en relació a la seva professió o a la feina que fan al castell. A *Dumbo*, les elefantes velles són "*solteronas y gordiflonas*" i, a *La bella durmiente*, les fades són dones grans, ingènues i sentimentals. A *Tàrzán*, Jane és presumida, dolça, ingènua i innocent i, a *Peter Pan* (1953), Campanilla es preocupa per l'amplada que tenen els seus malucs i competeix amb Wendy per aconseguir l'amor del noi que no vol ser adult.

Els films Disney fan una apologia clara de la monarquia i del poder en mans d'una sola persona

La manera que adopten els protagonistes masculins per dirigir-se als femenins també és un exemple de sexisme. A *La dama y el vagabundo* i a *Cars* (2006), els pretendents masculins anomenen "bombó" les respectives protagonistes femenines. A més, les dones es presenten com a éssers indefensos que necessiten la protecció dels homes. Ho podem veure a *La dama y el vagabundo* (on la gossa és rescatada pel protagonista), a *Tàrzán* (on els mascles s'encarreguen de la protecció de la família), a *101 Dálmatas* (1961) (on és el gos qui idea un

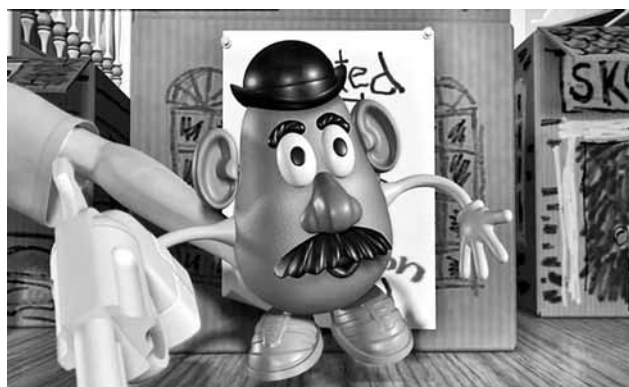
pla de fuga), a *Los Aristogatos* (1970) (on la gata pot tornar a casa seva amb els cadells gràcies a la custòdia del gos) o a *La bella durmiente* (on la princesa només es despertarà si rep un petó del príncep).

També trobem altres estereotips femenins. A *101 Dálmatas*, un camió quasi xoca amb el cotxe de Cruella i el seu conductor diu: "Dona havia de ser". En aquest film, també es diu que "no existeix cap dona en aquest món a qui no li agradin les pells". A *La Cenicienta*, quan els ratolins han de cosir el vestit de la protagonista, es diu que fer aquesta feina "és cosa de dones". En aquesta cinta, a més, el rei busca una dona que es casi amb el seu fill per tenir nés i que sigui, únicament, "una bona mare". Cal destacar, a més, que la majoria de personatges dolents acostumen a ser dones lletges, a les quals s'equipara amb el diable. A *La bella durmiente*, trobem Malèfica i, a *101 Dálmatas*, Cruella. A *La Cenicienta*, les dolentes són tres dones: la mare i les dues filles solteres, presentades com a antipàtiques i amargades.

El prototip de família Disney està format per un home i una dona que es casen per l'Església i amb l'objectiu de tenir el màxim nombre de descendència possible. A *Up* (2009), el matrimoni protagonista mira cap al cel i l'home veu un núvol que té forma de nadó, mentre la dona veu desenes de núvols amb aquesta silueta.

Elitisme i discriminació vers determinats grups de persones

Els personatges grassos es presenten com persones ignorants i maldestres. A *Up*, el nen escolta —que és gras— mai no entén res del que se li explica i sempre ho trenca tot. Trobarem personatges similars a les pel·lícules *101 Dálmatas*, *Peter Pan*, *Los Aristogatos* o *La Cenicienta*. Els films Disney també

El nen 'boy-scout' no ajuda a l'avi de 'Up' per solidaritat o altruisme, sinó per penjar-se una altra medalla al pit

Aquest personatge de 'Toy Story', el Senyor Patata, és una joguina real que es pot trobar al mercat

Els nens fan la salutació militar a Peter Pan

Al gitano Stromboli, que és qui compra Pinotxo, el pinten com una persona malvada i avariciosa

tendeixen a discriminar i menysprear els personatges que no tenen família, que decideixen restar al marge del sistema, que volen portar una vida bohèmia, que anteposen la seva llibertat personal a qualsevol altra cosa, que tenen una professió relacionada amb l'art i l'espectacle o que difereixen de la forma de pensar de la majoria. A *La dama y el vagabundo*, als gossos dels barris rics no els agraden els cans que "no tenen amo" (família) i menystenen el protagonista i les seves amistats perquè són rodamons: "No necessitem subjectes vulgars amb idees radicals". A *Dumbo*, els pallassos celebren el seu èxit emborratxant-se i són presentats com persones ignorants i degradades i, a *Pinotxo*, es pot escoltar aquesta cançó: "L'art és, per a mi, cantar i ballar per poder gaudir, tenir diners per gastar; artista, és el que sóc, ja no aniré mai més a l'escola". A *Toy Story* (1995), el nen que modifica les joguines viu en una casa que té les parets folrades amb dibuixos de fulles de marihuana i, a la seva habitació, s'hi pot veure un adhesiu amb la frase: "I love explosives". A *Cars*, el jeep (que simbolitza un militar) diu a la furgoneta (que representa un hippy) que la música de Hendrix és "una porqueria" i, a *Los Aristogatos*, s'afirma que "als gats del raval, els manca educació".

Els personatges que viuen de forma alternativa sempre acaben abandonant el seu estil de vida i passen a tenir una existència normalitzada basada en la família i el materialisme, és a dir: tenir casa, filles i diners. Són els casos de Goltfo, de *La dama y el vagabundo*, del gos del film *101 Dálmatas*, de Rayo de *Cars* i del gat O'Maley de *Los Aristogatos*.

L'elitisme i el classisme també són presents als films. A *La bella durmiente*, es diu que "un príncep no es pot casar amb una camperola" i, a *Los Aristogatos*, els gats de classe alta es titlen d'"elegants" i "educats" i, a *La dama y el vagabundo*, un gos diu a la protagonista que és "massa fina per estar a la gosserra".

Antimarxisme i submissió

Disney tendeix a criminalitzar la classe obrera i el marxisme. La porta del castell de

la muntanya malèfica de *La bella durmiente* està presidida per dos grans punys tancats i els lladres de *101 Dálmatas* o els gats que viuen als barris baixos a *Los Aristogatos* es criden els uns als altres amb l'expressió "camarada". A *Cars*, quan el protagonista és detingut per excés de velocitat, és increpat per part dels cotxes del poble, que utilitzen la paraula "comunista" com a insult. A *La dama y el vagabundo*, un gos que viu al carrer i que està tancat a la gosserra (que simbolitza la presó) parla amb la gossa rica i diu: "Ja ho va dir Gorki a *Els baixos fons*: 'L'ésser miserable ha de trobar més éssers miserables com ell, aleshores serà feliç'. Fer servir el teu collar d'or aquí seria com fer onejar la bandera roja davant els burgesos". A *101 Dálmatas*, el gos protagonista parla sobre la servent mentre aquesta s'agenolla davant la senyora per agafar un mocador del terra i diu: "És tant amable i comprensiva que, a vegades, fins i tot sembla de la raça canina".

Els valors cristians es presenten com els portadors absoluts del bé i com un instrument central per derrotar el mal, sempre identificat amb el diable

Al mateix temps, el conformisme dels personatges també és força evident, sobretot en el terreny de les relacions laborals. Qualsevol esforç per rebel·lar-se contra el poder establert ha desaparegut i l'única mobilitat social permesa és per amor. La resignació amb l'*statu quo* és el comportament dels personatges més desfavorits. La ventafocs viu explotada, no para mai de treballar i no es rebel·la, mentre que el personal del castell de *La bella i la bèstia* s'adreça al senyor de la casa amb la paraula "amo", com si fossin esclaus.

Exaltació de la monarquia i del lideratge unipersonal

Els films Disney fan una apologia clara de la monarquia i del poder en mans d'una sola persona. Tot i que els EUA mai no

han tingut rei, sí que podem afirmar que el seu president té tant de poder que, moltes vegades, és considerat com el rei del món.

A l'inici de *Merlín el encantador*, es diu que, quan Anglaterra no tenia rei, "el país es trobava sense llei ni ordre, immers en una època de foscor i ignorància". En aquesta cinta, a més, el mag espera l'arribada de l'home que aconseguirà "la posició que li correspon per dret en aquest món". A *Toy Story*, trobem la lluita entre el cowboy i l'astronauta per assolir el lideratge de les joguines.

Militarisme i cristianisme

A les pel·lícules Disney, també es presenta l'exèrcit com una eina indispensable per derrotar el mal. L'objectiu és presentar els cossos militars com els garants dels valors socials i culturals dels EUA i, per extensió, del món. Els personatges bons, en la seva lluita contra els que volen impedir el seu triomf personal, s'organitzen com si fossin un cos militar en un gran nombre de cintes. Les operacions d'espionatge, a *Toy Story*, les fan els soldadets de plàstic; a *Tarzan*, quan l'elefant i el goril·la van a rescatar el protagonista, sona l'himne del setè de cavalleria; a *101 Dálmatas* i a *Los Aristogatos*, els gossos que salven els cadells estan jerarquitzats i, a *Up*, el nen, quan rep la medalla, fa la salutació militar a l'avi. Per la seva part, Peter Pan afirma que els nens i nenes han de respectar les seves "ordres" i la canalla li fa la salutació militar. A més, els nens i nenes, mentre caminen en formació militar, canten aquests versos: "Matar, aquí, és una gran diversió, caminar amb l'himne del batalló, en guerra amb els indis, els vengem". Els valors cristians es

presenten com els portadors absoluts del bé i com un instrument central per derrotar el mal, identificat sempre amb el diable. A *La bella durmiente*, les fades entreguen dues "armes de la justícia" al príncep per derrotar el drac: l'"escut de la virtut" (decorat amb una creu cristiana) i l'"espasa de la veritat". A *Pinotxo*, és Déu qui atorga al ninot la consciència necessària per distingir entre el bé i el mal. Finalment, a *Merlín el encantador*, es pot escoltar: "El miracle es va fer i va començar el regnat del rei Artur".

Consumisme, competitivitat i fidelitat a l'empresa

Diversos films fomenten el consumisme i venen la idea que, si una persona vol ser feliç, ha de pagar.

A *La Sirenita* (1989), la protagonista ha de vendre la seva veu per poder tenir cames i seguir el seu estimat. *Cars* es converteix en una pel·lícula que promou la indústria de l'automòbil dels EUA i d'Europa, mentre *Toy Story* fa el mateix en el terreny de les joguines. A *Cars*, es poden veure les marques i models reals de diverses empreses fabricants: Porsche Carrera, Ferrari, Dodge, MACK, Volkswagen, Jeep o Hudson Motor Car. Al film, també es promocionen les estacions de servei nord-americanes Truck stop i Sinclair Oil Corporation. Tant a *Cars* com a *Toy Story*, s'utilitza el logotip real (un dinosaure) d'aquesta darrera empresa, que a la ficció pren el nom de Dinoco. A *Toy Story*, la mare del nen posa benzina a Dinoco i, a *Cars*, el millor equip de curses de cotxes és el que utilitza el logotip de Sinclair Oil Corporation. A *Toy Story* es reproduïen els logotips d'empreses dels EUA que existeixen realment: Mattel (l'empresa de joguines més gran del món) i MB (Milton Bradley, que fabrica jocs de taula). A més, els personatges són idèntics a les joguines que es troben al mercat i que estan fabricades per Mattel, Fisher-Price i Hot Wheels.

A *Up*, el nen no ajuda l'avi per motius altruistes, sinó per aconseguir l'única medalla que li manca i ser el millor *boy scout*. Un altre exemple de competitivitat és *Cars*, on els cotxes volen guanyar la cursa per aconseguir el millor patrocinador, diners i prestigi entre les seguidors. Finalment, *Monstruos SA* (2002) transmet la idea que cal competir per ser la millor treballadora i que s'ha de mirar pels interessos de l'empresa on es treballa. Dos personatges competeixen per ser el treballador que espanti més infants i, per tant, produeixi més energia per vendre. El protagonista (que arriba a signar autògrafs perquè és l'assalariat que més treballa) afirma: "Faria el que fos perquè aquesta empresa no s'enfonsi".

La bruixa és caracteritzada com el diable i el príncep porta un escut amb el símbol del cristianisme

Alfons López: L'humor contra la gran

Alfons López (1950) és un periodista i humorista gràfic lleidatà que fa quatre dècades que publica a diaris, revistes d'opinió i, naturalment, revistes d'humor i còmics. Ha estat un dels promotors del Saló del Còmic de Barcelona, ha creat i dirigit diferents publicacions (com ara el setmanari d'humor en llengua catalana *Cul de Sac* o *Angelitos Negros*, revista política d'humor gràfic), ha fet nombroses exposicions dels seus treballs i, des de l'any 2002, s'inicia en una nova experiència, el llibre d'assaig polític en clau d'humor, amb títols com *La pobreza no es rentable* i *Cambio Climático*. Darrerament, cada dia publica una vinyeta a la contraportada del diari *Público*, sota el títol de "Millor impossible".

Jordi García Jané
entrevista@setmanaridirecta.info

Com definiries la teva feina: dibuixant, humorista, nintaire...?

Sóc una persona que s'expressa a través del dibuix, de vegades, a través de l'humor; en aquest cas, la definició seria la d'humorista gràfic.

No sé per què, però la paraula *nintaire* la trobo desfasada.

L'important és fer riure?

Per mi, l'important és fer reflexionar. Si fa gràcia, sospito que és més efectiu, però de fet, hi ha temes sobre els quals jo mateix no em proposo fer riure. Intento produir un petit revulsiu en el lector intentant que sigui de la manera més enginyosa possible. La denúncia per si sola no té cap mèrit ni utilitat.

"En tots aquests anys, s'han millorat les condicions higièniques de la granja, però els amos continuen sent els mateixos"

"Les últimes censures que he tingut m'han vingut de la mà dels que se suposa que són els 'meus'"

Ara que has de fer una vinyeta diària a *Público*, l'actualitat et mana?

L'actualitat em mana de forma relativa; és clar que determinats fets necessiten d'una resposta ràpida, però, en general, procuro treballar en funció d'allò que està a l'ambient durant un cert període de temps. Seguir el dia a dia del que fan els polítics podria ser mortalment avorrit.

Qui són els teus mestres de professió?

Molts, especialment si tenim en compte que alterno diferents mitjans d'expressió, com la historieta, la il·lustració i l'humor gràfic. En aquest últim cas, voldria destacar dos autors claus per mi: Chumy Chuméz i Perich. Suposo que, en el pla conceptual,

aquestes influències deuen ser evidents per als molt afeccionats. En el pla estètic, ni jo mateix ho sé, perquè m'agraden molts dibuixants de tots els gèneres, pintors expressionistes, etc.

Quina importància tenen el text i el dibuix en la teva obra?

Quan faig historieta (o còmic, que és el mateix), per mi, té tanta importància l'un com l'altre, al 50%. En el cas dels acudits és diferent, el que mana és la idea, encara que sigui resolta amb una imatge muda. En aquest sentit, amb un dibuix funcional n'hi hauria prou i, de fet, molts autors ho resolen així, tot i que, si està ben dibuixat, millor.

Creus que la societat catalana accepta bé l'humor polític?
En principi sí, per què no? Hi ha de tot, tampoc som tan especials...

Sovint has col·laborat fent dibuixos per organitzacions d'esquerres o moviments socials. La gent alternativa tenim prou sentit de l'humor?

No es pot generalitzar, però, de vegades, la gent alternativa té molt poc sentit de l'humor. És un col·lectiu on el neopuritisme d'allò políticament correcte ha fet més estralls i on trobem bastant present un cert fonamentalisme; és la por del petit. La veritat és que m'és ben igual.

Hi ha qui diu que l'humor i la ironia també poden ser bones armes polítiques... Què en penses?

Un acudit no és més que un article d'opinió dibuixat, en aquest sentit, és un gra de sorra més.

Has tingut mai problemes pels teus dibuixos? T'han censurat... o ja t'autocensures una mica tu, segons el mitjà on treballes?

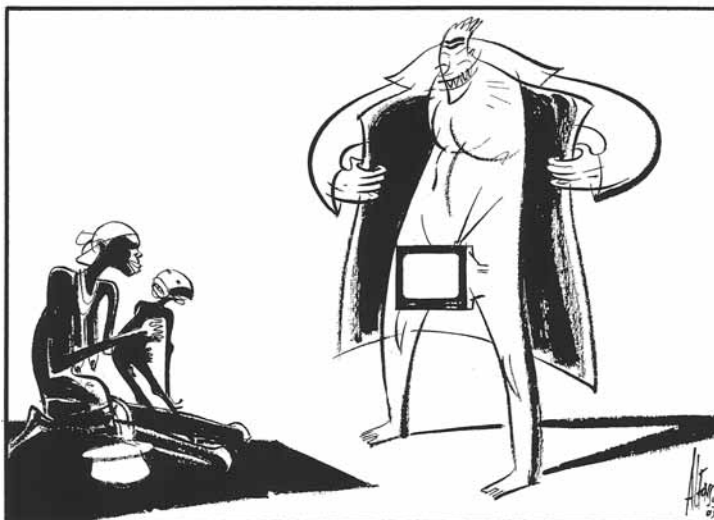
Si tenim en compte que vaig començar a publicar quan el dictador era viu, la resposta és clara: algun procés, judicis..., el normal, poca cosa si tenim present el currículum d'altres companys. He estat censurat en democràcia a diaris de gran tiratge i, lligant-ho amb el que dèiem abans, les últimes -poques- censures que he tingut, m'han vingut de la mà dels que se suposa que són els meus. No se'm dona bé autocensurar-me i haig d'ad-

nja

FOTOGRAFIES:
Albert García

metre que, ara per ara, al diari on treballo, tinc llibertat absoluta. Que duri.

De vegades, deu ser difícil resumir un tema complex, com la majoria d'assumptes socials o polítics, en una vineta. No hi ha el risc de simplificar o de recórrer a la crítica fàcil?

El risc de simplificar, de manipular o de treure fora de context no és patrimoni exclusiu de l'humor gràfic, això es veu cada dia als mitjans escrits i audiovisuals. Per tant, dependrà del grau de professionalitat i de l'ètica que tingui cadascú. Per essència, l'humor gràfic es basa en la capacitat de síntesi i, moltes vegades, en l'abstracció, aquesta és la gràcia.

“Tinc una certa tendència a donar constància de la imbecil·litat humana”

“Abans, els pobres i treballadors sabien que ho eren; avui, encara es pensen que són rics en excedència”

Als teus llibres *La pobreza no es rentable* i el recent *Cambio climático*, barreges humor i assaig; costa combinar aquests gèneres?

L'important és tenir clar on vols anar a parar, de quina manera fas que la informació, la reflexió i les propostes d'actuació funcionin, utilitzant tota l'estona l'humor com a vehicle conductor. De fet, són anys de pràctica... Ja ho vaig començar a experimentar amb la revista *Butifarra!* durant la transició.

Quins pensaments intentes reflectir rere els teus dibuixos?

En general, tinc una certa tendència a donar constància de la

imbecil·litat humana, que es reparteix democràticament sense distinció de sexes, classes socials ni colors, així com els seus efectes d'abast universal. Dit això, com que no crec ni en la imparcialitat ni en la neutralitat, es fa evident la meua inclinació per l'esquerra, en el supòsit que l'esquerra continuï existint en aquest país. Opció, no pas militància. Considero que un humorista gràfic ha de ser lliure de poder criticar els seus quan ho consideri oportú.

El tipus d'humor gràfic que es fa avui dia ha evolucionat respecte al que es feia durant la transició?

D'entrada, hi ha un fet biològic important: molts dels grans autors ja no són amb nosaltres –Chumy Chuméz, Cesc...– i alguns han desaparegut prematurament, com els casos d'Ivà i Perich, quan encara tenien moltes coses a dir. Després, la situació política actual és molt diferent i això condiciona el treball. Abans, les coses estaven molt més clares, se sortia d'una dictadura, calia enfortir el procés i existia un cert optimisme col·lectiu. Ara no. La coalició de terratinents i banquers que van guanyar la Guerra Civil estaven a la defensiva; avui, els seus nets estan en plena ofensiva i la cobdícia s'ha globalitzat d'una forma absolutament difusa. Abans, els pobres i treballadors sabien que ho eren; avui, encara es pensen que són rics en excedència (la feina dels mitjans de comunicació i de control ha estat molt eficaç...). La dreta era dreta i l'esquerra, amb tots els seus errors, també. Avui, en aquest país, l'esquerra que més es va sacrificar per la democràcia es va autodestruir, mentre que la socialdemocràcia s'ha transformat en neoliberal i, de la resta, el poc que en queda, encara està molt verd... En aquells temps, la democràcia era desitjada en general; avui, el seu descrèdit és galopant. En definitiva, es podria dir que, en tots aquests anys, s'han millorat les condicions higièniques de la granja –que no suportaven la més mínima inspecció europea–, però els amos continuen sent els mateixos. I això no és tan fàcil d'explicar ni es pot evitar un cert escpticisme a l'hora de fer humor. Però farem el que es pugui.

No fem el CIM: el Penedès en rebel·lia

Entre els municipis de Banyeres, l'Arboç i Sant Jaume del Penedès, es projecta construir un gran Centre Integral de Mercaderies (CIM), conegut com a Logis Penedès. Davant d'aquest monstre de ciment, que podria malmetre l'ecosistema i l'equilibri social a les comarques del sud, desenes d'entitats i organitzacions ciutadanes impulsen una mobilització sostinguda des de fa set anys.

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

Corria el 2003 quan una colla de veïns i veïnes es va assabentar que la Generalitat de Catalunya preveia aixecar un gran Centre Integral de Mercaderies (CIM) en una àrea agrícola compresa entre Banyeres, l'Arboç i Sant Jaume del Penedès. Tan bon punt es va filtrar la notícia i atès que cap administració no informava del projecte, es va constituir la plataforma No fem al CIM.

Des d'aleshores, aquest espai cívic i apolític treballa en comissions coordinades per aturar una instal·lació que, en cas de prosperar, causaria un impacte social i ambiental enorme a la zona. Concretament, el CIM, conegut també com a Logis Penedès, preveu transformar 200 hectàrees de sòl rústic en un macropolígon equivalent a 250 camps de futbol –quatre vegades més gran que el CIM Vallès–, amb el consegüent perjudici per l'ecosistema i la cohesió de les poblacions penedesenques de l'entorn.

Segons diversos pèrits, el macropolígon generaria un increment del trànsit, amb més de 10.000 vehicles diaris i tota la contaminació de CO2 que això comporta, a més de perjudicar l'economia tradicional i condicionar la resta de sectors. Igualment, malbarataria els recursos hídrics, incrementaria de forma desmesurada la població, saturaria els serveis sanitaris i esquinçaria la identitat de tots pobles afectats.

Aturar la construcció del Logis Penedès i informar la ciutadania del seu pes insostenible són, en aquest sentit, les dues premisses d'una plataforma que, des de l'any 2006, desplega la seva activitat en diverses direccions. D'una banda, basteix un argumentari de les conseqüències que tindria la instal·lació per la qualitat de vida de la zona, amb dades sobre l'afectació de l'ecosistema i els índex d'alteració social, ja que la presència del CIM pot doblar la circulació de camions i esquarterar el paisatge agrícola. De l'altra, elabora un paquet d'al·legacions perquè finalment el CIM quedi descartat. Entre altres retrets, les entitats destaquen que l'estudi econòmic "estipula la generació de llocs de treball de manera apriorística" i "fa una equivalència barroera entre superfície construïda i llocs de treball

generats, basant-se en ràtios d'altres instal·lacions".

Equilibri en joc

Tot i que, l'any 2007, el govern català va anunciar la seva disposició a revisar el projecte, No fem el CIM ha continuat explicant els perjudicis que causaria la instal·lació de Logis Penedès, una infraestructura que respon al "creixement desaforat de naus logístiques, competint en un territori desordenat i mal portat".

Desenes d'entitats rebutgen el model insostenible que suposa el CIM en la gestió del territori

Davant l'impacte de la infraestructura, la plataforma planteja alternatives justes de viure en comunitat

A través dels seus comunicats, aquest moviment insisteix en la manipulació de les xifres, tant dels llocs de treball que es diu que generarà com respecte a la petjada ecològica. "Una intervenció d'aquesta naturalesa és, per la seva extensió desmesurada, sinònim de sobreexplotació i, a la vegada, afectarà negativament sectors com el turisme, el comerç i, sobretot, les economies relacionades amb la qualitat ambiental i el paisatge".

Per tot plegat, la plataforma insta l'administració a debatre un veritable pla director del Baix Penedès que, segons les entitats, "ha de comptar amb una participació democràtica i garantir unes perspectives de desenvolupament harmònic del territori", cosa que passa per aplicar els criteris mediambientals que preveu la Llei d'Urbanisme de Catalunya.

Mentre els col·lectius agrupats a la campanya continuen la seva agenda d'activitats pedagògiques, els ajuntaments dels municipis i el Consell Comarcal del Baix Penedès ja han expressat la seva oposició al CIM; una agressió sense precedents al sud de la comarca, l'oposició de la qual anima les entitats a plantejar models alternatius, justos i sostenibles de viure en comunitat.

Col·lectius de tota mena participen en la protesta

Arxiu

La pedagogia ha deixat al descobert els impactes del CIM

Arxiu

Quan dormirà tota la nit?

Molts pares i mares es fan aquesta pregunta. Però l'origen de la manca de descans nocturn d'unes i altres, sovint, no té res a veure amb problemes de la mainada –ni tan sols amb mals aprenentatges que han fet les mares i els pares– sinó amb la forma equivocada que té la societat actual d'interpretar els

senyals de les criatures i, per damunt de tot, de donar resposta a les seves necessitats. La major part dels problemes de son que presenten els nens i nenes (i també mares i pares) milloren quan la família aprèn a acceptar-se i es reorganitza tenint en compte les necessitats de totes plegades.

FOTOGRAFIA: Helena Olcina i Amigó

Rosa Jové
bonviure@setmanaridirecta.info

El son és un procés evolutiu, canvia a cada moment i cada infant és únic i irreplicable. A les consultes sobre el son, s'avalua cada criatura en particular i es té en compte cada família i cada dinàmica familiar. Tot i que donar consells que serveixin per tothom és difícil, hi ha tècniques que funcionen molt bé en gairebé tots els casos i que són respectuoses amb la mainada:

Abans de començar, hem de tenir en compte que la majoria dels consells són a partir dels sis mesos. Dels zero als sis mesos, l'alimentació del nadó és a demanda (tant el pit com el biberó) i ho hem de respectar. No podem alterar l'horari de l'infant, perquè també alteràrem la freqüència dels seus àpats.

En primer lloc, hem de ser realistes amb les hores que pot dormir el nostre fill o filla. Pensar que un bebè de quinze dies pot dormir tota la nit o que no es despertarà és buscar una fita que no podem assolir.

En segon lloc, hem de mirar quin és l'horari més adient per al nostre fill o filla. Hem d'estar atentes a l'hora que vol dormir i respectar-la. Llavors, hem d'intentar seguir-la d'una manera continuada: la repetició i l'exemple són dues fonts d'aprenentatge, mai el plor. Quan l'infant ja es trobi immers en el seu horari, hem de

procurar que vagi a dormir descansat (res de fer-lo cansar més durant el dia perquè dormi més a la nit). Dormir ha de ser un moment agradable (amb la companyia dels éssers que estima) i l'ambient ha de convidar al descans (sorolls limitats, lluminositat baixa, activitat a la casa quasi nul·la...).

Els mètodes que proposen solucions quasi miraculoses per a tota la canalla a base de no respectar el seu sofriment poden resultar perillosos, ja que el desenvolupament correcte del son s'adquireix amb l'edat i els canvis poden alterar-lo

És important controlar les migdiades. Un infant de set mesos és normal que en faci un parell. A partir d'un any, tan sols en farà una, que desapareixerà cap als tres o quatre anys. Cal adaptar el nombre de migdiades a l'edat de l'infant (intentar que faci dues migdiades a partir de l'any, de vegades, és difícil), però sobretot la durada: a partir dels set mesos, les migdiades no haurien de superar les dues hores per tal que la criatura vagi guanyant hores de son nocturnes davant de les

diürnes. Normalment, seguint aquests consells d'una forma continuada durant deu dies, aconseguirem que el nen o nena s'adormi abans, que es desperti menys (o gens) i que incrementi les hores de son nocturnes davant de les diürnes. Tot això millorarà el descans de les mares i els pares i de la mainada.

Si el vostre fill o filla no millora, s'haurà de plantejar seriosament si té una apnea o una mica d'ansietat infantil que pugui minimitzar els efectes d'aquestes tècniques. Si la criatura millora, però no fins al punt que voldrien les mares i els pares, s'haurà d'estudiar més l'infant, les seves fases de son i la dinàmica familiar.

El son és un procés natural i evolutiu: qualsevol criatura sana, un dia, dormirà com una persona adulta, tan sols cal esperar. En cas de voler accelerar aquest procés, sempre es pot optar per algunes tècniques, com les descrites, que ajuden a avançar el moment d'una forma força ràpida. Però sempre tenint en compte que cada infant és únic i que s'han de tenir actituds respectuoses cap als nens i nenes, en tant que persones amb els mateixos drets que les persones adultes.

És per això que els mètodes que proposen solucions quasi miraculoses per a tota la canalla sense distinció a base de no respectar el seu sofriment poden resultar perillosos per les menors, ja que el desenvolupament correcte del son s'adquireix

amb l'edat i els canvis poden alterar-lo. És possible que els nens i nenes ensinistrats amb aquests mètodes es despertin menys o dormin algunes hores més, però... és natural que ho facin?, quins problemes els pot portar un patró de son artificial?

El neurobiòleg Le Doux ha demostrat que la por (creieu que un bebè a qui es deixa sol a l'habitació per dormir –i a les fosques– no passa, com a mínim, por?) "deixa una empremta en el nostre cervell emocional que no desapareix mai". Ens podem comportar com si no tinguéssim por, però aquestes cicatrius emocionals al nostre sistema límbic sempre estaran disposades a tornar a aparèixer a les nostres vides quan el nostre cervell cognitiu perdi el control i poden provocar alteracions que van des de l'ansietat fins a la depressió, passant per l'estrès posttraumàtic i altres alteracions.

No es tracta, doncs, d'aguantar sense dormir, heroicament, sense fer res, sinó d'intentar buscar solucions respectuoses amb els infants, entenent les seves necessitats en cada moment. Demaneu consell –si no en sabeu cap– i trieu aquelles hores que l'infant hauria demanat.

MÉS INFORMACIÓ:

– Jové, R. *Dormir sense llàgrimes*. La esfera de los libros, 2006.

Un dia qualsevol

FOTOGRAFIA: Carlos Castro

“No sóc alcohòlic, bec perquè el temps em passi més ràpid”, sentència. Aliè a les *saetes* i les palmes d'en José i els demés –és sord–, alça la seva mà aguerrida i ennegrida, obre la boca amb mitja llengua fora i sacseja el cartró de vi amb l'esperança d'unes darreres gotes. No l'encerta i, amb la màniga del rosegat jersei, s'eixuga la galta. Els seus dits deixen lliscar el cartró fins el polsegós terra del descampat. I mentre profereix uns sons guturals intel·ligibles, com si algú l'escoltés, es deixa caure sobre el primer matalàs que troba al seu erràtic camí. Ara són els tangos d'*El Pibe* els que prenen el relleu de la banda sonora de la nit.

Clareja. El primers rajos de sol d'un dia qualsevol de primavera i l'escàndol dels trens, que ja fa una estona que circulen, el desvetllen. S'incorpora i, com un miop a la recerca de les seves lents de contacte, rastreja el terra de manera escrupolosa i aparta amb el peu les petites pedres. Quan ja ha trobat prou burilles, les desfà minuciosament i amb el primer *pití* del dia, *el primer trago*, com diu ell. Algú va deixar al costat de la foguera un cul de vi barat.

L'Alfonso el crida des de l'altre costat de la columna, on es renta la cara amb l'aigua de la garrafa que acaba d'omplir a la font de la plaça. “*Acicalados y listos*” per emprendre la marxa diària. Guarda l'imant a la butxaca i agafa el carro de l'Hipercor. L'Alfonso gratarà el forat del canvi de les escasses cabines telefòniques que queden al barri i ell s'enfilirà a un pot de pintura per remenar i arribar al fons de cada contenidor.

(...)

L'any és a punt d'acabar, ja fa un parell de mesos que la policia va irrompre al descampat. Les obres de la nova estació han començat i, sota el pont, ja no queda cap rastre de la vida que un dia va acollir. Uns carrers més enllà, algú crida al mig del mercat. És ell. La seva veu trencada és inconfusible. Són les dotze del matí i està borratxo. Tènia raó, el temps, amb vi, passa més ràpid: han estat uns quants mesos, però la seva pell diu que són anys. Tot segueix igual, només ha canviat la bruta cantonada de la ciutat que li serveix de llar.

Carlos Castro

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

RÀDIO

Mola FM es treu la careta

Mola FM, l'emissora privada comercial que interfereix la freqüència de les ràdios lliures de Barcelona Pica i Bronka des del 15 de setembre, ha decidit tirar pel dret. Així, el divendres 29 d'octubre -aprofitant que s'acostava el pont de l'1 de novembre i que les administracions ja han entrat en la letargia d'abans del període electoral-, va començar a emetre regularment àudio i música *dance* amb la seva nova marca, Amb2 FM. Fins ara, aquesta emissora pirata només emetia els caps de setmana i, de dilluns a divendres, produïa un senyal sense àudio per tapar el 96.6 de la FM. Les interferències són conegudes per la Secretaria de Mitjans de la Generalitat i han estat denunciades reiteradament per les ràdios lliures, però de moment la cadena del Grup Mola continua utilitzant la Torre de Collserola per emetre a tota potència amb impunitat. Mola FM només té dues concessions de ràdio: una per Terrassa i una altra per la Cerdanya. Per acabar-ho d'adobar, Mola TV, del mateix grup, també emet il·legalment per la TDT a través del canal 21. CARLES MASIA

TELEVISIÓ

Els mateixos rostres a TVE Catalunya i a TV3

Les persones que assisteixen a les tertúlies o altres espais d'opinió de les televisions públiques TV3 i TVE Catalunya són pràcticament les mateixes. En qualitat d'analistes, participen dels espais de programes com *59 segons* (TVE Catalunya), *Els Matins* o *Divendres* (TV3). Fent un repàs als espais d'opinió del mes d'octubre d'aquests programes, podem constatar aquesta realitat. Així doncs, quinze de les 22 persones analistes (prop del 70%) que han participat a *59 segons* ho han fet també a alguna tertúlia o espai d'opinió de TV3, ja sigui *Els Matins* o *Divendres*. Són "periodistes i líders d'opinió de totes les tendències", com diu la declaració d'intencions de *59 segons* a la seva web (que decideix "què és bo i què no ho és per Catalunya"). És el cas de la secció de *Divendres* que encaren Ernest Folch i Xavier Sardà o de les que comenten sistemàticament l'actualitat, com Pilar Rahola als *Matins*. A part dels ja esmentats Folch i Rahola, les altres "líders d'opinió" que han aparegut a ambdues cadenes durant l'octubre són Joan Carles Girauta, Joan Tàpia, Jordi Barbeta, Àlex Salmon, Rafael Nadal, Núria Ribó, Miquel Porta Perales, Antonio Franco, Patricia Garbancho, Rafael de Ribot, Jordi Barbeta i Josep Maria Ureta. XAVI MARTÍ I MANU SIMARRO

PREMSA

Segresten una revista gallega que ironitza sobre el pontífex

La revista satírica gallega *Retranca* va ser segrestada el 26 d'octubre pels propietaris de la impremta on s'imprimia. El número que estava a punt de sortir, que ironitza sobre el cost de la visita papal a Santiago de Compostel·la, va ser segrestat per Imprinta Jiménez Godoy, radicada a Múrcia, que es va negar a entregar els exemplars de la revista per la seva distribució adduint el seu desacord moral amb el seu contingut. En una conversa telefònica amb el director de la revista, el propietari de la impremta va assegurar que, tot i que la revista ja estava a "impresa i llesta per l'enviament", aquesta no s'entregaria perquè estava en total desacord "amb l'atac al papa i a l'Església". Les persones que fan *Retranca*, una revista gallega d'humor satíric autogestionada i que enguany fa tres anys, van assegurar que emprendran "mesures contra els danys i perjudicis causats per l'incompliment de contracte de la Imprinta Jiménez Godoy", que -segons afirmen- "es va mostrar interessada que es contractessin els seus serveis sabent que es tractava d'una revista satíricopolítica". Finalment, el número s'ha imprès a una altra impremta i ja es pot trobar als quioscos gallescs. M.S.

PREMSA

'El Mundo' inventa un comité

L'edició d'*El Mundo* del 28 d'octubre publica un article d'À. Escrivà, a la pàgina 5, sota el títol "Barrena protagonitza una gira política tot i la prohibició de l'Audiència". El text fa al·lusió a la visita que van fer dos dirigents de l'esquerra *abertzale* a Catalunya. L'article, que cita fonts que no explicita, està fet a base de filtracions policials i polítiques i ofereix un relat inexacte amb falsedats clares. En primer lloc, cita l'advocada Gemma Calvet com a "organitzadora de les consultes" -com si fos un càrrec unipersonal-, tot i que Calvet no es mou en aquest àmbit. En segon lloc, s'inventa un comitè inexistent, el *Comité de Apoyo de Euskal Herria*, del qual assegura que és membre una ciutadana basca resident a Catalunya -que esmenta amb el nom complet i unes altres dues persones que no anomena. El més sorprenent, però, és com el periodisme de filtració fa una història a partir de pocs detalls i, després, tira de fantasia. Tot plegat, per criminalitzar un membre de l'esquerra *abertzale* pel fet de reunir-se amb polítiques catalanes. M.S.

ANÀLISI

Trets, canonades i míssils per parlar de futbol

Xavi Martí

El departament d'esports de TV3 va decidir publicitar la retransmissió del partit de futbol Ceuta-Barça, que es va jugar el 26 d'octubre, amb un vídeo que utilitzava imatges d'un enfrontament anterior de l'equip català i fotogrames d'una pel·lícula bèl·lica. A l'anunci, un grup de soldats i d'helicòpters de l'exèrcit dels EUA iniciaven una ofensiva mentre la veu en off deixava entendre que

el Barça havia de conquerir Ceuta i esclafar l'equip de segona divisió B. Sembla que aquest vídeo no contribueix a afavorir l'absència de violència dins el món del futbol i a difondre els valors que sempre s'intenten atribuir als diferents esports que es practiquen: l'esportivitat, la salut, l'amistat, la solidaritat o la col·laboració mútua.

Aquest anunci no és una anècdota puntual. Cada setmana comprovem com els textos i les retransmissions

esportives utilitzen una terminologia lligada a la violència, la guerra, la mort, les armes i el militarisme. En el periodisme esportiu (sobretot el futbolístic) s'utilitzen paraules i frases com canonada, línia d'atac, enfrontament, tret, tir, enemic, la defensa és una muralla, estocada, córrer com una bala o com un míssil, pilota enverinada, franc tirador, goleador letal, colpejar o aquest jugador és una bomba. A més, també veiem com alguns periodistes inventen àlies pels

jugadors de futbol que estan relacionats amb l'exèrcit o les armes. Hi ha jugadors argentins, per exemple, que reben o han rebut els malnoms de *Torpedo* Arias, *Flecha* Cardozo, *Rifle* Pandolfi, *El Hachita* Ludueña o *Mariscal* Milito. Aquesta tendència, però, no és exclusiva del periodisme futbolístic, ja que també la podem trobar a d'altres esports, com el bàsquet. *Sport* va publicar, el 6 d'abril d'enguany, una notícia titulada "*La Bomba* Navarro torna a estar activada".

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.4FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canagladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciatatinovisible
www.laciatatinovisible.org
 Rocio 35 BAIXOS - 08014 BCN - 93 298 99 47

impresos de tota mena
 disseny gràfic
 compaginació
 il·lustració
 rètols
 webs ...

Fundació Tam-Tam · 93 218 92 39
tamtam@ibernet.com

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants,
 al servei
 de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativest treball.coop

pobleviu.cat

El portal
 dels moviments
 socials del Camp

www.pobleviu.cat

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics solidaris
 Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona
 Tel 93.268.29.49 - coop57@coop57.coop

, espai directa

Per tant, on heu de dirigir les queixes a la vostra oficina de Correus.

CORREOS		QUEJAS/QUEIXES	
		ANNEX I ANNEX I	
Fecha/Data			
Referencia/Referència			
OFICINA TÉCNICA DE/OFCINA TÈCNICA DE			
RECLAMANTE/RECLAMANT			
DNI	Nombre/Nom		
Calle o Plaza/Carrer o Plaça			
Nº/Num		Piso/Pis	
CP	Población/Població		
Provincia/Província		Tel.	
Lugar de la incidencia/Lloc d'incidència			
Fecha de incidencia/Data d'incidència		Hora de incidencia/Hora d'incidència	
COMENTARIO/COMENTARI			
Sello/Segell			

Sociedad Estatal de Correos y Telégrafos, S.A. Vía de Doble, 7. 28002 Madrid. Tiroso 1.6465. (09) 33. 4.949.424/3232. Surgen. C.P.R. A44032407

[illegible]

Allà, podeu parlar amb la direcció de l'oficina i potser també podeu conèixer la cartera i parlar-hi directament. També us podeu queixar més amunt, a la seu central de Correus. Per fer això últim, **publiquem el full oficial de queixes, que podeu fer arribar a qualsevol oficina o seu de Correus.** També podeu fer-ho per internet, a l'adreça: www.correos.es/contenido/08-AtencionCliente/0801_b-quejas.asp. De totes maneres, per allò que deïem del monopoli, des de Correus ens han informat que

aquestes queixes no són gaire efectives i que l'empresa no ofereix cap altra manera de fer-les.

D'altra banda, també volem comentar-vos que **una possible solució és rebre la subscripció a algun dels gairebé 100 punts de venda que tenim repartits pel territori.** Això és molt efectiu perquè la distribució, en gran part, la gestionem nosaltres mateixes i els terminis d'entrega són molt més curts i fiables. D'aquesta manera, la subscripció arribaria al vostre punt de

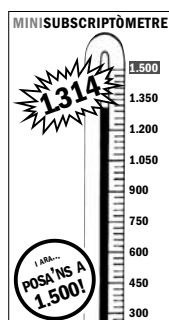
Si voleu fer-ho així, només ens heu d'enviar un correu electrònic a: subscripcions@setmanaridirecta.info

Finalment, dir-vos que continuarem treballant per millorar els terminis d'entrega de les subscripcions i que, si teniu alguna idea o proposta, també ens la podeu fer arribar. Salut!

GRUP DE GESTIÓ DE LA DIRECTA

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | **Cap i Cuà:** Cuà · Torrent de l'Olla, 99 | **Infoespai:** Plaça del Sol, 19 | **Taifa:** Verdi, 12 | **Quiosc:** Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | **Estantc:** Roselló amb Castillejos. **EXAMPLE:** Quiosc Manisa · Napoléon-Rosselló. **CLLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | **CSO La Revoltosa:** Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | **Bar La Lira:** Corelleu, 14 | **Quiosc Comerç:** Plaça Comerç. **Quiosc Rambla:** Fabra i Puig, 10 | **Trévol:** Portlligat, 22. **NOU BARRIS:** Avenue Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | **Can Basté:** Passeig Fabra i Puig, 274 | **Casal de Joves de la Guineueta:** Pl. Can Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUEUNT · Mòndez Núñez, 1 principal | Xarxa Conso Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | **El Lokal:** Cera, 1 bis | **La Rosa de Foc:** Joaquín Costa, 34 | **Quiosc Colom:** Ràmbles | **Quiosc Tallers:** Ràmbles | **Quiosc Canaletes:** Ràmbles | **Quiosc Hospital:** Ràmbles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | **Espai Obert:** Violant d'Hongria, 71 | **La Ciutat Invisible:** Riego, 35 | **Terra d'Escudella:** Premià, 20 | **Teteria Malea:** Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Ectètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA:** Llibreria Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | **Llibreria Corbera:** Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Urbat Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | **Llibreria Les Voltes:** Plaça del Vi, 21 | **La Màquina:** Vern, 15 | **Quiosc:** Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 51. **Anònims:** Miquel Ricomà, 57 | **El Raco Ecològic:** Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLO:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | **Quiosc:** Plaça del Repartidor | **La Resistència:** Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateu · La Maranya · Parc, 13 | **La Palcata:** La Panera, 2 | **Quiosc Comarc:** Alfred Penyeria, 64 | **Espai Fúnic:** Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafunes · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's Joe · Jo de la Pilota, 4. **Quiosc Arnoniz:** Avinguda de les Bases, 33. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | **Llibreria Barba:** Rafael Casanova, 45. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bata Bar Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARraf:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3, 3. **La Krida:** Sicília, 97. **Ateu Julia Romero:** Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateu · Sant Boià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | **Ateu Sanfeliu:** Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPESSEL:** Llibreria Recort · Major, 60. **SAU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14, 7A. **VALENCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | **Llibreria Sahiri:** Danzas, 5 | **Bar Terra:** Bar de Sant Petri, 10 | **Sodepau:** Carnissers 8. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **WALAECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | **Llibreria Els Nòus Rals:** Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Forns · Sant Julià, 20.

La Directa et convida a veure els espectacles de La Quadra Màgica al teatre Utopia de Poblenou (c. Pujades 280, Bcn). Presentant la següent entrada podràs gaudir d'un descompte de 8 euros, tant a Nerón com a Prometeu. Promoció vàlida fins a l'11 de desembre.

Nom..... **Cognoms**..... **Edat**.....
Adreça.....
Població..... **Codi Postal**.....
Correu electrònic..... **Telèfon**.....
Quota: Ordinària ☐ 75 euros | Semestral ☐ 40 euros | Solidària ☐ 150 euros | Altres ☐ ..... euros
Forma de pagament: Domiciliació ☐ (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingress ☐

[ ][ ][ ] [ ][ ][ ] [ ][ ] [ ][ ][ ][ ][ ][ ][ ][ ][ ][ ]

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any
Si ☐ No ☐ Vull rebre informació d : qüestions relacionades amb la Directa
Com has conegut la Directa? ....., ..., ..., ...
Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ESTAT FRANCÈS · CRÒNICA D'UNA IMMERSIÓ DINS EL MOVIMENT DE PROTESTA QUE S'HA ESTÈS PER TOT EL PAÍS

48 hores de 'revolució francesa'

LORENZO VIDAL FOLCH

Mostra de suport al grup de vaguistes de la zona industrial de Toulouse (19 d'octubre)

Lorenzo Vidal Folch
Toulouse

Toulouse, dia de mobilització nacional convocat per la Intersyndicale (el front unitari integrat per la majoria de sindicats del país). Al migdia, una gran manifestació travessa el centre de la ciutat. Milers de persones marxen tranquil·lament rere pancartes, globus i furgonetes d'una gran varietat de sindicats. També es veuen moltes pancartes casolanes, un giny de l'activitat que s'està desenvolupant des de la base. Al voltant, però, tots els establiments són oberts i continuen la seva activitat econòmica normal sense cap tipus de preocupació.

"Però, no hi ha vaga general?, i els piquets?". "No hi ha vaga general", respon un manifestant. "Els que estan fent vaga ho han votat en una assemblea, no pressionem la gent a fer vaga, volem que l'opinió pública es mantingui a favor nostre", afegeix aquesta persona. Al carrer, hi ha 155.000 manifestants -segons els sindicats- o 35.000 segons la policia. A Toulouse, hi vi-

uen 850.000 persones; hi ha prou gent que fa vaga.

El bloc que fa més soroll és el dels grups d'estudiants d'institut: "Sarkozy, estàs fotut, el jovent és al carrer!", criden amb energia -i dotant la protesta d'un caire intergeneracional.

La manifestació oficial s'acaba, però s'ha obert un rotllana de gent sota una pancarta que diu *Assemblée Populaire*. Es passa un megàfon i sorgeixen les propostes sobre com continuar la protesta. Es decideix anar al polígon industrial per donar suport a les persones que fan vaga allà. Al final, només surt un grupet d'unes 300 persones, fortament vigilades per la policia. "Fa setmanes que convoquem assemblees al carrer després de les manifestacions per articular la participació de joves, precaris, aturats i no afiliats", comenta un militant de la CNT. "Els sindicats volen tenir-ho tot sota el seu control, però la gent té molta ràbia", afegeix. Un cordó policial evita que la manifestació avanci pel polígon. Un grupet de joves amb caputxes acaba sent perseguit pels carrers dels voltants.

Un gran nombre de persones protesta davant l'aeroport de Toulouse-Blagnac (20 d'octubre)

LORENZO VIDAL FOLCH

Marxa unitària celebrada pels carrers de Tolouse el 19 d'octubre

LORENZO VIDAL FOLCH

A les 6 de la tarda, com cada dia durant les últimes setmanes, les treballadores i delegades sindicals es reuneixen a una plaça cèntrica per decidir com continuar la lluita a escala local. L'endemà al matí es farà un bloqueig a l'aeroport; han sentit que també es farà a altres ciutats.

Surt el sol a l'aeroport. Les tres entrades estan bloquejades i 1.000 persones aturen el trànsit amb els seus cossos i petits focs

Surt el sol a l'aeroport. Les tres entrades estan totalment bloquejades i prop de 1.000 persones -entre personal de l'aeroport, sindicalistes i joves- aturen el trànsit amb els seus cossos,

algunes reixes i petits focs. De la gran cua de vehicles, no en surt cap queixa ni botzinada, la policia tampoc fa acte de presència. Tres hores més tard, la gent deixa el bloqueig i baixa en manifestació cap a la terminal de l'aeroport. Els avions continuen sortint i aterrant i un crit s'apodera d'una part de la manifestació: "Bloquegem-ho tot, no deixem res!". Un sindicalista de la CGT crida desesperadament a la calma amb el megàfon, però una part de la manifestació sembla decidida a entrar dins la terminal. Increïblement, algunes sindicalistes formen un cordó a les portes de la terminal i no deixen que la manifestació entri. A continuació, escenes de tensió i empenyes entre el cordó i -sobretot- el jovent; l'electricitat de la protesta s'enfonsa. La manifestació continua el seu pas uns metres més, fins que es dispersa en un ambient amarg. Sembla que els sindicats han canviat voluntàriament els bloquejos per una passejada inofensiva per l'aeroport, s'escampa un rumor de queixes...

A l'estació principal de la ciutat, al costat de les vies, hi ha un tren atu-

rat. Els conductors i conductores i maquinistes dels ferrocarrils celebren la seva assemblea diària. Vesteixen d'uniforme, però acaben de votar a favor de continuar la vaga, ja fa nou dies que aguanten. La votació es fa en secret i els resultats se celebren amb un tímid aplaudiment. L'assemblea compta amb la presència d'un grup de gent universitària. Un estudiant intervé cap al final: "Ja hem batut tots els rècords de manifestacions! Ara, calen més accions directes, ens hem reunit a la universitat i estem preparats per donar-vos suport". "Molt bé, però les dues coses no són incompatibles", li respon un delegat sindical. Seguidament, fa un petit repàs de la jornada i anuncia que, a la nit, es bloquejarà un centre de distribució.

Prop de 200 persones reunides al voltant d'un foc bloquegen el pas dels camions. Membres d'una casa okupa han portat sopa calenta per tothom i l'estudiantat també hi ha fet acte de presència. "Ens quedem tota la nit", comenta un sindicalista. "Volem aguantar i que la protesta continuï", afegeix el treballador.

, roda el món

BRASIL • DILMA ROUSSEFF HAURÀ DE DONAR RESPOSTES A LES DEMANDES ESTRUCTURALS DELS MOVIMENTS SOCIALS

La primera presidenta brasilera enfrontarà un congrés conservador

Igor Ojeda, editor de la secció internacional del setmanari *Brasil de Fato*
São Paulo (Brasil)

“És el torn de la dona”, deia un dels versos de la cançó de campanya de Dilma Rousseff, del Partit dels Treballadors (PT), la primera dona elegida presidenta de la història del Brasil. Això no és poc en un país on, durant el mateix procés electoral, només hi ha hagut 43 diputades electes de les 513 cadires disponibles a la cambra, tretze senadores de 81 i dues governadores de 27 i on el gènere femení sofreix molt la violència domèstica i les disparitats salarials. L'ascens a la presidència de l'exministra de la Casa Civil és, simbòlicament, històric. I la victòria ha estat aclaparadora: 56% dels vots vàlids per a Dilma, gairebé 56 milions de vots.

Però la simbologia no es redueix a això. Vuit anys després que Lula es convertís en el primer obrer mandatari del Brasil, Rousseff, a més de la primera dona, és la primera exintegram (ja sigui dona o home) d'un grup armat que lluitava contra la dictadura dels anys 1960 i 1970 que arriba a la presidència. I això malgrat la intensa campanya de la ultradreta brasilera -moltes vegades, amb l'ajuda dels mitjans de comunicació- per titllar-la de terrorista i assassina pel seu passat.

L'ajuda de Lula

Rousseff té veu i idees pròpies. Té una llarga història de lluita i de participació a les administracions públiques progressistes. Però és innegable que ha arribat a ser electa per la força de la gran popularitat i el carisma del president Lula, un verdader mite popular entre el poble brasiler.

Cal tenir en compte que Rousseff ha pogut arribar fins aquí, també, per l'«estat de gràcia» que viu el Brasil des de fa alguns anys

Cal tenir en compte que Rousseff ha pogut arribar fins aquí, també, per l'«estat de gràcia» que viu el Brasil des de fa alguns anys: una economia estable, la descoberta del *Pré-sal* (una gran reserva de petroli), el creixement de la renda de les treballadores, l'augment de l'ocupació formal, el prestigi cada vegada més gran del país a l'exterior i, a més, l'elecció del Brasil com a seu de la Copa del Món de l'any 2014 i de Rio de Janeiro com la ciutat que acollirà els Jocs Olímpics de 2016.

Una persona es disposa a votar a Santa Maria

Tanmateix, tanta eufòria no és compartida amb la mateixa intensitat pels principals moviments socials brasilers, si bé aquests reconeixen que hi ha hagut alguns avenços. Així doncs, en realitat, el gran vencedor de les eleccions d'aquest any va ser, sens dubte, el projecte de país de Lula: l'aprofundiment del capitalisme *brasiler* mitjançant el creixement del mercat intern, obres d'infraestructura i, sobretot, un fort foment estatal de l'expansió interna i externa d'algunes transnacionals brasileres. Transnacionals que, a la vegada, avui són les principals enemigues dels moviments socials.

Així doncs, no és casualitat que la campanya de Dilma Rousseff hagi rebut moltes més donacions -provinents, especialment, de grans bancs i constructors- que la de José Serra, candidat a la presidència per un partit (el PSDB) que, històricament, sempre ha estat el principal beneficiari d'aquests recursos.

Suport electoral

La percepció de la gent que avalua el govern Lula des d'una perspectiva més crítica és que, malgrat alguns avenços importants en temes puntuals, pel que fa a les qüestions estructurals -model econòmic, agrari, elèctric o polític, per exemple-, les polítiques *petistes* de concessions als grups conservadors i de donar alè a les grans empreses -principals beneficiàries de les obres d'infraestructura, com les grans hidroelèctriques- resulten clarament de la

concentració del poder econòmic, cosa que va en el sentit contrari al de l'agenda dels moviments socials.

Tot i això, la majoria d'aquests moviments socials van anunciar el suport ferm a la candidatura de Rousseff a la segona volta, fins i tot el més combatiu, massiu i crític amb el govern: el Moviment dels Treballadors i les Treballadores rurals Sense Terra (MST). Per les organitzacions socials brasileres, això no és contradictori perquè és un suport merament electoral i,

Els moviments socials demanen la reforma agrària de fet, la jornada laboral de 40 hores o la democratització dels mitjans de comunicació

en realitat, en contra de José Serra i el PSDB, els símbols màxims del neoliberalisme, les privatitzacions i la criminalització de les lluites. “Per evitar el retrocés”, diuen, van votar Dilma Rousseff i van fer campanya per ella.

Ara, ha arribat el moment d'exigir senyals de gratitud per part del govern

del PT. El MST i la CUT (Central Única dels Treballadors), especialment, hauran d'enfrontar el desafiament de mantenir la seva promesa d'actuar de manera autònoma en relació a l'executiu i pautar les seves demandes, si bé la CUT moltes vegades és acusada d'oficialista.

Les demandes dels moviments socials són: una reforma agrària de fet; un canvi de l'estructura del camp i el model agrícola brasiler, que avui impulsa fortament l'anomenat *agronegóci*; una millora de la qualitat de les ocupacions creades; la jornada laboral de 40 hores; una reforma política que resulti en l'augment de la participació popular en les decisions; la democratització dels mitjans de comunicació; una política de seguretat que no signifiqui l'extermini de joves negres a les perifèries de les grans ciutats del país a mans de la policia, i la utilització dels recursos del *Pré-sal* en el desenvolupament social del poble brasiler, entre altres temes.

Congrés conservador

Precisament, pactar aquests temes no serà fàcil. Els moviments socials passen per un moment molt difícil, lluny de l'auge i el protagonisme que van viure durant els anys 80. Els anys de polítiques neoliberals i pensament únic i la despolitització de la política reforçada pels vuit anys del govern Lula han tingut com a resultat l'absència d'aquests grans temes en el si del debat nacional.

A més, en cas que el govern de Dilma Rousseff volgués atendre aquestes demandes -cosa que resulta improbable-, hauria d'enfrontar una pugna molt forta amb el poder polític (que, òbviament, moltes vegades es creua amb l'econòmic). I aquest serà, segurament, el principal repte de Dilma Rousseff, si vol tirar endavant qualsevol política progressista (no necessàriament revolucionària o estructural): manejar l'enorme ventall d'aliances que la van escollir, que va des del centreesquerra a la dreta tradicional i oligarca. El mateix repte al qual ha fet front Lula durant els vuit anys que ha estat al capdavant del govern. Però, ara, hi ha un element nou en la conjuntura. El PT i la seva base aliada tenen la majoria parlamentària, tant a la cambra de diputats com al Senat.

Tot i que, en principi, això sembla avantatjós pel govern, ja que li permetria aprovar les lleis i els programes fàcilment, no ho és del tot, perquè la base governamental està composta, en gran part, per partits i polítics extremadament diversos i que, en molts casos, representen els interessos més conservadors de la societat brasilera.

És a dir, s'hauran de negociar polítiques de caràcter progressista -per mínimes que siguin- al Parlament. I la tendència és que ocorri el va passar durant els anys de Lula: perquè es mantingui la *governabilitat*, les concessions en temes estructurals seran moltes.

ELZA FIUZA

UNIÓ EUROPEA · FRONTEX ES CONVERTEIX EN L'INTERLOCUTOR ENTRE LA UE I LA INDÚSTRIA ARMAMENTISTA EUROPEA EMERGENT

Avions espia podrien caçar immigrants

Apostolis Fotiadis
Atenes

La notícia ha aparegut discretament a la pàgina web de Frontex, l'agència europea que lluita contra la immigració indocumentada. La pàgina explica l'interès suscitat arran d'unes proves en la utilització de petits UAV, (els anomenats *drones*, vehicles aeris sense pilot) i sistemes de fixació i vigilància de les costes. "Dins el món de la vigilància de les costes, es pot utilitzar un espectre molt ampli de possibilitats tècniques per proveir una vigilància efectiva, que inclou: càmeres infraroges i de dia, radars de terra, sensors fixos de terra, sistemes mòbils, avions ultralleugers sense pilot i satèl·lits", es pot llegir a la notícia. "De totes maneres, és clar que els UAV també podrien jugar un rol important en les missions de vigilància del futur, ja que superen un gran nombre de desafiaments tècnics, entre d'altres coses", continua el text.

ARXIU NIKOS PILOS

(industrials). Durant els últims dos anys, l'agència europea Frontex ha estat una participant regular dels fòrums i ha promogut la securització dels controls de les fronteres europees, al costat de *lobbys* favorables a corporacions com Aerospace and Defence association (ASD) –que promou la indústria aeronàutica com una prioritat estratègica d'Europa– i Security Defence Agenda (SDA), a Brussel·les, basada en un *think tank* –grup de pensament– que organitza una plataforma de trobades d'institucions de la UE i de l'ONU amb representants governamentals i caps de la indústria armamentista, mitjans especialitzats, altres *think tanks*, universitats i ONG.

La UE capacita Frontex per recollir i processar dades de persones sospitoses

Una nova posició de la UE permeirà que Frontex pugui adquirir equipament directament (fins ara, l'agència era una unió de cossos de seguretat estatals), fet que el converteix en client dels seus companys del Fòrum i en un cos militar *per se*.

En aquest sentit, el nou reglament n.2010/0039 de la UE (al qual la Directa ha pogut tenir accés) confirma la militarització de les fronteres i dels controls d'immigració. A més, capacita l'agència Frontex per recollir i processar dades de les persones sospitoses de dur a terme activitats il·legals a les fronteres i per adquirir equipament.

Als dos darrers anys, Frontex ha promogut la securització dels controls de les fronteres europees

Frontex s'ha negat a fer declaracions a la DIRECTA en relació al desplegament o l'ús dels *drones*. Però el desenvolupament d'un sistema integrat de vigilància europea (EUROSUR), dins el qual l'agència Frontex té una gran influència, ja ha començat a cri-

La guàrdia costera informa al centre d'operacions que l'embarcació ha entrat a aigües gregues

dar l'atenció de les empreses fabricants d'equipaments de seguretat com els *drones*, entre d'altres.

Frontex també té un rol clau dins el Fòrum Europeu d'Investigació en Seguretat i Innovació (ESRIF en les seves sigles angleses), que funciona des de 2007 i que el 2009 va unir gent experta i grups de recerca de tot Europa, el sector privat del negoci i les institucions europees. L'agència va ser establerta el 2004 i va esdevenir operativa l'any següent, situant-se al capdavant de la lluita de la UE contra la immigració no desitjada. Frontex coordina patrulles marítimes,

vols de reconeixement i operacions per terra i mar i se serveix del suport de gent experta per identificar els països d'origen de les persones immigrants sense papers detingudes.

Frank Slijper, de la campanya antimilitarista *Tegen Wapenhandel*, explica a la DIRECTA que el Fòrum és més que una trobada per intercanviar opinions i punts de vista. "ESRIF ha estat l'espai europeu on els proveïdors i els compradors s'han trobat en una estructura formal", diu. "És una situació de guanyar o guanyar per tots els participants del fòrum. Iniciatives com aquesta són els passos que per-

meten una integració militar posterior a la UE", afegeix l'activista antimilitarista. Slijper conclou: "Fixa't en el nombre d'empreses d'armament que participen al fòrum, unes empreses que, després de l'11-S, van posar en marxa divisions de seguretat especials a les seves companyies perquè aquest és un mercat creixent".

Frontex encapçala el tercer grup de treball del Fòrum. Ben Hages, investigador de l'Institut Transnacional, diu que el tercer grup està integrat per 80 membres, vint de la banda de la demanda (govern i agències estatals) i 60 de la part proveïdora,

SÀHARA OCCIDENTAL · EL PSOE DIU QUE "LA INDEPENDÈNCIA ÉS UNA BATALLA PERDUDA"

El poble sahrauí mou fitxa, comença un moviment de masses

Manel López, expert en el conflicte al Sàhara Occidental, professor a la UAB Barcelona

Duien que ha arribat el moment de donar un cop al taulell d'escacs, primer, perquè les figures adoptin noves posicions i, segon, per trencar el joc. Això és el que pensa la població sahrauí que, des de l'any 1971, està lluitant de manera organitzada per la seva independència. Ara, 1 de novembre, l'anomenat *campament de la dignitat*, creat recentment, ha significat la suma del primer i el segon punt: ha estat una jugada mestra que ni tan sols el poble palestí ha sabut fer per trencar amb la situació que viu en relació a Israel.

De què parlem? En una visita recent que vam fer una gent de la Universitat Autònoma de Barcelona als camps de refugiats, situats enmig

d'un pedregar al sud d'Algèria, el primer ministre de la República Àrab Sahrauí Democràtica (RASD) ho deia ben clar: s'estaven a punt de prendre decisions perquè l'ONU estava refredant l'aplicació de la resolució, presa a principis dels anys 80, per organitzar un referèndum per determinar què volia el poble.

Tot just fins fa quatre setmanes, la situació era aquesta: el Marroc s'està assentant als territoris ocupats situats a la franja de la costa atlàntica, on envia més súbdits i súbdites (i no *ciutadanes*) per incrementar la colonització. Mentrestant, la Missió de les Nacions Unides pel Referèndum al Sàhara Occidental (MINURSO) es passeja amunt i avall i es distreu comptant granets de sorra... tot, menys preparar la consulta. Al mateix temps, els estats espanyol i francès han fet que la

Els estats espanyol i francès han fet que la Unió Europea s'hagi convençut que el millor és no fer res i, en tot cas, acceptar el pla d'autonomia atorgat gentilmente pel seu protegit Mohamat VI, rei del Marroc

Unió Europea s'hagi convençut que el millor és no fer res i, en tot cas, acceptar el pla d'autonomia atorgat gentilmente pel seu protegit Mohamat VI, rei del Marroc. "És una batalla perduda", diuen algunes europarlamentàries catalanes consultades.

No sé si moltes de les persones que llegeixin aquest article saben que vol dir viure en un pedregar, fora de la teva terra, rebent mensualment alguns quilos de farina, sucre, té i llet... i veient com la teva mainada –educada a escoles pobres, però que funcionen– es mor de fàstic a l'espera que la deixin entrar a treballar a algun país europeu, principalment –si pot ser– a l'Estat espanyol, ja que part del jovent havia estiuat a casa nostra quan era canalla.

No es pot continuar o reprendre la lluita armada: el Marroc s'ha armat prou bé, Algèria no està per gai-

tes i Europa i els EUA no ho permetrien... A més, Al Qaeda està fent de les seves en aquella regió. Si no es pot fer guerra calenta, potser paga la pena plantejar la partida d'escacs en un altre taulell, el dels territoris ocupats, però no pas a cops de pedra, com fins ara, sinó amb moviments de massa.

I ens trobem en aquest punt: Mohamat VI no pot fer una massacre, l'Estat espanyol i l'Estat francès no poden deixar que la situació es compiqui, Algèria calla –però vigila– i les Nacions Unides són les que realment han de fer un pas endavant per convocar el referèndum.

El conflicte del Sàhara Occidental s'estava oblidant, però, tal com va advertir el primer ministre a l'estudiantat i el professorat de la UAB fa uns mesos: hi haurà novetats abans del febrer; i aquí les tenim.

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Escriure la història de l'anarquisme

El centenari de la CNT ha motivat un petit 'boom' de publicacions sobre el moviment llibertari, que ha estat poc historiografiat i, sovint, víctima de prejudicis i silencis

Àlex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

La Confederació Nacional del Treball (CNT) va néixer l'1 de novembre de 1910 a Barcelona. La celebració del centenari del sindicat anarquista ha generat un petit boom de publicacions sobre la història de l'anarquisme, que els darrers anys s'han anat fent més i més habituals, després de dècades d'ostracisme i de silenci. Dues de les darreres aportacions han estat les de Dolors Marín, que acaba de publicar el volum *Anarquistas* (Ariel, 2010), i Xavi Díez, autor de *Venjança de classe* (Virus, 2010). La DIRECTA hi ha parlat per abordar el tractament que ha rebut l'anarquisme des del punt de vista de la historiografia i els buits que encara hi ha en la recerca sobre un dels moviments socials més importants del segle XX.

Cal tenir present que, ja acabada la Guerra Civil, el primer relat històric sobre el moviment llibertari –al marge del discurs oficial del règim– va ser construït pel propi moviment anarquista, que va voler contrarestar les tergiversacions del franquisme. D'aquesta primera producció, n'han quedat obres de referència com la de José Peirats. Es tracta de *La CNT en la revolución española*, un llibre que –com tants altres textos antifranquistes– es va publicar a l'exili francès sota l'aixopluc de l'editorial Ruedo Ibérico. Entre aquesta producció pròpia de la militància, també hem de subratllar les aportacions d'Abel Paz, autor de la biografia Durruti en la revolución española (Fundación Anselmo Lorenzo), les obres d'Antonio Téllez sobre el Maquis, els volums d'Eduard Pons Prades o Jaume Ferrer i un conjunt d'autobiografies i investigacions acadèmiques.

El prejudici marxista

Als anys 60 i 70, la historiografia marxista era predominant a les facultats d'història. Part del recel que va invisibilitzar o simplificar l'anarquisme, doncs, té un component ideològic. Xavi Díez creu que, "darrere d'aquesta invisibilització, hi ha un factor sociològic". "L'origen social de la majoria del professorat, provinent de les classes benestants, feia que se sentissin incòmodes davant l'igualitarisme radical llibertari", comenta Díez. Segons l'autor de *Venjança de classe*, "és durant els anys 80, amb l'arribada a la universitat de molta gent de classe obrera, que es desperta un nou interès cap a una història ocultada; i és llavors que el

Mítin celebrat a Montjuïc el 2 de juliol de l'any 1977

> L'ampli ventall cultural de la vida llibertària

S'ha escrit i parlat força sobre el moment decisiu que van viure Durruti o García Oliver durant la Guerra Civil i la Revolució. Però, més enllà de la lluita sindical revolucionària i del curt estiu col·lectivitzador de l'anarquia, hi ha tot un conjunt de pràctiques culturals, projectes socials i agrupacions ideològiques que va construir l'anarquisme al marge dels valors dominants, de les quals encara sabem molt poca cosa. Què s'ha explicat dels grups esperantistes o naturistes? Quina va ser l'aportació d'escriptors com Àngela Graupera en la construcció d'un nou imaginari social als anys 30? Sabem que les comunes contraculturals dels 70 bevien de l'experi-

mentació social del moviment obrer del barri del Clot durant els anys 20? Havent publicat altres treballs i una tesi doctoral sobre la cultura llibertària, la historiadora i documentalista Dolors Marín aborda l'univers cultural i les múltiples propostes vitals divergents que s'integraven sota la bandera de la CNT al llibre *Anarquistas. Un siglo de movimiento libertario en España*. L'autora proposa una investigació que s'allunya de la intenció de museïtzar i homogeneïtzar l'anarquisme, fossilitzant-lo en l'eterna foto de color sèpia de la Guerra Civil. Marín rastreja les pràctiques socialitzadores, ens explica l'organització de l'oci obrer, l'origen de les idees internacionalistes i espe-

rantistes, l'apropiació cultural per part de la classe obrera que suposa l'escriptura de *novel·les* ideals o, també, la reelaboració de sarsueles i altres formes de cultura popular dotant-les d'ideologia antiburguesa. *Anarquistas* ens mostra un treball que rescata la preparació conscient, el ventall cultural ampli i heterogeni i l'experimentació vital de moltes associacions antiautoritàries. Sovint basant-se en fonts orals, sovint amb una perspectiva de gènere, Marín també ressegueix la pervivència del pòsit cultural que ha deixat el moviment llibertari. Construeix un relat integrador que traspassa els tòpics simplistes i el classisme intel·lectual amb què sovint s'estudia l'anarquisme. A.V.

Anarquistas.
Un siglo de movimiento libertario en España

Dolors Marín.
Ariel, 2010.
490 pàgines.

demonstrant fins a quin punt es desconeix realment la complexitat i la vitalitat del moviment llibertari a casa nostra".

La complexitat de l'anarquisme

Uns bons exemples d'aquesta pluralitat i complexitat serien els llibres que aborden les qüestions referents a l'espiritualitat, com fa Gerard Horta a *Cos i revolució* (Edicions 1984); l'àmbit cultural i pedagògic, com fa Ferran Aisa a *Mestres, renovació i avantguarda pedagògica* (Edicions 1984), o el projecte urbanístic neomalthusià, abordat per Eduard Masjuan a *La ecología humana en el anarquismo ibérico* (Icaria). També Josep Maria Roselló ha divulgat el moviment naturista d'arrel llibertària a *La vuelta a la naturaleza* (Virus, 2003).

Dolors Marín lamenta que, malgrat les publicacions que hi ha hagut recentment, "el centenari de la CNT no hagi suposat l'aparició de més estudis dedicats a l'anarquisme". Els mitjans de comunicació s'han fet ressò, bàsicament, del llibre publicat per la pròpia Marín i de la recopilació de Julio Casanovas *Tierra y Libertad* (Crítica), però el balanç bibliogràfic continua sent massa minso i hi ha un vessant que gairebé no ha estat tractat: el renaixement del moviment durant la transició. La història del moviment llibertari, en gran part, encara s'ha d'escriure.

relat oficial esdevé sospitos". La historiadora Dolors Marín recorda que "al principi dels anys 70 hi havia força interès en investigar la història de l'anarquisme". Marín cita historiadors com Josep Termes o Albert Balcells, i periodistes com Josep Maria Huertas, que van fer aportacions en aquest àmbit. "Un cop la Transició va estar

més consolidada, l'interès va minvar", afirma Marín.

L'historiador opina que, a l'hora d'abordar la història del moviment llibertari català, "encara no s'ha superat el prejudici de la violència". Segons Díez, aquest prejudici "serveix com a operatiu de les elits per desactivar qualsevol possible dissidència".

Aquests últims anys, "un cop la interpretació marxista ha perdut vigor, hi ha un auge relatiu de les investigacions històriques que tenen l'anarquisme com a objecte d'estudi". Part d'aquest auge, segons diu, "s'explica perquè cada cop s'aborden àmbits nous de l'anarquisme que abans es consideraven menors; i s'està

LLIBRES

Noviolència i abolició dels exèrcits

La policia reprimeix l'acció directa no violenta de la Red Juvenil (20 de juliol de 2006)

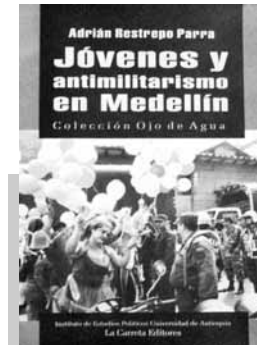
Jordi Panyella Carbonell
expressions@setmanaridirecta.info

A Medellín, Colòmbia, hi ha una organització anomenada Red Juvenil de Medellín. Fundada a finals dels 80, va començar agrupant objectors i objectores de consciència. Entesa com quelcom més que no prestar el servei militar, és una pràctica conseqüent de la ideologia antimilitarista i involucra a tots els sexes.

L'autor va ser membre de la Red i ara publica un llibre on explica i exposa els postulats ideològics que conformen la noviolència. Al llibre, hi

trobem idees gandhianes com la de la irreversibilitat del mètode. Aquesta idea sustenta la noviolència pràctica i diu que, si bé podem estar convençuts del nostre projecte, també ens podríem equivocar, per tant, cal cercar mètodes que puguin ser reversibles.

Però la noviolència no només és un mètode, és una concepció filosòfica, política i social. "La pau, més que absència de violència, és la presència de justícia", diu el llibre. Per tant, la idea política és l'aprofundiment de la democràcia, no sols com a procediment. I l'abolició dels exèrcits i la desmilitarització s'entén com a pas

Jóvenes y antimilitarismo en Medellín

Autor: Adrián Restrepo Parra.
Editorial: La Carrera Editores, Colòmbia, 2010.
Pàgines: 181 pàgines.

previ abans de desmuntar el sistema patriarcal sobre el qual es fonamenten la majoria d'estructures de la societat (subordinació en les relacions de gènere, abús de poder, competència des de la lògica de l'eliminació i desconeixement de l'altre com a subjecte que pensa, sent i habita).

El llibre exposa un dels debats que sorgeixen al si de la Red: lluitant contra un Estat que és la institució que fa perdurar la militarització del país, li exigeixen que assumeixi i compleixi les seves obligacions com a garant del benestar de la gent. Podria fer-ho?

LLIBRES

Poetesses i poetes en temps de revolta

L'historiador i poeta Ferran Aisa recupera la creació cultural de la Barcelona republicana

Es ben sabut que, en el terreny cultural, la República va guanyar la Guerra Civil per golejada. Una clara majoria de l'àmbit literari -en quantitat, i sobretot, en qualitat- no només van fer costat a la causa antifeixista, sinó que van participar activament en la trinxera cultural. Aquest fet explica l'hostilitat actual de determinats sectors socials i polítics contra el món de l'art i la cultura i l'antiintel·lectualisme que caracteritza bona part de la societat hispànica, hereva del que encara avui es detecta com a franquisme sociològic.

Xavier Díez
expressions@setmanaridirecta.info

Tanmateix, una cosa és tenir constància del fet, a bastament sabut, de la superioritat cultural de l'Espanya i la Catalunya republicanes i una altra cosa és arribar al nivell del detall. Això és precisament la tasca del poeta i historiador Ferran Aisa, que, en un treball d'arqueologia cultural, rescata un bon feix de poetes, revistes, moviments i manifestos del convuls període, especialment de l'agitada Barcelona revolucionària del 36. Aisa, que connecta amb gran facilitat amb l'antropologia dels moviments poètics del moment -ell mateix ha estat agitador poètic des de l'efervescent Barcelona dels 70-, ens reconstrueix l'ambient d'eufòria creativa que caracteritza els primers mesos de la revolució. Una mostra d'aquest moment històric és la participació multitudinària a les activitats culturals -sovint amb continguts catàrtics- que representen les lectures poètiques de les grans -i mitjanes- poetesses i poetes, o l'impacte que té el coneixement de l'assassinat de García Lorca, que havia mantingut una relació molt íntima amb Catalunya. L'autor d'aquest estudi, que reproduceix desenes de textos recuperats més de set dècades després, també recupera recitals amb milers d'assistents, col·leccions amb desenes de títols editats i col·lectius amb un paper molt actiu dins la rereguarda. En aquest sentit i tal com ens va recordar l'estudi recent d'Enric Pujol sobre Jaume Miravittes, el funcionament eficaç del

Poetes en temps de revolta Barcelona 1936-1939

Autor: Ferran Aisa.
Editorial: Lleonard Muntaner.
Editor, Palma, 2010.
Pàgines: 269.

comissariat de propaganda i la importància donada a la trinxera cultural en un conflicte essencialment internacional també enlluernaren el món i la intel·lectualitat estrangera.

Efectivament, la Guerra Civil va transcendir les fronteres. I Aisa ens recorda la importància de la creació poètica en aquest combat per l'opinió pública, en un període en el qual el bo i millor de la literatura del país va haver d'optar entre l'exili, la mort o la clandestinitat. Potser per això, avui, trobem aquesta passió renovada per la poesia. Hi ha un desig profund de recuperar el temps perdut.

LLIBRES

Petites i profundes instantànies del silenci i la cruesa

Lluc Salellas
expressions@setmanaridirecta.info

És curiós veure com dubta cada persona a l'hora d'agafar i començar a llegir un exemplar qualsevol d'*On només hi havia un far*. El fet que les cobertes siguin pàgines interiors i no tapes i que puguem veure l'encolat del llibre provoca desconcert i obliga la lectora a prendre la decisió de per on començarà a llegir el text. És només l'inici en el procés de lectura d'un llibre que fa que les lectores haguem d'actuar de forma continuada. De fet, una de les virtuts del llibre, *opera prima* del col·lectiu Sincopat (Alba Dalmau i Ares Molins), és que fa que la seva lectura sigui activa, alegre, ràpida però no superficial i imaginativa. D'aquesta manera, a través de relats curts plens de silencis, fragilitats i realitats amagades i de fotografies en blanc i negre que acompanyen el

text, la persona lectora es veu immersa en un món de petites instantànies on s'ha de crear, més que mai, els seus propis imaginaris. No és estrany, doncs, que les autores es decidissin per un títol tan obert (*On només hi havia un far*) a partir del qual, cada lectora pugui autoconstruir-se una segona part de títol i bastir, així, complicitats amb les autores.

Amb la publicació del llibre, el col·lectiu Sincopat aporta un producte diferent, inusual i de qualitat dins el mercat literari català. Per les autores, "una forma d'expressar i interpretar sentiments com la solitud, la tristesa o el silenci". Segur que, per molts altres, una forma contemporània -fins i tot en podríem dir de tercera generació- de parlar amb qualitat literària i visual sobre sentiments que continuen marcant la vida del jovent d'avui dia.

On només hi havia un far

Autores: Col·lectiu Sincopat (Alba Dalmau i Ares Molins).
Autoeditat, 2010.

, expressions

MÚSICA

“Cal cremar-ho tot i començar de nou”

FOK penja a la xarxa el seu primer treball d'onze temes ingovernables

ANNA MURILLO

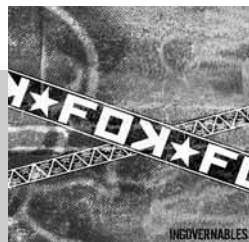
Jesús, Pau X, Josep (Avalots), Raül (Red Banner) i Rome (Segona Opció) han provocat un incendi. Les flames han tingut com a resultat un disc que s'anomena *Ingovernables*, un treball que han penjat a Internet fa un parell de setmanes i que ja suma quasi 800 reproduccions i més de 200 descàrregues. Parlem amb Raül, el cantant piròman de FOK.

Xavi Martí
expressions@setmanaridirecta.info

D'on surt FOK?
La idea apareix fa un parell d'anys, amb la fi d'Avalots. Ells volien fer quelcom nou i vam començar el Jesús (bateria) i jo. Després, s'hi van sumar el Josep (guitarra) i el Pau (baix). Ens reuníem per fer versions i no ens dèiem ni FOK ni res. Va ser un procés que es va allargar sis o vuit mesos. La idea era fer una cosa nova, trobar un registre diferent a Avalots i Red Banner. **Al disc, hi ha punk-rock, però hi trobem altres registres.** El que buscàvem és el que es pot escoltar als sis primers temes: nosaltres en diem *Fok'n'roll* i cadascú que li digui com vulgui. La primera part del disc no és tan punk-rock com els temes que van del set a l'onze. Els primers temes potser són més estil Inadaptats o basc, gràcies a la distorsió del baix o el *trigger* de la bateria. Els sis temes inicials són els que es vam fer primer. **A "Declaració d'intencions: ingovernables", que és la darrera cançó, dieu que no heu inventat el rock. Què heu inventat FOK?** Res. Està tot inventat. Amb això, el que volem fer és una petita denúncia. Ara hi ha molta tendència a la rumba i el mestissatge, que sembla que siguin l'única música que es fa a Catalunya. Sembla que tota la gent escolti aquests estils i s'ignora el circuit de rock, que mai no ha deixat d'existir, porta molt de temps als escenaris i no desapareixerà. La frase "no hem inventat el rock" no és pretensiosa i només diu que FOK no fa pop ni rumba. **Parleu de consumisme, d'elitisme, d'explotació, d'individualisme... En**

què us inspireu per escriure les lletres?

De la mateixa manera que amb la música, també hem intentat fer un *reset* amb les lletres i treballar-les des d'un vessant no tan polític i militant com feien Avalots o Red Banner. L'enfocament de les lletres de FOK està més relacionat amb un conflicte personal entre l'individu i el món, però la inspiració és la de sempre: repressió policial i control social. Totes les cançons tenen dos títols i són curtes, d'uns dos minuts i escaig. Utilitzar dos conceptes semblants als títols de les cançons té un motiu. "Telekaspas: full equip", per exemple, presenta aquest títol perquè la cançó parla de la televisió escombraria i perquè la música va a tot drap. "Paral·lelisme: amnèsia", per la seva part, parla de l'amnèsia que pateix la gent que va arribar a Catalunya als anys 60 i 70 i que ara rebutja -algunes persones- la immigració actual. Per tant, la lletra també parla d'un paral·lelisme. **La música és una eina indispensable per arribar a la gent i intentar que les persones canviïn d'opinió o de mentalitat respecte la societat tant injusta en què vivim?** És una de les eines. També hi ha altres eines molt bones per aconseguir això, com la informació alternativa, el dia a dia al carrer o els casals populars. Crec que la música és una eina que tenim a l'abast i que amb el tipus de música que fem podem arribar sobretot a la gent jove i transmetre unes idees, unes denúncies o unes formes de pensar. En el cas de FOK, les lletres també poden donar pas a diferents interpretacions, perquè no són lletres estrictament militants, sinó que parlen de coses que li poden passar a qualsevol persona. Evident-

Ingovernables

(Autoeditat, 2010)
FOK
www.jamendo.com/es/album/76775

ment, amb la música, es poden canviar mentalitats. La nostra manera de militar és la creació d'aquesta banda i l'activitat musical. **Heu apostat per l'autogravació i l'autopromoció del disc. Com ha anat aquesta feina i per què ho heu fet així?** Ens hem autoproduït el disc juntament amb en Xavi Cholbi (Eina, Inadaptats) i l'hem gravat als estudis Sonitrons de Molins, rollo punki ràpid: en deu dies! Vam decidir que utilitzaríem el format digital perquè és un mitjà que permet que el disc arribi d'una manera ràpida i efectiva a la gent. Amb això, renunciem a la venda de CD i als seus ingressos, però t'assegures que arribi. Proparament, traurem el format CD, però vam pensar que, abans que algú altre el pengi a Internet, el pengem nosaltres mateixos. A més, la distribució física del CD des que surt de la fàbrica fins que arriba als punts de venda és lenta i cara. **Què cal cremar?** Tot. Estem en precampaña electoral i cap partit polític no se salva de la corrupció. Ens venen motos, debats, etc. Cal cremar-ho tot i començar de nou.

MÚSICA

Història trista

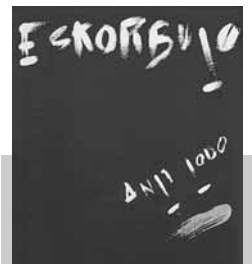
Es reedita 'Anti Todo', l'obra més emblemàtica de l'incomprès grup de punk-rock basc Eskorbuto

Santurzi va veure el naixement d'Eskorbuto, una banda formada per tres músics

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

Els anys 80 s'han revisitat des de moltes perspectives i era lògic que, tard o d'hora, toqués fer-ho des del punt de vista del punk-rock. La DIRECTA de la setmana passada explicava en primícia els detalls del llibre *Que pagui Pujol!* (La Ciutat Invisible), una crònica de l'època de la mà d'un dels seus protagonistes, Joni D, del *management* Haze Color. I avui, també en el marc d'aquest *revival* amb cresta, toca fer esment de la reedició d'un dels discos més emblemàtics d'un dels grups més potents del punk basc: Eskorbuto. Gràcies al segell barceloní BCore, podem gaudir d'una nova versió remasteritzada d'*Anti Todo*, probablement un dels discos de punk en castellà més reeixits de la història.

Eskorbuto

Anti Todo
(Bcore, 2010).
Punk-rock.
Editat originalment per Discos Suicidas el 1986.
Edició remasteritzada.

Eskorbuto es va sobreposar a l'heroïna i a la marginació de l'entorn del rock radical basc

Anti Todo és l'obra més emblemàtica d'aquesta banda de Santurzi, que va haver de sobreposar-se tant als estralls de l'heroïna (dos dels seus membres van morir víctimes d'aquesta plaga) com a la incomprensió de la societat benpensant de l'època i, també, a l'abandó i la marginació de l'entorn del rock radical basc. Eskorbuto sempre va fer honor al títol amb què van batejar aquest LP -publicat originalment el 1986 per Discos Suicidas- i va atacar tant l'Estat com el capital, al mateix temps que va denunciar la instrumentalització de la qual, segons deien, eren víctimes les bandes de punk i rock

basc per part de l'esquerra *abertzale*. De fet, a *Anti Todo*, hi ha una cançó, "Haciendo Bobadas", dedicada precisament a Herri Batauna. Anteriorment, també havien destacat amb temes com "A la mierda el País Vasco".

Per la seva actitud contestatària i antiautoritària, que -també cal dir-ho- sovint duïen a límits gairebé contradictoris, els Eskorbuto van ser doblement marginats. No obstant això, van poder signar discos com aquest, ple d'himnes executats amb nervi i efectivitat, que s'han situat al podi del rock en castellà de tots els temps. Perquè, més enllà del punk, *Anti Todo* és, abans que res, un disc de rock en majúscules, un decàleg de cançons desesperades ("Historia triste", "De ti depende", "Es un crimen..."), amb la mort molt present i sempre al límit. Com el propi grup, que venia els màsters dels seus LP al millor postor i sempre en metàl·lic, poques hores després d'enregistrar-los, de manera que, abans que fossin publicats i distribuïts, el seu valor en *cavall* ja els corria per les venes. Història trista, història final.

DVD

Dones en perill

Les tensions entre puritanisme i liberalisme van marcar els inicis del Hollywood sonor

Els estereotips sobre les dones van marcar els primers films de Hollywood

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Es retrats de dones que corren perill de caure en la dissolució moral van ser una constant durant les primeres dècades de l'art cinematogràfic. Aquesta temàtica, heretada tant de la novel·la realista romàntica com del naturalisme i més enllà, va interessar tota mena de grans cineastes i va ser un dels filons del Hollywood sonor que

El Hollywood desregulat va ser un paradís de conflictes entre la pulsio sensual transgressora i el marc moral

encara no estava regulat pel Codi Hays d'autocensura. Un sistema propulsat per grups de pressió catòlica que es va aplicar amb tot el rigor a partir de l'any 1934.

Els inicis del sonor nord-americà implicaven una certa experimentació tonal i formal: encara s'estaven fixant les convencions dels diversos gèneres i la llibertat de què gaudien els dialoguistes estava per definir. En aquest context, el Holly-

wood desregulat va ser un paradís perdut de provatures, de conflictes entre la pulsio sensual transgressora i el marc moral imperant. Però la lluita entre sectors liberals i puritans es va tancar amb la victòria dels segons. Els tons grisos tindrien un encaix difícil i també les dones de conducta polèmica. La creixent importància del film *noir* com a gènere i com a dialecte capaç d'influir en el conjunt del llenguatge cinematogràfic faria que triomfés l'arquetipus de *femme fatale*: significativament, la dona fora del sistema era expulsada del drama social per esdevenir un element més de la narrativa criminal.

Sensacionalisme apologetic

L'interessant pac *Antes de la censura* difon dues obres del Hollywood anterior a Hays en condicions raonables, però molt millorables, com és habitual en els films de l'època que no han estat preservats pels grans estudis. En un món dominat per executius i creadors masculins, en el millor dels casos, les pel·lícules projectaven un paternalisme benintencionat molt allunyat de qualsevol sensibilitat feminista actual. És el cas de *Millie*, un exemple moderadament aconseguit de drama sensacionalista. Els responsables van executar un treball de regust teatral, força pla en l'apartat visual. La protagonista és una bona noia condicionada per les circumstàncies i, especialment, pels homes que la traeixen. Adolescent

sense pare, es casa jove, es rebel·la contra l'acceptació de l'adulteri masculí i s'entrega a una vida frívola després que fallin els seus intents de prosperar. La narració es basa en recursos força habituals: abastar un llarg període cronològic, visualitzar la biografia del personatge principal des de la seva joventut i acumular anècdotes que reforcin una línia discursiva. Si en altres ocasions es dimensionava la dona medusa, aquí es disculpava la *working girl* amb mala sort. Un desenllaç judicial realça aquest intent d'absoldre un personatge imperfecte esguardat amb ànim apologetic.

L'amor com a cadena

Més complexa és *Of human bondage*, adaptació notable d'una novel·la de Somerset Maugham que explica una verinosa història de submissió. En aquesta ocasió, s'adopta el punt de vista d'un home, Philip, fatalment lligat a una jove cambrera: les seves incansables escomeses romàntiques només endureixen una Mildred que es renoua a diversos pretendents i prefereix la passió al pacte amb aquell que l'estima incondicionalment. El projecte va caure en mans de John Cromwell, competent artesà que va mirar de mostrar inventiva en les transicions entre escenes, va respectar amb bons resultats alguns dels hàbits de l'era muda (els plans dominats pel rostre de Leslie Howard semblen d'aquella època) i va excel·lir en una curiosa escena final.

Maugham acostumava a sentir simpatia davant les conductes que l'ortodòxia social considerava impròpies. En un context de creixent poder de l'Oficina Hays, no sorprèn la introducció d'alguns canvis per suavitzar una obra que, en general, desprèn una sensació apreciable d'abatiment. Però, malgrat aquest to fosc, Cromwell i companyia van doblegar-se a la temptació del final òbviament feliç, menys ambigu que a l'original literari, però força elegant i aconseguit.

FILMS ESCOLLITS

Antes de la censura (Tribanda, 1931-1934), inclou: *Millie* (de John Francis Dillon) i *Of human bondage* (de John Cromwell).

DOCUMENTAL

Les xarxes de resistència contra la MAT

Dokus Aborigen presenta un documental per potenciar les veus de la lluita contrària a la línia de molt alta tensió

Les veus contra la Molt Alta Tensió (MAT) fa temps que ressonen de Sentmenat a Baixàs. La nova línia elèctrica de 440 kV i la seva imposició política han despertat el rebuig de milers de persones que han decidit sumar-se a les diferents accions, manifestacions i actes de protesta sota el lema unitari *No a la MAT*. El nou documental, produït per Dokus Aborigen i dirigit per Javier Collado i Ales Payá, pretén potenciar aquestes veus i anar més enllà del model de societat consumista que alimentem dia a dia.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

L'entrada del documental *La MAT ¿A dónde nos lleva el progreso?* és clara. Agents de seguretat privada i la Guàrdia Civil priven el pas a les zones forestals amb l'únic objectiu de protegir les obres de la MAT. Red Eléctrica Española està escamada. Les múltiples accions que s'han fet contra la línia han provocat un endarreriment clar dels terminis d'execució fixats i un encariment del pressupost. Un dels factors estrella, l'okupació forestal, cinc mesos dalt dels arbres per frenar la construcció de la torre 114.

La teranyina de la resistència

Una part important dels 28 minuts que dura el documental està dedicada a l'okupació forestal que es va fer pública a finals d'octubre de 2009, situada al costat de Sant Hilari Sacalm, a la Selva. Un grup de persones va decidir enfilar-se dalt dels arbres i construir una gran teranyina entre les seves branques que els permetés frenar l'avenç de les màquines. A partir d'aquí, Dokus Aborigen s'endinsa en l'arqueologia de la resistència per mostrar-nos diversos ginyis, ideats no només per aturar la ferralla, sinó també per fer front al desallotjament policial. Bidons amb ciment, l'estructura del *monopal* -a través de la qual la caiguda d'una corda podria suposar la ruptura de la teranyina- i un túnel al subsòl per impedir l'entrada de maquinària pesant al campament. Tot i aquests enginyis, el treball dirigit per Collado i Payá fa palesa la intervenció policial i el desallotjament final de les cabanes

La MAT, ¿A dónde nos lleva el progreso?

Direcció: Javier Collado Reigadas i Ales Payá Felis.
Producció: Dokus Aborigen, 2010.
Durada: 28 minuts.

als arbres. El documental, que es va presentar al centre social gironí Kan Kolmo el 15 d'octubre, ja es pot visionar a la xarxa i aviat es podrà descarregar directament des del bloc de l'okupació forestal *Des dels boscos*. També es pot trobar a les distribuïdores barcelonines El Lokal, a la Llibreria Aldarull i a DIY Attack.

+ INFO

/desdelsboscos.blogspot.com/.

La revista del CIEMEN Subscriu-t'hi.

Quota anual: 16 euros (Espanya i Europa); 22 euros (a la resta del món)
Subscripció digital 8 euros

EUROPA DE LES NACIONS

CIEMEN Rocafort, 242 bis, 2n. 08029 Barcelona
T. 93 444 38 00. Fax 93 444 38 09

www.ciemen.cat

, agenda directa

ABRERA

Del 5 al 14 de novembre
Mostra de les Arts de la Paraula
 Quarta edició d'aquest festival de propostes culturals adreçades a tot tipus de públic. *Performances*, exposicions, actuacions parateatral i espectacles de petit format. Informació i programa: www.inalbis.org
 Organitza: Associació per la Difusió Cultural InAlbis

ASCÓ

Diumenge 7 de novembre
Manifestació contra el cementeri nuclear
 11h Rambla d'Ascó. Més info: blogcanc.blogspot.com
 Organitza: Coordinadora Anticementeri Nuclear de Catalunya

BARCELONA

Dies 4, 5 i 6 de novembre
Cicle de cinema 'L'hàbit no fa el monjo'
 Davant la visita del papa, el Col·lectiu Gai de Barcelona ha organitzat un cicle de cinefòrum al seu local social, al passatge Valeri Serra, 23. Programació de les pel·lícules:

Dijous 4 de novembre
 19h Inauguració del *transmonjo* i passi del documental *Libranos del mal*, d'Amy Berg (2006).

Divendres 5 de novembre
 00:00h *La mala educación*, de Pedro Almodóvar (2004).

Dissabte 6 de novembre
 19h *Priest*, d'Antonia Bird (1994). 21:30h *The Magdalene Sisters*, de Peter Mullan (2002). 00:00h *Los cuentos de Canterbury*, de Pier Paolo Pasolini (1972).
 Organitza: Col·lectiu Gai de Barcelona

Dijous 4 de novembre
Presentació del llibre: 'Advocats combatius i obrers rebels'
 19:30h La Sirga. C. Tordera, 34.
 La història dels orígens del Col·lectiu Ronda i la defensa dels treballadors i les treballadores en el context de la dictadura franquista i la transició.
 Organitza: La Sirga

Divendres 5 de novembre
Xerrada-debat: 'França mostra el camí: anem cap a una revolució de la classe treballadora a Europa?'
 19:30h Ateneu La Torna. C. Sant Pere

Fòrum Espai de Llibertat

BARCELONA, del 5 al 7 de novembre

La Fundació Ferrer i Guàrdia i el Moviment Laic i Progressista organitzen, del 5 al 7 de novembre, a la Universitat de Barcelona, el Fòrum Espai de Llibertat. El Fòrum serà una trobada d'entitats i persones compromeses amb la laïcitat, les llibertats civils i la igualtat de tracte. Uns principis amb els quals la Fundació Ferrer i Guàrdia, continuant amb el llegat del pedagog llibertari, treballa com a promotora de la Lliga per la Laïcitat (www.laicitat.org).

El Fòrum Espai de Llibertat es proposa crear un marc de debat i d'exposició de les iniciatives socials a favor de la llibertat, la igualtat i els drets humans i fer una anàlisi dels obstacles al laïcisme. Les sessions del Fòrum s'articularan al voltant d'aquests quatre eixos:

- Generar un debat sobre el significat de la laïcitat i la seva situació a la societat actual, tant pel que fa a la consideració social que es té d'ella com a la seva extensió a les institucions públiques.
- Donar a conèixer la laïcitat i les propostes derivades de les organitzacions que la promouen, tant dins la societat com dins els poders públics.
- Generar un espai de trobada i intercanvi entre organitzacions que treballen en l'àmbit de la laïcitat i promouen llaços de relació i col·laboració entre elles.
- Generar propostes per avançar cap a una societat laica que puguin ser assumides tant per les institucions com per la ciutadania.

Entre els temes que es tractaran durant la trobada, destaquen *La laïcitat, una arquitectura de la convivència* –que se centrarà en el principi que la laïcitat és un mètode que promou la convivència i delimita un espai públic lliure de monopolis i obert a les aportacions de tota la ciutadania– i *La laïcitat en la societat civil*, que analitzarà la societat civil com un agent indispensable per la recuperació de les llibertats democràtiques i la cohesió social.

També és destacable l'apartat *La separació Església-Estat*, destinat a aprofundir en la que es considera l'expressió més coneguda de la laïcitat. S'analitzaran els antecedents a l'Estat espanyol i altres models europeus.

Tots els actes del Fòrum se celebraran a la Facultat d'Economia i Empresa de la Universitat de Barcelona (Av. Diagonal, 696) i la informació es pot consultar a la web www.espaciodelibertat.net

Francesc Ferrer i Guàrdia

Màrtir, 37.
 Hi intervindran J. Samuel Mckay (estudiant i membre de l'NPA) Josep Bel (co.bas) i Óscar Simón (En lluita).
 Més info: www.enlluia.org
 Organitza: En Lluita

Divendres 5 de novembre
Xerrada: 'Sobirania alimentària: alternatives des de la producció i el consum agroecològic'
 20h Ateneu Popular de Les Corts.
 C. Joan Gamper, 8-10.
 Xerrada a càrrec d'Esther Vivas, dins el cicle *Novembre anticapitalista*.
 Organitza: Ateneu Popular de Les Corts

Divendres 5 de novembre
Habemus party
 22h Casal de Joves de la Guineueta. Plaça de Ca n'Ensenya, 4.
Donem al Papa la benvinguda que es mereix! Concurs de Pastorals + Cabaret Litúrgic + Missa-Karaoke + Fumata Blanca i les actuacions de Man Project Sound i els DJ The Mediaplayers.
 Organitza: Casals de Joves de Catalunya

Divendres 5 de novembre
Recital poètic: 'Música màquina'
 20h Ateneu Rebel. C. Font Honrada, 32-34.
 Recital a càrrec de Lluís Julià.
 Entrada lliure.

Dissabte 6 de novembre
Dancemob per la lluita contra el VIH/sida
 12h Arc de Triomf.
 Passeig Lluís Companys
 Organitza: DancemobBCN

Dissabte 6 de novembre
Xerrada: 'La Santa Mafia: El Imperio Económico de la Iglesia Católica'
 12h Espai Obert.
 C. Violant d'Hongria, 17, 1r.
 Xerrada a càrrec de Julio Reyero.
 Organitza: CNT-AIT

Diumenge 7 de novembre
Jornada de decreixement a Can Masdeu
 11h Taller de distensió i moviment corporals
 12:30h Dos tallers simultanis: taller de reciclatge i creativitat + taller col·laboratiu: exemples pràctics de decreixement quotidià per compartir
 14h Dinar amb la col·laboració de la Societat Naturista Vegetariana de Barcelona

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Intercanvi serveis d'horticultura urbana i jardineria ecològica a canvi d'altres bens o serveis que em puguin interessar. Contacte: Àngel, angel.correo.e@gmail.com

Regalo un parell de crossets gairebé noves a qualsevol persona que les necessiti, visc a Barcelona. Contacte: Gustavo, 935 461 736

Busquem dones catalanes interessades en Palestina per intercanvi a Natzarat. Mitjans de novembre, una setmana. L'SCI-Cat cobreix

part despeses. Contacte: Berta, comunicacio@sci-cat.org

Universitat Lliure La Rimmaia: necessitem prestatgeries per la biblioteca espontània. Si en vols donar alguna passa per Ronda de Sant Pau, 12 de Bcn, o escriu a larimaia@rimaia.org

Busquem persones amb experiència en diferents oficis que estiguin interessades a organitzar-se de forma cooperativa i que tinguin sensibilitat ecològica i social. Contacte: Jordi,

jig42naciog@yahoo.com, 675592840

Repressió del 29-S: estem recollint testimonis de persones que vam patir cops dels Mossos d'Esquadra el dia de la vaga del 29-S per elaborar un informe. Dóna a conèixer el teu cas. Contacte: alertasolidaria.org

Batucada: Som el grup de percussió afro-brasileira Bloco Alagbé i ens oferim per animar esdeveniments. Contacte: Camilo, 627 23 01 78, blocoalagbe@gmail.com

> EL TEMPS

DIJOURS 4

Després de la baixada de temperatures i les nevades a l'alt Pirineu, arriba l'anticicló i l'ambient dominat pel sol i les boirines a l'interior.

DIVENDRES 5

Temperatures diürnes en lleuger ascens i les nocturnes estables. Vents en calma i absència de núvols. Boirines a les valls interiors.

DISSABTE 6

A primera hora de la tarda, arribaran franges de núvols alts i mitjans a les comarques del nord i de ponent. A la resta, força sol.

DIUMENGE 7

Canvi de temps. A primera hora del matí, augmentaran els núvols. Ruixats al migdia i tempestes a la tarda a Barcelona.

DILLUNS 8

Temperatures cap avall. S'obriran clarianes, però s'aproparà un nou front i la pressió baixarà bruscament. Ventades fortes.

DIMARTS 9

El nucli d'una pertorbació profunda se situarà al nord de Catalunya. Vent, pluja, neu a cotes de 1.000 metres i refrescada notable.

, agenda directa

16:30h Debat: *Desmuntem els mites del creixement*
 18:30h Presentació de *Dé-magazine*
 19h Espectacle de titelles reciclats *Adiós, sombrero!*
 20h Jam Session
 CSO Can Masdeu. C. Antic de Sant Llützer, s/n. Més info: www.canmesadeu.net

Diumenge 7 de novembre
Anti-Ratzinger Fest
 A partir de les 17h a la Sala KGB.
 C. Alegre de Dalt, 55.
 Rebuda al papa amb una gran orgia musical composta per Metall Extrem i molta falta de respecte a l'Església. Rotació, cada quinze minuts, dels següents grups de l'escena metall catalana: Shemhamphorash + Foscor + Decapitated Christ + Ered+ Graveyard + Lux Divina + Redimoni + Entropia + Insulters+ Avgrunn + Korgull the Exterminator + Demoniac War+ Maleit + Encadenats.
 Més info: www.myspace.com/antiratzinger

Dimarts 9 de novembre
Presentació d'ATTAC-Acordem a Barcelona
 19h Centre Cívic Pati Llimona.
 C. Regomir, 3.
 Acordem pertany al moviment internacional ATTAC i es defineix com un Moviment d'Educació Popular Orientat a l'Acció. La seva proposta pretén recuperar per als pobles i ciutadania el poder que el capitalisme financer globalitzat els ha robat.
 Més info: www.acordem.org

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Dissabte 6 de novembre
Jornades antirepressives i contra la crisi capitalista
 11h Plaça de l'Església de Cornellà (amb exposició i aperitiu).
 Migdia, tarda-vespre i nit al CSO Lafora. Avinguda de la Fama, 41.
 14h Menjador solidari. 15h Carajillada. 16h Presentació de la jornada i passí del vídeo *435 dies de Huelga de Hambre*, sobre la vaga de fam de les preses antifeixistes del PCEr i GRAPO de 1989 a 1991. 17h Informes i debats:
 -Situació a les presons del col·lectiu de les preses antifeixistes i darrers judicis. Socors Roig Internacional.
 -Repressió social, darrers judicis i desallotjaments contra el moviment alterna-

Cicle de cinema i jornada anticlerical a Cornellà

Coincidint amb la visita del papa a Barcelona, el sindicat CNT de Cornellà de Llobregat i comarca organitza una jornada anticlerical i un cicle de cinema durant el qual es projectaran pel·lícules que aborden la història de l'Església catòlica des d'una perspectiva crítica.

La jornada serà el divendres 5 de novembre i començarà a les 19:30h amb la xerrada-debat titulada *Fundamentos, actitudes y comportamientos de la Iglesia Católica: sus crímenes ayer y hoy*, a càrrec de Julio Reyero, membre del sindicat de transports de la CNT de Madrid denunciat per l'arquebisbat de Toledo arran d'una de les seves conferències sobre l'Església.

Després de la xerrada, començarà la festa *Papa no ets benvingut*, amb música i pica pica fins a la mitjanit.

El cicle de cinema comptarà amb la projecció de les pel·lícules següents:
 Diumenge 14 de novembre, a les 19h, *Las hermanas de la magdalena* (Terry Mullan, 2002).
 Diumenge 21 de novembre, a les 19h, *Los niños de san judas* (Aisling Walsh, 2003).
 Diumenge 28 de novembre, a les 19h, *Galileo* (Joseph Losey, 1974).
 Totes les activitats són gratuïtes i es faran al local de la CNT de Cornellà. C. Florida, 40, local.

Més informació: www.cnt.es/cornella

tiu i situació del moviment okupa a Cornellà. Assemblea d'Okupes de Korneyà.
 -Repressió durant la vaga general del 29-S. Col·lectiu de Seguiment dels Detinguts (Alerta Solidària i advocats).
 -Les mesures de la reforma laboral: crisi capitalista, oposició i lluita en el món del treball. Confederació Nacional del Treball (CNT).
 Després de les intervencions, debat obert sobre la resposta social davant la crisi capitalista: *Per una lluita autònoma i independent dels partits del sistema i les màfies sindicals*.
 23h Kafeta i musiketa amb grup sorpresa i DJ. La recaptació va destinada a la defensa de les persones detingudes el 29-S.
 Organitza: Assemblea d'Okupes de Korneyà

GRAMENET DEL BESÒS

Dissabte 6 de novembre
Teatre: 'Marònia'

18:30h Teatre Segarra.
 C. Lluís Companys, 27. Entrada gratuïta.
 Obra a càrrec de les companyes Bauma i Moc. Per reservar les entrades, envieu un correu a farts.maroni@mail.com. Recollida d'entrades a partir de les 17h.
 Organitza: Festival d'Art Social (FARTS)

LLEIDA

Divendres 12 de novembre
Xerrada: 'Quines alternatives existeixen a les retallades socials del govern?'
Quines passes toquen després del 29-S?
 20h Llar de Jubilats de La Bordeta.
 C. Sant Jaume, 1.
 Xerrada a càrrec d'Arcadi Oliveres.
 Organitza: Banc de Temps La Bordeta

MANRESA

Fins al 18 de novembre
Concurs de fotografia del barri antic
 Fins el 18 de novembre pots participar-hi.

L'exposició serà el dia 20 de novembre al carrer Alfons XII.
 Bases: ateneulasequia.blogspot.com
 Organitza: Ateneu la Sèquia

PONTONS

XXV Trobades Independentistes
 Les trobades es celebraran els dies 13 i 14 de novembre a Cal Diabla (www.caldiable.cat). Enguany, el debat s'articularà al voltant de tres aspectes: *En defensa del marxisme*, aspectes ideològics, organitzatius, estratègics i tàctics; *Països Catalans*, classes socials, models socioeconòmics i territorials, i *Desplegament organitzatiu del moviment independentista i la Unitat Popular*. Més info: www.mdt.cat
 Organitza: Moviment de Defensa de la Terra

SANT JUST DESVERN

XXXIV Cursa de Karts de Coixinets
 Competició de caràcter popular on tothom es fabrica el seu propi vehicle -que no inclou motor- i on una persona fa de pilot i porta la direcció i una altra fa de copilot i l'empeny.
 Més info: www.kartsdecoixinets.org

TARRAGONA

Activitats a l'Ateneu Llibertari Alomà
 Divendres 5 de novembre
 20h Xerrada: *La vaga de fam dels presos mapuches*, a càrrec de Diego.
Dissabte 6 de novembre
 11h Documental: *La Lluna a Tu*, de Diana Fabianova (2009).
Dimecres 10 de novembre
 20h Cicle cinema polític italià: *Film de Amore e Anarchia*, de Lina Wertmüller (1973, V.O.S.E.).
 Ateneu Llibertari Alomà.
 C. Misser Sitges, 9.

Dimecres 10 de novembre
Presentació dels cursos de la UCPC
 19h. Campus Catalunya de la URV. Avinguda Catalunya, 35 (aula 407).
 L'acte consistirà en la presentació del projecte de la Universitat Comunista dels Països Catalans (UCPC) i dels cursos 2010/11. A continuació, la xerrada: *Pedrolo i la imaginació sociològica*, a càrrec de Xavier Ferré.

III Jornades Marçalianes

VALÈNCIA,
 12 i 13 de novembre

Sota el títol *Jo no sé pas on són els meus confins*, els dies 12 i 13 de novembre se celebraran les terceres jornades dedicades a l'obra poètica de Maria-Mercè Marçal a la Universitat de València (Av. Blasco Ibàñez, 32).

Les sessions d'aquesta nova edició de les jornades es dedicaran a l'anàlisi de l'obra marçaliana des de l'òptica política i l'acció feminista. Per més informació i inscripcions, consulteu la web www.uv.es/ued o truqueu al 93 386 40 31 de la Facultat de Filologia de la Universitat de València.

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Accions a Barcelona contra la visita papal

Dijous 4 de novembre
 Concentració *Jo no t'espero!* en defensa de la laïcitat!
 19h Plaça Sant Jaume de Barcelona
 Convoca: Plataforma Jo no t'espero!
Dissabte 6 de novembre
 Concentració contra la visita papal
 15h Plaça de la Catedral
 Convoca: CGT
Diumenge 7 de novembre
 Petonejada antipapal
 9h Plaça de la Catedral
 Convoca: Individualitats gais, lesbianes i trans

Tota la informació de les convocatòries en el bloc deixemnosdhosties.blogspot.com

Diumenge 7 de novembre
 Manifestació contra el papa. *Fora els rosaris dels nostres ovaris!*
 11h Plaça Universitat de Barcelona
 Convoca: Dones feministes contra el Papa

. L'ENTREVISTA

Oscar Martínez PERIODISTA ESPECIALITZAT EN MIGRACIÓ I DELINQUÈNCIA ORGANITZADA

“Volem que el migrant sigui conscient del perill que afronta”

Oscar Martínez és periodista d'investigació 'freelance'. Ha estat corresponsal a Mèxic per diversos mitjans i, recentment, ha visitat Barcelona per presentar 'Los Migrantes que no importan' (Icaria, 2010), un llibre de cròniques fruit de la convivència amb emigrants indocumentats que travessen Mèxic per arribar als Estats Units. Un camí molt dur de 5.000 quilòmetres que, cada any, fan més de mig milió de centreamericanes, sota l'amenaça del crim organitzat: segrestos, assalts, violacions i cops de matxet. Martínez ha rebut diversos guardons, entre d'altres, el Premi Internacional de Periodisme 'La Huella de la Trata', patrocinat per Human Right Watch. Escriu regularment al diari Elfaro.net.

Cyann Ochoa de la Peña
entrevista@setmanaridirecta.info

Quina relació hi ha, a Mèxic, entre el fenomen migratori i les màfies organitzades?

Des de fa tres anys, els càrtels mafiosos mexicans han creat una indústria dedicada al segrest massiu d'emigrants. Sicaris del càrtel dels Zetas extorsionen migrants a canvi de no perdre la vida i poder continuar la seva ruta cap als EUA. Són desertors de les forces especials de l'exèrcit mexicà que es van convertir en el braç armat del càrtel del Golfo. L'any 2007, els Zetas es van escindir del càrtel del Golfo i van començar a operar independentment. De seguida van controlar tota la costa atlàntica, des de la frontera de Texas fins a Guatemala. Però es van adonar que, com que sempre s'havien dedicat a ser sicaris, no tenien els contactes necessaris a l'Amèrica del Sud per exportar cocaïna, ni laboratoris per processar meta amfetamina a Mèxic. Aleshores, van haver de crear una indústria nova: el segrest d'emigrants. En tenen el monopoli, amb la complicitat de les autoritats locals de pobles com Tenosique (a Tabasco) o Arriaga (a Chiapas).

“Els càrtels han creat una indústria dedicada al segrest massiu d'emigrants”

Abans, les persones emigrants no sofrien segrestos i vexacions?

Sí, però no era tan sistemàtic. Els Zetas han professionalitzat les bandes criminals locals. Per exemple, a Tenosique, nosaltres vam conèixer *El Puma*, un hondureny que cobrava una quota als emigrants que volien pujar d'amagat al tren que els portaria fins a Veracruz, just a la meitat del camí cap als EUA. Amb l'arribada dels Zetas, *El Puma* es va veure obligat a treballar per ells. Va rebre entrenament militar, armes, gent i seguretat per

moure's, sabent que les autoritats mai no s'hi interposarien. A canvi, ha d'abonar prop de 25.000 dòlars al mes al càrtel. I això passa a cada Estat per on passen els emigrants.

Com és un segrest d'aquest tipus?

N'hi ha de diferents formes, però el més habitual és el que es produeix a *La Bestia*, un tren que s'agafa a Chiapas i creua Oaxaca fins a Veracruz. Els emigrants pugen d'amagat al sostre del tren i aguanten fins a deu hores de trajecte sota la pluja i el fred. Durant el viatge, fan aturades i els atacadors -amb la complicitat del maquinista- aprofiten per segrestar els viatgers polissons. La majoria tenen família als EUA i porten dòlars estalviats per pagar a un *coyote* (qui s'encarrega de creuar-los per la frontera). Els delinqüents se'ls emporten a cases de seguretat i truquen els familiars per demanar-los diners.

Com a periodista freelance, quines dificultats vas tenir a l'hora de teixir una xarxa de contactes i fonts dins d'aquest món dels càrtels i dels narcos?

Crec que un periodista *freelance* necessita molt pocs recursos tècnics per treballar i això el fa espavilar. Tot just arribar a Mèxic, vaig traçar un mapa de cobertura que incloïa les rutes que recorren els emigrants. Posteriorment, vaig fer una llista d'albergs i organitzacions a les quals es pot acudir al llarg d'aquesta ruta. Pel que fa a la construcció d'un vincle de confiança amb la màfia, cal començar des de baix fins arribar a dalt. Cal trobar una cadena a la qual no li interessi matar-te, perquè al final, les responsabilitats recauen en els que manen. Has de partir de dos principis periodístics que també afecten les bandes de criminals organitzades: fins i tot en les corporacions més corruptes, sempre hi ha algú que vol fer la feina ben feta i això inclou la denúncia dels companys corruptes. El segon principi és que tothom vol explicar la seva història, simplement necessiten d'algú que sàpiga com treure'ls-la. Per exemple, Pablo Escobar, quan va ser exdiputat, va citar un periodista per explicar-li la seva història. Per tant, cal fer veure a la font que coneixes el

PERIODISMO HUMANO

seu context en profunditat i que t'interessa la seva versió dels fets.

I tu, quines mesures de seguretat vas prendre?

La primera regla de seguretat a l'hora de cobrir les màfies del càrtel és conèixer a fons el tema. La majoria de periodistes assassinats a Mèxic no són els que tenen una gran trajectòria o especialistes en el *narco*. Maten els càreres i redactors generalistes que un dia cobreixen el concert de Britney Spears a Ciutat de Mèxic i, el següent, els cadàvers de narcotraficants decapitats. Aquests periodistes no tenen el temps ni els coneixements per detectar quan treballen a zones controlades pel *narco*. La culpa no és d'ells, sinó del mitjà pel qual treballa; no hi ha temps per convertir el periodisme en el que és: un ofici intel·lectual de transmissió de coneixement contextualitzat. Especialitzar-te en la cobertura d'aquest tema vol dir poder llegir els codis de la màfia, els diferents llenguatges i ar-

gots de la zona i, fins i tot, saber decodificar les declaracions dels polítics. Cal aprendre a detectar quan algú t'està seguint i saber quina autoritat està entrevistant, perquè sovint t'estàs entrevistant amb el mateix càrtel. Segons l'investigador i especialista en cobertura del crim organitzat a l'Amèrica llatina Luís Astorga, una de les regles clau a l'hora d'apropar-te al fenomen *narco* és funcionar amb la seva lògica: si ells espion, nosaltres els espiaem; si ells tenen gent infiltrada, nosaltres ens guanyarem la confiança d'algun sicari infiltrat, etc. I ho vam aplicar amb èxit.

Aquest llibre vol desincentivar la migració?

Pot passar, com a reacció natural davant dels riscos que descriu al llibre, però no és la nostra intenció. Volem que el migrant sigui conscient del perill al qual s'enfronta. Volem generar una migració informada. No podem aturar la migració, hi ha un motor: l'afany de superació i progrés humà, el condemnat somni nord-americà. I el camí, encara que sigui molt dur, no amainarà aquest impuls.

. LA COLUMNA

Conviccions

Ricard Vilaregut
opinio@setmanaridirecta.info

De tant en tant l'actualitat demana esforços per entendre-la i situar-la en paràmetres que en permetin una anàlisi més o menys freda, més o menys reposada. I és llavors quan cal buscar referències d'altres que, per experiència o coneixement, hi han donat alguna volta. El clàssic Max Weber, conegut per definir l'estat com el dipositori de la força bruta i, per tant, de l'arbitrarietat per aplicar-la, diferenciava l'ètica de les conviccions de l'ètica de la responsabilitat. La de les conviccions té a veure amb una acció política determinada per ideals que tothom entén com a justos i positius: la lluita pels drets individuals i col·lectius, per una millor societat, més equitativa, plural i igualitària, etc. La de la responsabilitat, sense estar en desacord amb els principis de la primera, assenyalava que s'ha de tenir en compte les conseqüències de tota acció, que pot tenir efectes contraris als desitjats. Aquesta distinció m'ha vingut al cap amb tota la problemàtica de com fer front al discurs demagògic, delicat i perillós que el PP de Badalona fa amb la immigra-

El dia del judici, la plana major del PP català va rebre el premi de tenir els micròfons oberts per difondre la cara més amable i tramposa del seu discurs

ció, i de fet és un tema de debat al si de la plataforma "Badalona som Tots". Fa uns mesos, arran del tríplic difós pel mateix partit on hi sortia una pancarta que deia "*Fuera rumanos*", algú -tant se val qui- va presentar denúncia als jutjats: com a resultat, el dia del judici, la plana major del PP català va rebre el premi de tenir els micròfons oberts per difondre, a tort i dret, la cara més amable i tramposa del seu discurs -que si bé és fàcilment detectable pels més polititzats, arriba a un sector significatiu de la ciutadania. Aquest és un clar exemple -dels molts que podríem trobar- en que moviments socials han sobrecarregat les conviccions menystenint les responsabilitats. Algú amb coneixement de causa dirà que el discurs de l'ètica de la responsabilitat sovint és utilitzat per frenar reivindicacions que hom entén com a legítimes -CIU amb el tema de la independència en seria un clar exemple- i certament tindrà raó, o no. En tot cas, i parafrasejant el divertit personatge del *Polònia...* algú ho havia de dir.